
Zasady ewangelii

*Poznają swego Odkupiciela i zrozumieją
istotę Jego nauki, aby wiedzieli, jak mają do
Niego przystąpić i zostać zbawieni.*

1 Nefi 15:14

Zasady ewangelii

Wydane przez
Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich
Salt Lake City, Utah

Będziemy wdzięczni za komentarze i sugestie na temat tej książki. Prosimy przesłać je na adres: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-0024. E-mail: cur-development@ldschurch.org. Prosimy o podanie imienia i nazwiska, adresu oraz nazwy okręgu i państwa. Prosimy także podać tytuł tej książki, a następnie zamieścić komentarze i sugestie na temat jej zalet oraz fragmentów wymagających ewentualnej poprawy.

© 1978, 2009 by Intellectual Reserve, Inc.

Wszystkie prawa zastrzeżone

Printed in Germany

Zatwierdzenie wersji angielskiej: 5/07

Spis treści

<i>Wprowadzenie</i>	1
<i>Rozdział 1</i> Nasz Ojciec Niebieski.....	5
<i>Rozdział 2</i> Nasza niebiańska rodzina.....	9
<i>Rozdział 3</i> Jezus Chrystus, nasz wybrany przywódca i Zbawiciel.....	13
<i>Rozdział 4</i> Wolność wyboru.....	19
<i>Rozdział 5</i> Stworzenie.....	23
<i>Rozdział 6</i> Upadek Adama i Ewy.....	27
<i>Rozdział 7</i> Duch Święty.....	32
<i>Rozdział 8</i> Modlitwa do naszego Ojca Niebieskiego.....	35
<i>Rozdział 9</i> Prorocy Boga.....	41
<i>Rozdział 10</i> Pisma święte.....	47
<i>Rozdział 11</i> Życie Chrystusa.....	55
<i>Rozdział 12</i> Zadośćuczynienie.....	63
<i>Rozdział 13</i> Kapłaństwo.....	73
<i>Rozdział 14</i> Organizacja kapłaństwa.....	77
<i>Rozdział 15</i> Lud przymierza z Panem.....	87
<i>Rozdział 16</i> Kościół Jezusa Chrystusa w minionych czasach ..	93
<i>Rozdział 17</i> Kościół Jezusa Chrystusa w dzisiejszych czasach ..	101
<i>Rozdział 18</i> Wiara w Jezusa Chrystusa.....	107
<i>Rozdział 19</i> Pokuta.....	113
<i>Rozdział 20</i> Chrzest.....	121
<i>Rozdział 21</i> Dar Ducha Świętego.....	129

<i>Rozdział 22</i>	Dary Ducha	133
<i>Rozdział 23</i>	Sakrament	141
<i>Rozdział 24</i>	Dzień Sabatu	147
<i>Rozdział 25</i>	Post.	153
<i>Rozdział 26</i>	Poświęcenie	159
<i>Rozdział 27</i>	Praca i odpowiedzialność osobista	167
<i>Rozdział 28</i>	Służba	173
<i>Rozdział 29</i>	Pańskie prawo dotyczące zdrowia	179
<i>Rozdział 30</i>	Miłość bliźniego	185
<i>Rozdział 31</i>	Uczciwość	193
<i>Rozdział 32</i>	Dziesięcina i inne ofiary	197
<i>Rozdział 33</i>	Praca misjonarska	203
<i>Rozdział 34</i>	Rozwijanie naszych talentów	211
<i>Rozdział 35</i>	Posłuszeństwo	215
<i>Rozdział 36</i>	Rodzina może trwać wiecznie	223
<i>Rozdział 37</i>	Obowiązki rodziny	229
<i>Rozdział 38</i>	Małżeństwo na wieczność	235
<i>Rozdział 39</i>	Prawo czystości moralnej	241
<i>Rozdział 40</i>	Praca świątynna i historia rodziny	251
<i>Rozdział 41</i>	Świat duchów po śmierci	259
<i>Rozdział 42</i>	Zgromadzenie domu Izraela	263
<i>Rozdział 43</i>	Znaki Drugiego Przyjścia	269
<i>Rozdział 44</i>	Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa	275
<i>Rozdział 45</i>	Millennium	281
<i>Rozdział 46</i>	Sąd ostateczny	287
<i>Rozdział 47</i>	Wyniesienie	295
	<i>Wykaz ilustracji</i>	301
	<i>Indeks</i>	303

Wprowadzenie

Przewodnik do studiowania i podręcznik dla nauczyciela

Zasady ewangelii zostały napisane zarówno jako przewodnik do osobistego studiowania, jak i podręcznik dla nauczyciela. Kiedy je studiujesz, starając się o Ducha Pana, możesz wzrastać w swoim zrozumieniu i świadectwie o Bogu Ojcu, Jezusie Chrystusie i Jego Zadośćuczynieniu oraz o Przywróceniu ewangelii. Możesz znaleźć odpowiedzi na najważniejsze pytania dotyczące życia, zdobyć przekonanie o słuszności swojego celu i o własnej wartości oraz z wiarą stawiać czoła osobistym i rodzinnym wyzwaniom.

Wskazówki dotyczące nauczania w kościele i w domu

Na nauczycielu spoczywa wielka odpowiedzialność, która daje wiele sposobności do wzmacniania innych i upewnienia się, że są odżywiani „dobrym słowem Bożym” (Moroni 6:4). Będziesz skutecznie nauczać, przestrzegając poniższych zasad:

- Kochaj tych, których nauczasz.
- Nauczaj poprzez Ducha.
- Nauczaj doktryny.
- Zachęcaj do pilnej nauki.

Kochaj tych, których nauczasz

Kiedy okazujemy miłość tym, których nauczamy, stają się oni bardziej otwarci na Ducha Pana. Bardziej entuzjastycznie podchodzą do nauki oraz łatwiej otwierają się na ciebie i na innych. Postaraj się zaznajomić się z tymi, których nauczasz i daj im odczuć, że szczerze zależy ci na nich. Bądź wrażliwy na zmagania tych, którzy mają szczególne potrzeby. Stwórz w klasie przyjazną atmosferę, aby uczestnicy czuli się nieskrępowani, prosząc cię o pomoc w

jakichkolwiek kwestiach dotyczących zasad ewangelii oraz zastosowania ich w życiu.

Kiedy będą panowały miłość i jedność, obecny będzie Duch Pana. Pan powiedział: „Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem; abyście się i wy wzajemnie miłowali” (Ew. Jana 13:34).

Aby dowiedzieć się więcej na ten temat, zob. podręcznik *Nauczanie — nie ma większego powołania*, str. 31–39.

Nauczaj poprzez Ducha

Najważniejszymi naukami, jakie kiedykolwiek będziesz przekazywać, są doktryny Chrystusa, jako objawione przez pisma święte i współczesnych proroków oraz jako potwierdzone przez Ducha Świętego. Aby to robić skutecznie, musisz otrzymać Ducha Pana. „A Duch będzie wam dany przez modlitwę wiary — powiedział Pan — a jeżeli nie otrzymacie Ducha, nie będziecie nauczać” (NiP 42:14; zob. także NiP 50:13–22). Duch Święty jest prawdziwym nauczycielem, dlatego ważne jest stworzenie atmosfery, w której Duch Pana może być obecny.

Aby dowiedzieć się więcej na ten temat, zob. podręcznik *Nauczanie — nie ma większego powołania*, str. 41–48.

Nauczaj doktryny

Zanim zaczniesz nauczać z danego rozdziału, dokładnie go przestuduj, aby upewnić się, że rozumiesz ujętą w nim doktrynę. Przestuduj także dodatkowe fragmenty z pism świętych wymienione na końcu rozdziału. Będziesz nauczać z większą szczerością i mocą, kiedy zasady zawarte w tym rozdziale wpłyną na ciebie osobiście. Nigdy nie wdawaj się w spekulacje na temat doktryny Kościoła. Nauczaj tylko tego, co jest potwierdzone przez pisma święte, słowa współczesnych proroków i apostołów oraz Ducha Świętego (zob. NiP 42:12–14; 52:9).

Jeśli zostałeś powołany do nauczania kworum lub klasy przy użyciu tej książki, nie zastępuj jej innymi materiałami, bez względu na to, jak mogą być ciekawe. Bądź wierny pismom świętym i słowom

zawartym w tej książce. Jeśli uznasz to za wskazane, wykorzystaj osobiste doświadczenia i artykuły z czasopism kościelnych, w celu uzupełnienia lekcji.

Aby dowiedzieć się więcej na ten temat, zob. podręcznik *Nauczanie — nie ma większego powołania*, str. 50–59.

Zachęcaj do pilnej nauki

Kiedy nauczasz, pomagaj innym dostrzec, w jaki sposób zasady ewangelii znajdują zastosowanie w życiu codziennym. Zachęcaj do dyskusji na temat tego, jak przestrzeganie tych zasad może wpływać na nasze uczucia wobec Boga, nas samych, naszych rodzin i bliźnich. Zachęcaj uczestników zajęć do życia według tych zasad.

Staraj się angażować w lekcje jak największą liczbę osób. Możesz robić to, prosząc je, by przeczytały coś na głos, odpowiadały na pytania lub dzieliły się doświadczeniami, jednak czyn to tylko wtedy, kiedy jesteś pewien, że to nie wprowadzi ich w zakłopotanie. W czasie przygotowywania lekcji możesz zechcieć przydzielić uczestnikom zajęć specjalne zadania. Bądź wrażliwy na potrzeby i uczucia innych. Być może, będziesz musiał porozmawiać prywatnie z poszczególnymi osobami przed rozpoczęciem lekcji i zapytać je, co myślą na temat przydzielonych im zadań podczas zajęć.

Aby dowiedzieć się więcej na ten temat, zob. podręcznik *Nauczanie — nie ma większego powołania*, str. 61–74.

Dodatkowa pomoc dla nauczycieli

Każdy rozdział w tej książce zawiera jedną lub dwie wskazówki dla nauczycieli. Wskazówki te zawierają pomysły, które mogą wspierać cię w dążeniu do kochania nauczanych przez ciebie osób, nauczania poprzez Ducha, nauczania doktryny oraz zachęcania do pilnej nauki tych, których uczysz.

Nasz Ojciec Niebieski

Rozdział 1

Bóg istnieje

- Jakie rzeczy świadczą ci o istnieniu Boga?

Alma, prorok z Księgi Mormona, napisał: „Wszystko wskazuje na istnienie Boga, nawet ziemia i wszystko, co znajduje się na jej powierzchni, jej ruch i planety poruszające się według ustalonego porządku świadczą o istnieniu Najwyższego Stwórcy” (Alma 30:44). Możemy spojrzeć na niebo nocą i zrozumieć, co Alma miał na myśli. Istnieją miliony gwiazd i planet, wszystkie poruszające się w doskonałym porządku. Nie znalazły się tam przypadkowo. Widzimy dzieło Boga na niebie i na ziemi. Wiele pięknych roślin, wiele gatunków zwierząt, góry, rzeki, chmury, które dają nam deszcz i śnieg — wszystko to świadczy nam o tym, że Bóg istnieje.

Prorocy od początku nauczali nas, że Bóg jest Wszechmogącym Władcą wszechświata. Bóg mieszka w niebie (zob. NiP 20:17). Poprzez Swojego Syna Jezusa Chrystusa stworzył niebo i ziemię oraz wszystko, co się na nich znajduje (zob. 3 Nefi 9:15; Mojżesz 2:1). Stworzył księżyc, gwiazdy i słońce. Zorganizował ten świat, nadał mu kształt i ruch oraz tchnął w niego życie. Wypełnił powietrze i wody żyjącymi stworzeniami. Na wzgórzach i równinach umieścił różnorodne gatunki zwierząt. Dał nam noc i dzień, lato i zimę, porę siewu i zbiorów. Stworzył człowieka na Swoją własny obraz, aby panował nad wszystkimi innymi stworzeniami (zob. I Ks. Mojżeszowa 1:26–27).

Bóg Ojciec jest Najwyższą i Absolutną Istotą, w którą wierzymy i której oddajemy cześć. Jest „Wspaniałym Rodzicem wszechświata”

Do nauczycieli: Rozpoczynając dyskusję, korzystaj z pytań na początku podrozdziału i odsyłaj członków klasy lub członków rodziny do tekstu po więcej informacji. Postępuj się pytaniami z końca podrozdziału, aby pomóc członkom klasy lub członkom rodziny przemysleć i przedyskutować znaczenie tego, co przeczytali oraz zastosować to w ich życiu.

i „spogląda na całą ludzką rodzinę z ojcowską troską i rodzicielską uwagą” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 39).

Natura Boga

- Jakie atrybuty posiada Bóg?

Ponieważ jesteśmy stworzeni na Jego podobieństwo (zob. Mojżesz 2:26; 6:9), wiemy, że nasze ciała są podobne do Jego ciała. Jego wieczny duch mieszka w namacalnej powłoce z ciała i kości (zob. NiP 130:22). Jednak ciało Boga jest udoskonalone i pełne niewypowiedzianej chwały.

Bóg jest doskonały. Jest Bogiem prawości, a Jego atrybuty to: miłość, łaskawość, miłosierdzie, prawda, moc, wiara, wiedza i osąd. Ma wszelką moc. Wie wszystko. Jest pełen dobroci.

Wszystko, co jest dobre, pochodzi od Boga. Wszystko, co On czyni, ma na celu pomóc Jego dzieciom, by stali się Jemu podobni. Powiedział: „Albowiem to dzieło moje i chwała moja — by przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39).

- Dlaczego ważne jest, abyśmy rozumieli naturę Boga?

Poznawanie Boga

- W jaki sposób możemy dojść do poznania Boga?

Poznanie Boga jest czymś tak ważnym, że Zbawiciel powiedział: „A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedyne prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś” (Ew. Jana 17:3).

Pierwsze i największe przykazanie brzmi: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego” (Ew. Mateusza 22:37).

Im bardziej poznajemy Boga, tym bardziej Go kochamy i przestrzegamy Jego przykazań (zob. I List Jana 2:3–5). Poprzez przestrzeganie Jego przykazań możemy stać się Jemu podobni.

Możemy poznać Boga, jeśli będziemy:

1. Wierzyć, że On istnieje i że nas kocha (zob. Mojżesz 4:9).
2. Studiować pisma święte (zob. II List do Tymoteusza 3:14–17).

3. Modlić się do Niego (zob. List Jakuba 1:5).
4. Przestrzegać Jego przykazań najlepiej, jak potrafimy (zob. Ew. Jana 14:21–23).

Jeśli będziemy to robić, dojdziemy do poznania Boga i ostatecznie otrzymamy życie wieczne.

- Zastanów się, co możesz robić, by zbliżyć się do Boga.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Dzieje Apostolskie 7:55–56 (Syn po prawicy Ojca)
- NiP 88:41–44 (atrybut Boga)
- Psalm 24:1 (ziemia należy do Pana)
- Mojżesz 1:30–39 (Stworzenie)
- Alma 7:20 (Bóg nie popełnia błędów)
- Józef Smith — Historia 1:17 (Ojciec i Syn są dwiema odrębnymi istotami)
- Alma 5:40 (dobro pochodzi od Boga)
- Ew. Jana 14:6–9 (Syn i Ojciec są do siebie podobni)
- Mormon 9:15–20 (Bóg cudów)
- Ks. Amosa 3:7 (Bóg objawienia)
- Ew. Jana 3:16 (Bóg miłości)

Nasza niebiańska rodzina

Rozdział 2

Jesteśmy dziećmi naszego Ojca Niebieskiego

- Czego uczą nas pisma święte i prorocy w dniach ostatnich na temat naszej relacji z Bogiem?

Bóg jest nie tylko naszym Panem i Stworzycielem; jest także naszym Ojcem Niebieskim. Wszyscy mężczyźni i kobiety są dosłownie synami i córkami Boga. „Człowiek jako duch był spłodzony i zrodzony z niebiańskich rodziców, i wychowywany do dojrzałości w wiecznych rezydencjach Ojca, przed przyjściem na ziemię w doczesnym [fizycznym] ciele” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], 335).

Każda osoba, która kiedykolwiek urodziła się na ziemi, jest naszym duchowym bratem lub siostrą. Jako że jesteśmy duchowymi dziećmi Boga, odziedziczyliśmy potencjał do rozwinięcia Jego boskich cech. Poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa możemy stać się podobni naszemu Ojcu Niebieskiemu i osiągnąć pełnię radości.

- W jaki sposób wiedza o tym, że jesteś dzieckiem Boga, wpływa na twoje myśli, słowa i czyny?

Podczas życia w niebie rozwinęliśmy naszą osobowość i talenty

- Pomyśl o talentach i darach, którymi zostałeś pobłogosławiony.

Pisma święte uczą nas, że prorocy przygotowywali się do tego, żeby być przywódcami na ziemi, już wtedy, kiedy byli duchami w niebie (zob. Alma 13:1–3). Bóg ustanowił (wybrał) ich do tego, aby byli przywódcami na ziemi, zanim narodzili się do życia w

Do nauczycieli: Nie musisz nauczać całego materiału zawartego w danym rozdziale. Kiedy przygotujesz się z modlitwą do nauczania, staraj się o przewodnictwo Ducha, aby dowiedzieć się, do których fragmentów danego rozdziału powinieneś się odnieść oraz jakie powinieneś zadać pytania.

śmiertelnych ciałach. Pośród tych przywódców był Jezus, Adam i Abraham. (Zob. Abraham 3:22–23). Józef Smith nauczał, że „każdy człowiek, który ma powołanie do usługiwania mieszkańcom świata, został ustanowiony do tego celu [przed narodzeniem]” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 511). Jednak każdy człowiek mieszkający na ziemi może przyjąć lub odrzucić każdą sposobność do służenia.

Nie byliśmy wszyscy tacy sami w niebie. Wiemy, na przykład, że byliśmy synami i córkami niebiańskich rodziców — mężczyznami i kobietami (zob. „Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, październik 2004, 49). Posiadaliśmy różne talenty i uzdolnienia oraz zostaliśmy powołani do wykonywania różnych zadań na ziemi. Możemy dowiedzieć się więcej na temat naszego „wiecznego potencjału”, otrzymując błogosławieństwo patriarchalne (zob. Thomas S. Monson, w: Conference Report, październik 1986, 82 lub *Ensign*, październik 1986, 66).

Zasłona zakrywa nasze wspomnienia z życia przedziemskiego, lecz nasz Ojciec w Niebie wie, kim jesteśmy i czego dokonaliśmy, zanim tutaj przyszliśmy. On wybrał czas i miejsce urodzenia dla każdego z nas, abyśmy zdobyli doświadczenia, których potrzebujemy indywidualnie i czynili jak najwięcej dobra, korzystając z właściwych nam talentów i osobowości.

- W jaki sposób zostałeś pobłogosławiony poprzez talenty innych ludzi? W jaki sposób twoje talenty i dary mogą błogosławić innych?

Nasz Ojciec Niebieski przedstawił nam plan, abyśmy mogli upodobnić się do Niego

- W jaki sposób życie ziemskie pomaga nam przygotować się do tego, aby upodobnić się do naszego Ojca Niebieskiego?

Nasz Ojciec Niebieski wiedział, że mogliśmy robić postępy tylko do pewnego momentu, chyba że opuścilibyśmy Go na jakiś czas. Chciał, żebyśmy rozwinęli w sobie boskie cechy, które On

Do nauczycieli: Członkowie klasy lub rodziny są bardziej skłonni do udzielenia przemyślanej odpowiedzi, jeśli dasz im czas na zastanowienie. Na przykład, po zadaniu pytania możesz powiedzieć: „Proszę, zastanówcie się nad swoją odpowiedzią przez minutę, a potem zapytam was o zdanie”. Następnie daj im czas na zastanowienie.

posiada. W tym celu musieliśmy opuścić nasz przedziemski dom, aby zostać wypróbowani i zdobyć doświadczenie. Nasze duchy musiały zostać obleczone w ciała fizyczne. Mieliśmy opuścić nasze ciała fizyczne w chwili śmierci i złączyć się z nimi ponownie przy Zmartwychwstaniu. Potem mieliśmy otrzymać nieśmiertelne ciała na wzór tego, które ma Ojciec Niebieski. Jeżeli przeszlibyśmy przez nasze próby pomyślnie, otrzymalibyśmy pełnię radości, jaką otrzymał nasz Ojciec Niebieski. (Zob. NiP 93:30–34).

Nasz Ojciec Niebieski zwołał Wielką Naradę, by przedstawić Swój plan dotyczący naszego postępu (zob. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 209, 511). Dowiedzieliśmy się, że jeśli będziemy podążać według Jego planu, staniemy się Jemu podobni. Zmartwychwstaniemy, będziemy mieć wszelką moc w niebie i na ziemi, zostaniemy niebiańskimi rodzicami i będziemy mieć duchowe dzieci, tak samo jak On (zob. NiP 132:19–20).

Dowiedzieliśmy się, że zapewni nam ziemię, na której mieliśmy być wypróbowani (zob. Abraham 3:24–26). Zasłona miała okryć nasze wspomnienia i mieliśmy zapomnieć o naszym niebiańskim domu. To było konieczne, abyśmy mogli korzystać z naszej wolnej woli, by wybierać pomiędzy dobrem a złem, nie ulegając wpływowi wspomnień z życia z naszym Ojcem Niebieskim. W ten sposób mogliśmy okazywać Mu posłuszeństwo ze względu na naszą wiarę, a nie ze względu na naszą wiedzę lub pamięć o Nim. On miał nam pomóc, byśmy rozpoznali prawdę, kiedy usłyszymy ją ponownie na ziemi (zob. Ew. Jana 18:37).

Podczas Wielkiej Narady poznaliśmy też cel naszego postępu: mieć pełnię radości. Dowiedzieliśmy się też jednak, że niektórzy zostaną zwiedzeni, wybiorą inne ścieżki i zagubią się. Dowiedzieliśmy się, że każdy z nas będzie poddany próbom w swoim życiu: chorobom, rozczarowaniom, bólowi, smutkowi i śmierci. Jednak rozumieliśmy, że będą one nam dane dla naszego doświadczenia i dla naszego dobra (zob. NiP 122:7). Jeśli pozwolimy na to, próby te oczyszczą nas, a nie pokonają. Nauczają nas wytrwałości, cierpliwości i miłości bliźniego (zob. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 15–16).

Podczas tej narady dowiedzieliśmy się także, że z powodu naszej słabości każdy z nas będzie grzeszył, z wyjątkiem małych dzieci (zob. NiP 29:46–47). Dowiedzieliśmy się, że będzie nam dany Zbawiciel, abyśmy mogli przewyciężyć nasze grzechy i aby śmierć została pokonana dzięki zmartwychwstaniu. Dowiedzieliśmy się, że jeśli będziemy pokładać wiarę w Niego, będąc posłuszni Jego słowu i naśladowując Jego przykład, będziemy wyniesieni i staniemy się podobni naszemu Ojcu Niebieskiemu. Otrzymamy pełnię radości.

- Wymień niektóre z atrybutów Ojca Niebieskiego. W jaki sposób plan zbawienia pomaga nam w rozwinięciu tych cech?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- List do Hebrajczyków 12:9 (Bóg jest Ojcem naszych duchów)
- Ks. Joba 38:4–7 (o życiu przedziemskim nie wprost)
- Abraham 3:22–28 (wizja życia przedziemskiego)
- Ks. Jeremiasza 1:5 (wizja życia przedziemskiego)
- NiP 29:31–38 (wizja życia przedziemskiego)
- Mojżesz 3:4–7 (stworzenie rzeczy doczesnych i duchowych)
- I List do Koryntian 15:44 (stworzenie rzeczy doczesnych i duchowych)
- NiP 76:23–24 (rodzeni synowie i córki)
- NiP 132:11–26 (plan dotyczący postępu)

Jezus Chrystus, nasz wybrany przywódca i Zbawiciel

Rozdział 3

Potrzebowaliśmy Zbawiciela i przywódcy

- Dlaczego musieliśmy opuścić naszego Ojca Niebieskiego?
Dlaczego potrzebujemy Zbawiciela?

Kiedy w życiu przedziemskim przedstawiono nam plan zbawienia, byliśmy tak szczęśliwi, że wydaliśmy okrzyk radości (zob. Ks. Joba 38:7).

Rozumieliśmy, że na jakiś czas będziemy musieli opuścić nasz niebiański dom. Mieliśmy nie mieszkać w obecności naszego Ojca Niebieskiego. W czasie kiedy mieliśmy być z dala od Niego, my wszyscy mieliśmy zgrzeszyć, a niektórzy z nas zagubić się. Nasz Ojciec Niebieski znał i kochał każdego z nas. Wiedział, że będziemy potrzebować pomocy, więc zaplanował, w jaki sposób nam pomoże.

Potrzebowaliśmy Zbawiciela, aby zapłacił za nasze grzechy i pokazał nam, w jaki sposób wrócić do naszego Ojca Niebieskiego. Nasz Ojciec powiedział: „Kogóż wysłę?” (Abraham 3:27). Jezus Chrystus, który był nazwany Jehową, powiedział: „Otom jest, wyślij mnie” (Abraham 3:27; zob. także Mojżesz 4:1–4).

Jezus był gotów przyjść na ziemię, oddać za nas Swoje życie i wziąć na Siebie nasze grzechy. Podobnie jak nasz Ojciec w Niebie chciał, żebyśmy dokonali wyboru, czy będziemy posłuszni przykazaniom Ojca Niebieskiego. Wiedział, że musimy mieć wolność wyboru, by udowodnić, że zasługujemy na wyniesienie. Jezus powiedział:

„Ojcze, niech się stanie według Twojej woli i niech chwała będzie Twoja na zawsze” (Mojżesz 4:2).

Szatan, którego zwano Lucyferem, przyszedł także, mówiąc: „Oto jestem, poślij mnie, będę Twoim synem i odkupię całą ludzkość tak, że ani jedna dusza nie będzie stracona i dokonam tego na pewno, daj mi więc Twoją cześć” (Mojżesz 4:1). Szatan chciał zmusić nas wszystkich, abyśmy podporządkowali się jego woli. Według jego planu nie byłoby wolno nam dokonywać wyborów. Odebrałby nam wolność wyboru, którą otrzymaliśmy od naszego Ojca. Szatan chciał otrzymać całą chwałę za doprowadzenie do naszego zbawienia. Według jego propozycji nasz cel przyjscia na ziemię miał być udaremniony (zob. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], 207).

Jezus Chrystus stał się naszym wybranym przywódcą i Zbawicielem

- Kiedy będziesz studiować ten podrozdział, pomyśl o swoich uczuciach wobec Zbawiciela.

Po wysłuchaniu obydwu synów Ojciec Niebieski powiedział: „Wyślę pierwszego” (Abraham 3:27).

Jezus Chrystus został wybrany i wyznaczony przed narodzeniem na naszego Zbawiciela. Wskazuje na to wiele fragmentów z pism świętych (na przykład zob. I List Piotra 1:19–20; Mojżesz 4:1–2). Jeden z fragmentów mówi nam o tym, że na długo przed narodzinami Jezusa, objawił się On prorokowi z Księgi Mormona, znanemu jako brat Jereda, i powiedział: „Jestem tym, który był przygotowany od założenia świata, by odkupić Mój lud. Jestem Jezusem Chrystusem. [...] Dzięki mnie wszyscy ludzie, którzy uwierzą w imię Moje, będą mieli życie wieczne” (Eter 3:14).

Gdy Jezus żył na ziemi, nauczał: „Zstąpiłem bowiem z nieba, nie aby wypełniać wolę swoją, lecz wolę tego, który mnie posłał. [...] A to jest wola Ojca mego, aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w niego, miał żywot wieczny, a Ja go wzbudzę w dniu ostatecznym” (Ew. Jana 6:38, 40).

Wojna w Niebie

Ponieważ nasz Ojciec Niebieski wybrał Jezusa Chrystusa na naszego Zbawiciela, Szatan rozgniewał się i zbuntował. W niebie wybuchła wojna. Szatan i jego zwolennicy walczyli przeciwko Jezusowi Chrystusowi i Jego naśladowcom. Naśladowcy Zbawiciela „zwyężyli [Szatana] przez krew Baranka i przez słowo świadectwa swojego” (Objawienie 12:11).

W czasie tego wielkiego buntu Szatan wraz ze wszystkimi duchami, które podążyły za nim, został wypędzony sprzed oblicza Boga i strącony z nieba. Jedna trzecia zastępów niebieskich została ukarana za podążanie za Szatanem (zob. NiP 29:36). Odmówiono im przywileju otrzymania śmiertelnych ciał.

Jako że jesteśmy tu na ziemi i mamy śmiertelne ciała, wiemy, że zdecydowaliśmy się podążać za Jezusem Chrystusem i naszym Ojcem Niebieskim. Szatan i jego naśladowcy także znajdują się na ziemi, ale jako duchy. Oni nie zapomnieli, kim jesteśmy i otaczają nas na co dzień, kusząc i nęcąc nas, abyśmy czynili to, co nie podoba się naszemu Ojcu Niebieskiemu. W naszym życiu przedziemskim zdecydowaliśmy, że będziemy naśladować Jezusa Chrystusa i zaakceptujemy plan Boga. Tu, na ziemi musimy nadal podążać za Jezusem Chrystusem. Możemy powrócić do naszego niebiańskiego domu, jedynie naśladowując Go.

- W jaki sposób Wojna w Niebie rozgrywa się obecnie?

Dane są nam nauki Zbawiciela, których powinniśmy przestrzegać

- Zastanów się nad tym, jaki wpływ na twoje życie miały nauki Zbawiciela.

Od początku Jezus Chrystus objawiał ewangelię, która mówi nam o tym, co musimy zrobić, by powrócić do naszego Ojca Niebieskiego. W wyznaczonym czasie On sam przyszedł na ziemię. Nauczał planu zbawienia i wyniesienia poprzez Swoje słowa, jak i przykład własnego życia. Ustanowił na ziemi Swoją Kościół oraz kapłaństwo. Wziął na Siebie nasze grzechy.

Podążając za Jego naukami, możemy odziedziczyć miejsce w królestwie celestialnym. On wykonał Swoją część, by pomóc nam wrócić do naszego niebiańskiego domu. Teraz każdy z nas ma wykonać swoją część i stać się godnym wyniesienia.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Mojżesz 4:1–4; Abraham 3:22–28 (Zbawiciel wybrany w życiu przedziemskim)
- NiP 76:25–29 (Wojna w Niebie)
- Objawienie 12:7–9, 11 (naśladowcy Zbawiciela podczas Wojny w Niebie zwyciężyli Szatana przez krew Baranka i przez słowo swojego świadectwa)
- Ks. Izajasza 14:12–15 (dlaczego Lucyfer został strącony)

Do nauczycieli: Możesz poprosić członków klasy lub rodziny, żeby przestudiowali „Dodatkowe fragmenty z pism świętych” samodzielnie, w parach lub jako cała grupa.

Wolność wyboru

Rozdział 4

Wolna wola jest odwieczną zasadą

- Co byś powiedział, gdyby ktoś zapytał cię, dlaczego ważne jest posiadanie wolnej woli?

„Jednakże możesz sam wybrać, bo decyzja należy do ciebie”
(Mojżesz 3:17).

Bóg obwieścił nam przez Swoich proroków, że możemy wybierać między dobrem a złem. Możemy wybrać wolność i życie wieczne, podążając za Jezusem Chrystusem. Możemy również wybrać niewolę i śmierć, podążając za Szatanem. (Zob. 2 Nefi 2:27). Prawo do wybierania między dobrem a złem i do działania we własnym imieniu zwane jest wolną wolą.

W naszym przedziemskim życiu mieliśmy wolną wolę. Celem naszego ziemskiego życia jest udowodnienie, jakich dokonamy wyborów (zob. 2 Nefi 2:15–16). Gdybyśmy byli zmuszani do czynienia dobra, nie moglibyśmy wykazać się tym, jakich wyborów dokonalibyśmy sami. Ponadto jesteście szczęśliwsi, kiedy sami decydujemy o tym, co robimy.

Wolna wola była jedną z głównych kwestii spornych, które zostały podniesione w czasie przedziemskiej Narady w Niebie. Była jedną z głównych przyczyn konfliktu pomiędzy naśladowcami Chrystusa a zwolennikami Szatana. Szatan powiedział: „Oto jestem, pošlij mnie, będę Twoim synem i odkupię całą ludzkość tak, że ani jedna dusza nie będzie stracona i dokonam tego na pewno, daj mi więc Twoją cześć” (Mojżesz 4:1). Mówiąc to, „zbuntował się przeciw [Bogu] i chciał zniszczyć wolę człowieka” (Mojżesz 4:3). Jego propozycja została odrzucona i wraz ze swoimi zwolennikami został strącony z nieba (zob. NiP 29:36–37).

Wolna wola jest niezbędnym elementem planu zbawienia

Wolna wola czyni nasze życie na ziemi okresem próby. Planując stworzenie doczesnego bytu Swoich dzieci, Bóg powiedział: „I tak ich wypróbujemy, czy wykonają wszystko, co im Pan, ich Bóg, nakaze” (Abraham 3:25). Bez daru wolnej woli nie byłibyśmy w stanie udowodnić, czy wykonamy wszystko, co nam nakazał Ojciec Niebieski. Ponieważ możemy dokonywać wyborów, jesteśmy odpowiedzialni za swoje czyny (zob. Helaman 14:30–31).

Kiedy decydujemy się żyć według planu Boga, nasza wolna wola staje się silniejsza. Właściwe decyzje zwiększają naszą zdolność dokonywania dalszych prawych wyborów.

Kiedy przestrzegamy przykazań naszego Ojca, nabywamy mądrości i siły charakteru. Nasza wiara wzrasta. Jest nam łatwiej dokonywać prawych wyborów.

Zaczęliśmy dokonywać wyborów jako duchowe dzieci przed obliczem naszego Ojca Niebieskiego. Nasze decyzje sprawiły, że staliśmy się godni przyścia na ziemię. Nasz Ojciec w Niebie chce, żebyśmy wzrastali w wierze, sile, wiedzy, mądrości i rozwijali w sobie wszystkie inne dobre cechy. Jeśli będziemy przestrzegać Jego przykazań i dokonywać dobrych wyborów, zdobędziemy wiedzę i zrozumienie. Staniemy się Jemu podobni. (Zob. NiP 93:28).

- W jaki sposób podejmowanie właściwych decyzji zwiększa naszą zdolność dokonywania dalszych prawych wyborów?

Zasada wolnej woli zakłada istnienie możliwości wyboru

- Dlaczego konieczne jest istnienie przeciwieństwa?

Nie możemy wybierać prawości, jeżeli nie są przed nami postawione przeciwieństwa: dobro i zło. Lehi, wielki prorok Księgi Mormona, powiedział swemu synowi Jakubowi, że aby spełniły się wieczne cele Boga, wszystko musi mieć „swoje przeciwieństwo. Gdyby było inaczej, [...] sprawiedliwość nie mogłaby istnieć ani nieszczęście; ani świętość, ani żałość grzesznika; ani dobro, ani zło” (2 Nefi 2:11).

Bóg dopuszcza, aby Szatan sprzeciwił się dobru. Bóg powiedział o Szatanie:

„Sprawiłem mocą mego Jednorodzonego, że został strącony.

I stał się Szatanem, samym diabłem, ojcem wszystkich kłamstw, aby zwodzić i mamić ludzi, aby ich wodzić jak niewolników według swojej woli — wszystkich, którzy nie słuchają mojego głosu” (Mojżesz 4:3–4).

Szatan robi wszystko, co w jego mocy, by zniweczyć dzieło Boga. Pragnie on „nieszczęścia całego rodu ludzkiego. [...] dąży do tego, aby wszyscy ludzie byli tak samo jak on nieszczęśliwi” (2 Nefi 2:18, 27). On nie kocha nas. Nie pragnie naszego dobra (zob. Moroni 7:17). Nie chce, żebyśmy byli szczęśliwi. Chce uczynić nas swoimi niewolnikami. Maskuje się na wiele sposobów, by nas zniewolić.

Kiedy ulegamy pokusom Szatana, ograniczamy nasze możliwości wyboru. Obrazuje to poniższy przykład. Wyobraź sobie, że widzisz znak przy brzegu morza, na którym widnieje napis:

„Niebezpieczeństwo — wir wodny. Pływanie w tym miejscu wzbronione”. Moglibyśmy uznać to za ograniczenie. Czy aby na pewno? W dalszym ciągu mamy wiele możliwości wyboru. Możemy popływać gdzie indziej. Możemy przejść się wzdłuż plaży i pozierać muszelki. Możemy obejrzeć zachód słońca. Możemy wrócić do domu. Możemy również zignorować ten znak i pływać w niebezpiecznym miejscu. Jednak kiedy wir ma już nad nami panowanie, zostajemy wciągnięci pod wodę i mamy bardzo niewiele możliwości wyboru. Możemy próbować odpłynąć lub wołać o pomoc, ale możemy też zatonąć.

Pomimo tego że możemy wybrać, jakie podejmiemy działania, nie możemy wybierać konsekwencji naszych czynów. Konsekwencje, dobre lub złe, następują jako naturalny efekt każdego naszego wyboru (zob. List do Galacjan 6:7; Objawienie 22:12).

Ojciec Niebieski powiedział nam, jak możemy uchronić się przed niewolą Szatana. Musimy czuwać i modlić się bez ustanku, prosząc Boga, by pomagał nam w przewyciężaniu pokus Szatana

Do nauczycieli: Prosty rysunek może pomóc uczniom w skupieniu uwagi. Jeśli omawiacie podobieństwo związane ze znakiem ostrzegawczym, jak zostało to przedstawione w niniejszym rozdziale, możesz narysować taki znak na tablicy lub na dużej kartce papieru.

(zob. 3 Nefi 18:15). Nasz Ojciec Niebieski nie pozwoli, byśmy byli kuszeni ponad naszą wytrzymałość (zob. I List do Koryntian 10:13; Alma 13:28).

Boskie przykazania prowadzą nas w kierunku życia wiecznego z dala od niebezpieczeństwa. Dokonując mądrych wyborów, otrzymamy wyniesienie, będziemy robić wieczny postęp i cieszyć się pełnią szczęścia (zob. 2 Nefi 2:27–28).

- Podaj przykłady czynów, które ograniczają nasze wybory. Podaj przykłady czynów, które dają nam więcej wolności.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Mojżesz 7:32 (wolność wyboru)
- Abraham 3:24–25 (życie ziemskie próbą)
- Alma 41:3; Moroni 7:5–6 (sądzeni według czynów)
- 2 Nefi 2:11–16 (przeciwieństwo jest konieczne)
- Moroni 7:12–17 (rozdzielanie dobra i zła)
- II List Piotra 2:19; Ew. Jana 8:34 (grzech jest niewolą)
- 2 Nefi 2:28–29; Alma 40:12–13 (nagroda w zależności od czynów)

Stworzenie

Rozdział 5

Plan Boga wobec nas

- Dlaczego musieliśmy przyjść na ziemię?

Kiedy żyliśmy z naszymi niebiańskimi rodzicami jako ich duchowe dzieci, nasz Ojciec w Niebie powiedział nam o Swoim planie, abyśmy stali się Mu podobni. Kiedy usłyszeliśmy Jego plan, wydaliśmy okrzyk radości (zob. Ks. Joba 38:7). Byliśmy żądni nowych doświadczeń. Aby to wszystko się wydarzyło, musieliśmy opuścić naszego Ojca i otrzymać śmiertelne ciała. Potrzebowaliśmy nowego miejsca zamieszkania, gdzie moglibyśmy starać się upodobnić do Niego. Naszym nowym domem była ziemia.

- Jak myślisz, dlaczego wydaliśmy okrzyk radości, kiedy poznaliśmy plan zbawienia?

Jezus Chrystus stworzył ziemię

Jezus Chrystus stworzył ten świat oraz wszystko, co się na nim znajduje. Stworzył także wiele innych światów. Uczynił to mocą kapłaństwa, pod kierownictwem naszego Ojca Niebieskiego. Bóg Ojciec powiedział: „I stworzyłem niezliczone światy; [...] i stworzyłem je przez Syna, który jest moim Jednorodzonem” (Mojżesz 1:33). Mamy inne świadectwa dotyczące tej prawdy. Józef Smith i Sidney Rigdon zobaczyli w wizji Jezusa Chrystusa. Świadczyli, „że Jego mocą, przez Niego, i z Niego światy były i są tworzone, a ich mieszkańcy są Bogu rodzonymi synami i córkami” (NiP 76:24).

Dokonanie Stworzenia

- Jakie są cele Stworzenia?

Do nauczycieli: Niektórzy członkowie klasy lub członkowie rodziny mogą czuć się niekomfortowo, kiedy czytają na głos. Zanim poprosisz kogoś o czytanie na głos, możesz zapytać: „Kto chciałby przeczytać?” Potem wywołaj osoby, które się zgłosiły.

Ziemia oraz wszystko, co się na niej znajduje, zostało stworzone duchowo, zanim powstało w stanie fizycznym (zob. Mojżesz 3:5). Planując stworzenie fizycznej ziemi, Chrystus powiedział do tych, którzy z Nim byli: „Zejdźmy na dół, bo jest tam przestrzeń, i weźmy materiał i uczynimy Ziemię, na której [duchowe dzieci naszego Ojca w Niebie] mogą mieszkać” (Abraham 3:24).

Chrystus uformował i zorganizował ziemię pod kierownictwem Ojca. Oddzielił światłość od ciemności, by stworzyć dzień i noc. Stworzył słońce, księżyc i gwiazdy. Oddzielił wody od suchego lądu, tworząc morza, rzeki i jeziora. Upiększył ziemię i uczynił ją płodną. Stworzył trawy, drzewa, kwiaty i inne rośliny wszelkiego rodzaju. Te rośliny zawierały nasiona, z których mogły wyrosnąć nowe rośliny. Stworzył zwierzęta — ryby, bydło, owady i wszystkie gatunki ptaków. Te zwierzęta mogły się rozmnażać w obrębie własnego gatunku.

Teraz ziemia była gotowa na najwspanialszy etap Stworzenia — ludzkość. Nasze duchy miały otrzymać powłokę z ciała i krwi, aby mogły żyć na ziemi. „I ja, Bóg, powiedziałem do swego Jednorodzonego który był ze mną od początku: Uczynimy człowieka na nasz obraz i podobieństwo i stało się tak” (Mojżesz 2:26). I tak pierwszy mężczyzna, Adam, i pierwsza kobieta, Ewa, zostali stworzeni oraz dano im ciała, które były podobne do ciał naszych niebiańskich rodziców. „I stworzył Bóg człowieka na obraz swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich” (I Ks. Mojżeszowa 1:27). Kiedy Pan zakończył dzieło Swojego Stworzenia, był zadowolony, wiedząc, że dzieło to było dobre, i przez jakiś czas odpoczywał.

Dzieła Stworzenia ukazują miłość Boga

- W jaki sposób dzieła Stworzenia pokazują, że Bóg nas kocha?

Teraz żyjemy na tym pięknym świecie. Pomyśl o słońcu, które daje nam ciepło i światło. Pomyśl o deszczu, który sprawia, że rośliny rosną, a świat oddycha czystością i orzeźwieniem. Pomyśl, jak miło jest usłyszeć śpiew ptaka albo śmiech przyjaciela. Pomyśl, jak wspaniałe są nasze ciała — możemy pracować, bawić się i

odpoczywać. Kiedy rozważamy wszystkie te dzieła Stworzenia, zaczynamy pojmować, jakimi mądrymi, potężnymi i kochającymi istotami są Jezus Chrystus i nasz Ojciec w Niebie. Okazali nam ogromną miłość, dbając o wszystkie nasze potrzeby.

Flora i fauna również zostały stworzone po to, by dawać nam radość. Pan powiedział: „Wszystkie rzeczy, co pochodzą z ziemi, w swoim okresie, stworzone są dla korzyści i użytku człowieka, aby radowały oko i cieszyły serce; do spożycia i dla okrycia, dla smaku i dla zapachu, dla wzmocnienia ciała i ożywienia duszy” (D&C 59:18–19). Mimo że dzieł stworzonych przez Boga jest wiele, On zna i kocha je wszystkie. Powiedział: „Dla mnie są wszystkie policzone, bo moje są i znam je” (Mojżesz 1:35).

- Które z dzieł Boskiego Stworzenia doceniasz najbardziej?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I Ks. Mojżeszowa 1; 2:1–7; Abraham 3:22–23; 4–5; Mojżesz 1:27–42; 2–3 (opisy Stworzenia)
- List do Hebrajczyków 1:1–3; List do Kolosan 1:12–17; NiP 38:1–3 (Jezus Stworzycielem)
- NiP 59:18–20; Mojżesz 2:26–31; NiP 104:13–17; Ew. Mateusza 6:25–26 (Stworzenie ukazuje miłość Boga)

Upadek Adama i Ewy

Rozdział 6

Adam i Ewa przyszli na ziemię jako pierwsi

- Jakie fakty świadczą o tym, że Adam i Ewa byli odważnymi duchami?

Bóg przygotował tę ziemię jako dom dla Swoich dzieci. Adam i Ewa zostali wyznaczeni, aby byli pierwszymi ludźmi żyjącymi na ziemi (zob. Mojżesz 1:34; 4:26). Ich rolą w planie naszego Ojca było sprowadzenie śmiertelności na świat. Mieli być pierwszymi rodzicami. (Zob. NiP 107:54–56).

Adam i Ewa byli jednymi z najszlachetniejszych dzieci naszego Ojca. W świecie duchów Adam był nazywany Michałem archaniołem (zob. NiP 27:11; List Judy 1:9). Został wybrany przez naszego Ojca Niebieskiego, by poprowadzić sprawiedliwych w wojnie przeciwko Szatanowi (zob. Objawienie 12:7–9). Adam i Ewa byli ustanowieni przed narodzeniem do tego, by być naszymi pierwszymi rodzicami. Pan obiecał Adamowi wielkie błogosławieństwa: „Wyzaczyłem cię, abyś był na czele; mnogie narody wyjdą z ciebie, i jesteś nad nimi księciem na zawsze” (NiP 107:55).

Ewa była „matką wszystkich żyjących” (Mojżesz 4:26). Bóg złączył Adama i Ewę w małżeństwie, ponieważ „nie dobrze jest, aby człowiek był sam” (Mojżesz 3:18; zob. także I List do Koryntian 11:11). Ewa dzieliła odpowiedzialność razem z Adamem i będzie dzielić z nim wieczne błogosławieństwa.

- Czego możemy się nauczyć z przykładu Adama i Ewy?

Do nauczycieli: Rozpoczynając dyskusję, korzystaj z pytań na początku podrozdziału i odsyłaj członków klasy lub członków rodziny do tekstu po więcej informacji. Posłuż się pytaniami z końca podrozdziału, aby pomóc członkom klasy lub członkom rodziny przemyśleć i przedyskutować znaczenie tego, co przeczytali oraz zastosować to w ich życiu.

Ogród Eden

- Jakie warunki postawiono Adamowi i Ewie w Ogrodzie Eden?

Kiedy Adam i Ewa znaleźli się w Ogrodzie Eden, nie byli jeszcze śmiertelni. W tym stanie „nie mieliby dzieci” (2 Nefi 2:23). Nie było śmierci. Istnieli na sposób *fizyczny*, ponieważ ich duchy zamieszkiwały fizyczne ciała stworzone z prochu ziemi (zob. Mojżesz 6:59; Abraham 5:7). Istnieli na sposób *duchowy*, ponieważ żyli w obecności Boga. Jeszcze nie dokonali wyboru między dobrem a złem.

Bóg nakazał im mieć dzieci. Powiedział: „Bądźcie płodni i rozmnażajcie się i wypełniajcie Ziemię i opanujcie ją, i miejcie władzę nad [...] każdą żywą istotą, która się porusza po Ziemi” (Mojżesz 2:28). Bóg powiedział im, że mogą jeść z każdego drzewa oprócz jednego — drzewa poznania dobra i zła. Bóg powiedział na temat tego drzewa: „W dniu, w którym spożyjesz owoc z tego drzewa, umrzesz na pewno” (Mojżesz 3:17).

Szatan, nie znając zamiaru Boga, lecz starając się zniweczyć Jego plan, przyszedł do Ewy w Ogrodzie Eden. Kusił ją, by zjadła owoc z drzewa poznania dobra i zła. Zapewnił, że ona i Adam nie umrą, lecz będą „jak bogowie” znali „dobro i zło” (Mojżesz 4:11). Ewa uległa pokusie i zjadła owoc. Kiedy Adam dowiedział się, co się wydarzyło, również zdecydował się na spożycie owocu. Zmiany, jakie dokonały się w życiu Adama i Ewy z powodu tego, że zjedli owoc, nazywamy Upadkiem.

Oddzielenie Adama i Ewy od Boga

- Jakie fizyczne i duchowe zmiany nastąpiły u Adama i Ewy w wyniku ich wykroczenia?

Ponieważ Adam i Ewa zjedli owoc z drzewa poznania dobra i zła, Pan zesłał ich z Ogrodu Eden do świata. Ich stan fizyczny zmienił się na skutek tego, że zjedli zakazany owoc. Tak jak Bóg obiecał, stali się śmiertelni. Wraz ze swoimi dziećmi mieli doświadczyć chorób, bólu i śmierci fizycznej.

W związku ze swoim wykroczeniem Adam i Ewa cierpieli też z powodu śmierci duchowej. To oznaczało, że ani oni, ani ich dzieci

nie mogli przebywać ani rozmawiać twarzą w twarz z Bogiem. Adam i Ewa oraz ich dzieci zostali oddzieleni od Boga zarówno fizycznie, jak i duchowo.

Wielkie błogosławieństwa jako skutek wykroczenia

- W jaki sposób Upadek daje nam możliwość upodobnienia się do naszego Ojca Niebieskiego?

Niektórzy ludzie wierzą, że Adam i Ewa popełnili poważny grzech, jedząc z drzewa poznania dobra i zła. Jednak współczesne pisma święte pomagają nam w zrozumieniu tego, że ich Upadek był niezbędnym krokiem w planie życia oraz wielkim błogosławieństwem dla nas wszystkich. Z powodu Upadku zostaliśmy pobłogosławieni ciałami fizycznymi, prawem wyboru między dobrem a złem oraz możliwością osiągnięcia życia wiecznego. Żaden z tych przywilejów nie byłby naszym udziałem, gdyby Adam i Ewa pozostali w ogrodzie.

Ewa powiedziała po Upadku: „Gdyby nie nasz występki, nigdy nie mielibyśmy potomstwa ani nie znali dobra i zła, radości odkupienia i wiecznego życia, które Bóg daje wszystkim posłusznym” (Mojżesz 5:11).

Prorok Lehi wyjaśnił:

„I jeśli Adam nie popełniłby wykroczenia, nie upadłby [nie zostałby odcięty od obecności Boga], lecz pozostał w ogrodzie w Edenie. I wszystko, co zostało stworzone, musiałyby pozostać w takim samym stanie, w jakim zostało stworzone. [...]”

Nie mieliby dzieci, pozostaliby więc w niewinności nie odczuwając radości, gdyż nie znaliby nieszczęścia, nie czyniąc nic dobrego, albowiem nie znaliby grzechu.

Ale wszystko stało się według mądrości Tego, który wie wszystko.

Upadek Adama nastąpił, aby ludzie mogli przyjść na świat, i ludzie przychodzą na świat, aby mogli osiągnąć szczęście” (2 Nefi 2:22–25).

- Jak myślisz, dlaczego ważna jest wiedza na temat Upadku oraz tego, jaki ma on na nas wpływ?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- 1 Nefi 5:11; 2 Nefi 2:20 (Adam i Ewa pierwszymi rodzicami oraz rodziną)
- 2 Nefi 2:14–21 (przeciwieństwo a Upadek; życie okresem próby)
- 2 Nefi 2:22–26 (Upadek częścią planu zbawienia)

Duch Święty

Rozdział 7

Duch Święty przyszedł do Adama i Ewy

- Dlaczego Adam i Ewa potrzebowali przewodnictwa Ducha Świętego?

Po opuszczeniu Ogrodu Eden Adam i Ewa zaczęli uprawiać ziemię i zajmować się różnymi pracami związanymi ze swoim utrzymaniem. Mieli wiele dzieci, a ich synowie i córki również zawierali małżeństwa i rodziły im się dzieci (zob. Mojżesz 5:1–3). W ten sposób duchowe dzieci naszego Ojca Niebieskiego zaczęły opuszczać Jego obecność, przychodząc na ziemię, jak im obiecano (zob. Abraham 3:24–25). Kiedy ludzie przychodzili na świat, odjęta im była pamięć o ich niebiańskim domu. Jednak nasz Ojciec nie oddzielił nas od Swojego wpływu. Posłał Ducha Świętego, żeby pocieszał, pomagał i prowadził wszystkie Jego duchowe dzieci.

Adam i Ewa wzywali Ojca Niebieskiego w modlitwie. Ojciec rozmawiał z nimi i dawał im przykazania, których przestrzegali. Anioł Pana przyszedł i nauczał Adama i Ewę planu zbawienia. Pan zesłał Ducha Świętego, aby świadczył o Ojcu i Synu oraz aby nauczał ewangelii Adama i Ewę. (Zob. Mojżesz 5:4–9).

Poprzez moc Ducha Świętego Adam „zaczął prorokować o wszystkich rodzinach na ziemi, mówiąc: Błogosławione niech będzie imię boskie, bo przez moje wykroczenie otwały się moje oczy i doznam radości w tym życiu i znowu w ciele ujrzę Boga” (Mojżesz 5:10). Dzięki świadectwu danemu jej przez Ducha Świętego Ewa powiedziała: „Gdyby nie nasz występki, nigdy nie mielibyśmy potomstwa ani nie znali dobra i zła, radości odkupienia i wiecznego życia, które Bóg daje wszystkim posłusznym” (Mojżesz 5:11).

Do nauczycieli: Kiedy zwracasz się do członków klasy po imieniu, wiedzą, że są dla ciebie ważni i że zależy ci na nich. Naucz się ich imion i zwracaj się do nich po imieniu podczas każdej lekcji. Pomóż im wzajemnie zapamiętać swoje imiona.

- W jaki sposób jesteśmy podobni do Adama i Ewy pod względem potrzeby przewodnictwa Ducha Świętego?

Atrybuty Ducha Świętego

- Czym Duch Święty różni się od Ojca i Syna? Dlaczego ta różnica ma dla nas znaczenie?

Duch Święty jest członkiem Boskiej Trójcy (zob. I List Jana 5:7; NiP 20:28). Jest „istotą Ducha” (NiP 130:22). Może przebywać tylko w jednym miejscu w danym czasie, ale Jego wpływ może być odczuwalny jednocześnie we wszystkich miejscach.

Ojciec Niebieski, Jezus Chrystus i Duch Święty są nazwani Boską Trójcą. Są zjednoczeni w celu. Każdy z nich ma istotną rolę w planie zbawienia. Nasz Ojciec w Niebie jest naszym Ojcem i władcą. Jezus Chrystus jest naszym Zbawicielem. Duch Święty jest objawicielem i świadczy o wszelkiej prawdzie.

Duch Święty jest posłańcem naszego Ojca Niebieskiego i jest dla nas szczególnym darem (zob. rozdział 21. tego podręcznika).

Misja Ducha Świętego

- Jakie prawdy objawia nam Duch Święty?

Zadaniem Ducha Świętego jest składanie świadectwa o Ojcu i Synu oraz o prawdzie wszystkiego.

Duch Święty świadczy nam, że Jezus jest naszym Zbawicielem i Odkupicielem (zob. 3 Nefi 28:11; NiP 20:27). Objawia nam, że nasz Ojciec w Niebie jest Ojcem naszych duchów. Pomaga nam zrozumieć, że podobnie jak nasz Ojciec Niebieski możemy otrzymać wyniesienie. (Zob. List do Rzymian 8:16–17). Prorocy Pana obiecali nam: „I przez Ducha Świętego możecie przekonać się o prawdzie wszystkiego” (Moroni 10:5).

Bez Ducha Świętego nie moglibyśmy wiedzieć, że Jezus jest Chrystusem. Apostoł Paweł napisał: „Nikt nie może rzec: Jezus jest Panem, chyba tylko w Duchu Świętym” (I List do Koryntian 12:3). Sam Zbawiciel powiedział: „A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedyne prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego

posłałeś” (Ew. Jana 17:3). To właśnie dzięki mocy Ducha Świętego jesteśmy prowadzeni w taki sposób, byśmy rozumieli i stosowali ewangelię Jezusa Chrystusa.

Moc przekonywania, jaką posiada Duch Święty, jest tak wielka, że nie możemy wątpić, iż to, co nam objawia, jest prawdą. Prezydent Joseph Fielding Smith powiedział:

„Kiedy człowiek otrzymuje świadectwo od Ducha Świętego, pozostawia ono głęboki ślad w jego duszy, ślad, którego nie da się łatwo wymazać. Duch przemawia do ducha i dociera z mocą przekonywania. Ukazanie się anioła czy nawet samego Syna Boga wywiera wrażenie na oku i na umyśle, a ostatecznie przyćmiewa się, ale piętno wyciśnięte przez Ducha Świętego zapada głęboko w duszę i jest trudniejsze do wymazania” (*Answers to Gospel Questions*, oprac. Joseph Fielding Smith jun., 5 tomów [1957–1966], 2:151).

Prezydent Smith powiedział także: „Poprzez Ducha Świętego prawda przenika każde włókno i każde ścięgno ciała, tak że nie może być zapomniana” (*Doctrines of Salvation*, oprac. Bruce R. McConkie, 3 tomy [1954–1956], 1:48).

Jako członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich powinniśmy stać się godni przyjęcia tego specjalnego posłańca oraz świadka naszego Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa.

- Pomyśl o chwilach, kiedy Duch Święty pomógł ci rozwinąć twoje świadectwo. Jeśli jest to właściwe, podziel się niektórymi z tych doświadczeń z członkami klasy lub członkami rodziny.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Mojżesz 5 (historia rodziny Adama)
- NiP 130:22 (wskazanie na Ducha Świętego)
- Ew. Jana 14:26; 15:26; 16:13; Ew. Łukasza 12:12; 2 Nefi 31:18; 32:5, 8; 33:1; Alma 14:11; 3 Nefi 27:20; 4 Nefi 1:48; Moroni 10:6–7; NiP 8:2–3; 11:12–13; 20:26 (role Ducha Świętego)

Modlitwa do naszego Ojca Niebieskiego

Rozdział 8

Czym jest modlitwa?

Jezus nauczał: „Dlatego nie ustawajcie modląc się do Ojca w imię Moje” (3 Nefi 18:19).

Modlitwa jest jednym z największych błogosławieństw, jakie mamy podczas życia na ziemi. Poprzez modlitwę możemy codziennie porozumiewać się z naszym Ojcem Niebieskim i starać się o Jego przewodnictwo.

Modlitwa jest szczerą, płynącą z głębi serca rozmową z naszym Ojcem Niebieskim. Powinniśmy modlić się do Boga i do nikogo innego. Nie modlimy się do żadnej innej istoty ani do żadnej rzeczy stworzonej przez człowieka czy przez Boga (zob. II Ks. Mojżeszowa 20:3–5).

Dlaczego się modlimy?

Modlitwa od założenia świata jest istotną częścią ewangelii. Anioł Pana nakazał Adamowi i Ewie pokutować i wzywać Boga w imię Syna (zob. Mojżesz 5:8). To przykazanie nigdy nie zostało odwołane. Modlitwa pomoże nam zbliżyć się do Boga. Nasze modlitwy mają wpływ na wszystkie nasze myśli, nasze słowa oraz nasze czyny.

Do nauczycieli: Ten rozdział jest podzielony na pięć części opatrzonych nagłówkami. Każdy nagłówek jest pytaniem na temat modlitwy. Możesz poprowadzić swoją lekcję w oparciu o te pytania. Rozważ podzielenie członków klasy na grupy składające się z dwóch do czterech osób, jeśli układ klasy pozwala na dyskusję w małych grupach. Przydziel każdej grupie po jednej części tego rozdziału. Poproś każdą grupę, żeby przeczytała i omówiła przydzieloną jej część oraz podzieliła się osobistymi doświadczeniami w odniesieniu do tekstu. Potem omówcie wszystkie pięć części z całą klasą, skupiając się na kwestiach najciekawszych dla jej członków.

Powinniśmy modlić się o siłę, by oprzeć się pokusom Szatana i jego naśladowców (zob. 3 Nefi 18:15; NiP 10:5). Powinniśmy modlić się, wyznając Bogu nasze grzechy i prosząc Go o przebaczenie (zob. Alma 38:14).

Powinniśmy modlić się o przewodnictwo Pana i o pomoc w naszym codziennym życiu. Powinniśmy się modlić za nasze rodziny i przyjaciół, za naszych bliźnich, za nasze plony i nasze zwierzęta, za naszą codzienną pracę i inne zajęcia. Powinniśmy modlić się o ochronę przed naszymi wrogami. (Zob. Alma 34:17–27).

Powinniśmy modlić się, aby wyrazić miłość do naszego Ojca Niebieskiego i aby poczuć Jego bliskość. Powinniśmy modlić się do naszego Ojca, by podziękować Mu za nasz dobrobyt i wygodę oraz za wszystko, co nam daje każdego dnia (zob. I List do Tesaloniczan 5:18). Powinniśmy modlić się, by prosić naszego Ojca w Niebie o siłę, aby żyć według ewangelii.

Powinniśmy się modlić, by pozostać na prostej i wąskiej ścieżce, która prowadzi do życia wiecznego. Musimy modlić się do Boga, który jest sprawcą wszelkiej prawości, abyśmy byli prawi w naszych myślach, słowach i czynach.

- W jaki sposób modlitwa pomogła ci zbliżyć się do naszego Ojca Niebieskiego?

Kiedy powinniśmy się modlić?

Możemy się modlić, kiedykolwiek mamy potrzebę porozmawiania z naszym Ojcem Niebieskim, w ciszy lub na głos. Czasami potrzebujemy być sami, by otworzyć przed Nim nasze dusze (zob. Ew. Mateusza 6:6). Poza tym możemy modlić się w trakcie naszych codziennych zajęć. Możemy się modlić, podczas gdy jesteśmy na spotkaniu w kościele, w domu, idąc drogą lub ulicą, pracując, przygotowując posiłek lub gdziekolwiek się znajdujemy i cokolwiek robimy. Możemy się modlić o każdej porze dnia i nocy. Możemy się modlić, kiedy jesteśmy sami lub kiedy przebywamy w towarzystwie innych ludzi. Możemy pamiętać o naszym Ojcu w Niebie przez cały czas (zob. Alma 34:27). Możemy „[modlić] się zawsze” (NiP 10:5).

Czasami nie mamy chęci się modlić. Możemy być rozgniewani, zniechęceni lub zirytowani. W takich chwilach powinniśmy czynić szczególnie wysiłek, żeby się modlić (zob. 2 Nefi 32:8–9).

Powinniśmy się modlić indywidualnie co najmniej rano i wieczorem, każdego dnia. Pisma święte mówią nam o modlitwie rano, w południe i wieczorem (zob. Alma 34:21).

Przykazano nam, byśmy modlili się z naszymi rodzinami, aby były błogosławione (zob. 3 Nefi 18:21). Nasi przywódcy kościelni poradzili nam, abyśmy modlili się jako rodzina każdego ranka i wieczoru.

Mamy również przywilej modlić się, by składać dziękczynienie oraz prosić o pobłogosławienie jedzenia przed każdym posiłkiem.

Wszystkie nasze spotkania kościelne rozpoczynamy i kończymy modlitwą. Dziękujemy Panu za błogosławieństwa oraz prosimy Go o pomoc, abyśmy mogli oddawać Mu cześć w sposób, jaki jest Mu miły.

W jaki sposób powinniśmy się modlić?

Bez względu na to gdzie się znajdujemy, stoimy czy klęczymy, modlimy się na głos czy po cichu, indywidualnie czy w imieniu grupy, zawsze powinniśmy się modlić z wiarą, „w szczerości serca, z prawdziwym zamiarem” (Moroni 10:4).

Kiedy modlimy się do naszego Ojca Niebieskiego, powinniśmy powiedzieć Mu o tym, co naprawdę czujemy w naszych sercach, zwierzać się, prosić Go o przebaczenie, zanosić do Niego nasze błagania, dziękować Mu i wyrażać naszą miłość do Niego. Nie powinniśmy bezmyślnie powtarzać słów i zwrotów (zob. Ew. Mateusza 6:7–8). Powinniśmy zawsze prosić, żeby spełniała się Jego wola, pamiętając, że to, czego pragniemy, nie musi być dla nas najlepsze (zob. 3 Nefi 18:20). Kończymy naszą modlitwę w imię Jezusa Chrystusa (zob. 3 Nefi 18:19).

W jaki sposób przychodzi odpowiedź na modlitwy?

- Jak myślisz, dlaczego odpowiedzi na modlitwy nie zawsze są łatwe do zauważenia? Jak myślisz, dlaczego odpowiedzi na modlitwy nie zawsze przychodzą wtedy, kiedy tego chcemy lub w sposób, w jaki tego oczekujemy?

Kiedy szczerze się modlimy, zawsze otrzymujemy odpowiedź. Czasem odpowiedź może być odmowna, ponieważ to, o co prosiliśmy, nie byłoby dla nas najlepsze. Czasem odpowiedź jest pozytywna i mamy w sercu uczucie ciepła i spokoju w odniesieniu do tego, co powinniśmy uczynić (zob. NiP 9:8–9). Czasem odpowiedź brzmi: „zaczekaj”. Odpowiedź na nasze modlitwy przychodzi zawsze w takim czasie i w taki sposób, jaki według Pana najbardziej nam pomoże.

Czasami Pan odpowiada na nasze modlitwy poprzez innych ludzi. Dobry przyjaciel, żona czy mąż, rodzic lub inny członek rodziny, przywódca w Kościele, misjonarz — każda z tych osób może być natchniona, żeby uczynić coś, co będzie odpowiedzią na nasze modlitwy. Przykładem tego może być doświadczenie młodej matki, której niemowlę zostało zranione podczas wypadku w domu. Nie miała możliwości zawiezienia go do lekarza. Była nowa w sąsiedztwie i nie знаła swoich sąsiadów. Młoda matka pomodliła się o pomoc. Po kilku minutach jeden z sąsiadów zapukał do drzwi, mówiąc: „Miałem wrażenie, że powinienem przyjść i sprawdzić, czy potrzebujesz pomocy”. Sąsiad pomógł młodej matce zawieźć dziecko do lekarza.

Często Bóg daje nam siłę, żebyśmy sami mogli odpowiedzieć na własne modlitwy. Kiedy modlimy się o pomoc, powinniśmy zrobić wszystko, co w naszej mocy, aby spełniło się to, co jest naszym pragnieniem.

Żyjąc według ewangelii Jezusa Chrystusa i modląc się zawsze, będziemy odczuwali radość i szczęście. „Bądź pokorny; a Pan, twój Bóg, powiedzie cię za rękę i da ci odpowiedź na modlitwy twoje” (NiP 112:10).

- W jaki sposób Ojciec Niebieski odpowiedział na twoje modlitwy?
-

Dodatkowe fragmenty z pism świętych oraz inne źródła

- List Jakuba 1:5 (o co się modlić)
- I List do Tesaloniczan 5:17; Psalm 55:18; 2 Nefi 32:9 (kiedy się modlić)
- Alma 34:26 (gdzie się modlić)
- 3 Nefi 19:6, 24 (jak się modlić)
- NiP 88:63–65 (w jaki sposób przychodzą odpowiedzi na modlitwy)
- Moroni 10:3–5; Alma 37:37 (obietnice związane z modlitwą)
- List Jakuba 5:16 (moc modlitwy prawego człowieka)
- Bible Dictionary, „Prayer”, 753

Prorocy Boga

Rozdział 9

Prorocy reprezentują Boga na ziemi

- Jakie moce i dary posiada prorok?

„Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom” (Ks. Amosa 3:7).

Wielu ludzi żyje w ciemności, będąc niepewni co do woli Boga. Myślą, że niebiosy są zamknięte i że ludzie muszą sami stawiać czoła niebezpieczeństwom świata. Jakież szczęście mają Święci w Dniach Ostatnich! Wiemy, że Bóg komunikuje się z Kościołem poprzez Swojego proroka. Święci na całym świecie z wdzięcznością w sercu śpiewają hymn: „Dziękujemy Ci, Boże, za Proroka, by dla nas przewodnikiem mógł być” (*Hymny oraz pieśni dla dzieci*, str. 47).

Prorok to człowiek powołany przez Boga po to, by reprezentował Go na ziemi. Kiedy prorok przemawia w imieniu Boga, jest to tak, jakby przemawiał Bóg (zob. NiP 1:38). Prorok jest również specjalnym świadkiem Chrystusa, który składa świadectwo na temat Jego boskości i naucza Jego ewangelii. Prorok naucza prawdy i interpretuje słowo Boga. Wzywa niegodziwych do odpokutowania. Otrzymuje od Pana objawienia i wskazówki dla naszego pożytku. Może zobaczyć przyszłość i przewidzieć nadchodzące wydarzenia, aby świat mógł zostać ostrzeżony.

Prorocy mogą wywodzić się z różnych środowisk. Mogą być młodzi lub starzy, dobrze wykształceni lub nieuczeni. Mogą być rolnikami, prawnikami lub nauczycielami. Starożytni prorocy nosili tuniki i chodzili z laską. Współcześni prorocy noszą garnitury i chodzą z aktówkami. Jak, wobec tego, rozpoznać prawdziwego proroka? Prawdziwy prorok jest zawsze wybierany przez Boga i powoływany przez odpowiednie upoważnienie kapłańskie (zob. Zasady Wiary 1:5).

Józef Smith

Brigham Young

John Taylor

Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

Heber J. Grant

George Albert Smith

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Święci w Dniach Ostatnich popierają Radę Prezydenta Kościoła oraz Kworum Dwunastu Apostołów jako proroków. Jednak kiedy mówimy o „proroku Kościoła”, mamy na myśli Prezydenta Kościoła, który jest Prezydentem Wyższego Kapłaństwa.

Na przestrzeni wieków Bóg powoływał proroków, aby wskazywali drogę ludzkości

- W jaki sposób prorocy prowadzili dzieci Boga w przeszłości?

Prorocy byli na ziemi od czasów Adama. Doświadczenia tych wielkich ludzi fascynują i inspirują nas. Mojżesz, prorok Starego Testamentu, wyprowadził tysiące swoich ludzi z Egiptu i niewoli do ziemi obiecanej. Jest autorem pięciu pierwszych ksiąg Starego Testamentu i zapisał Dziesięcioro Przykazań. Nefi, prorok Księgi Mormona, podróżował z Jerozolimy do Ameryk 600 lat przed narodzeniem Chrystusa. Ten wielki przywódca i kolonizator przekazał nam wiele ważnych zapisów w Księdze Mormona. Jan Chrzyciel został wybrany, by przygotować świat na przyjście Pana Jezusa Chrystusa. Poprzez Józefa Smitha, proroka w dniach ostatnich, Pan przywrócił Kościół. Józef Smith, będąc młodym mężczyzną, przetłumaczył również Księgę Mormona.

- Czego nauczyłeś się z życia oraz nauk proroków?

Mamy dziś na ziemi żyjącego proroka

- Dlaczego w dzisiejszych czasach jest nam potrzebny żyjący prorok?

Mamy proroka żyjącego na ziemi w dzisiejszych czasach. Tym prorokiem jest Prezydent Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Jest on upoważniony do otrzymywania objawień dla całego Kościoła. Dzierży „klucze królestwa”, co oznacza, że ma upoważnienie do kierowania całym Kościołem i królestwem Boga na ziemi, włączając w to zarządzanie udzielaniem obrzędów kapłańskich (zob. Ew. Mateusza 16:19). Żaden człowiek poza wybranym prorokiem i Prezydentem nie może poznać woli Boga co do wszystkich członków Kościoła. Pan powiedział: „Nigdy nie ma więcej niż jednego na ziemi w tym samym czasie, któremu jest przekazana ta moc i klucze tego kapłaństwa” (NiP 132:7).

Prezydentowi Kościoła pomagają doradcy w Radzie Prezydenta Kościoła oraz członkowie Kworum Dwunastu, którzy również są prorokami, widzącymi i objawicielami.

Powinniśmy robić to, co prorocy nam mówią. Prezydent Wilford Woodruff powiedział, że żadnemu prorokowi nie będzie wolno sprowadzić Kościoła na złą drogę:

„Pan nigdy nie pozwoli ani mnie, ani żadnemu innemu człowiekowi, który zajmuje urząd Prezydenta tego Kościoła, żeby sprowadził was na manowce. Tego nie ma w programie. To nie jest zamysłem Boga. Gdybym próbował to zrobić, Pan usunąłby mnie z mojego stanowiska” (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], 199).

- Jaki wpływ na Kościół ma obecny prorok?

Powinniśmy popierać proroka Pana

- W jaki sposób możemy podążać za wskazówkami proroka i go popierać?

Wielu ludziom łatwo przychodzi wiara w proroków z przeszłości. Jednak dużo trudniej jest uwierzyć w żyjącego proroka i podążać za jego wskazówkami. Podnosimy ręce, aby poprzeć Prezydenta Kościoła jako proroka, widzącego i objawiciela.

W jaki sposób możemy popierać proroka? Powinniśmy się za niego modlić. Jego brzemiona są ciężkie i potrzebuje wzmocnienia poprzez modlitwy Świętych.

Powinniśmy studiować jego słowa. Możemy słuchać jego przemówień konferencyjnych. Możemy również prenumerować *Ensign* lub *Liahonę*, abyśmy mogli czytać jego przemówienia konferencyjne oraz inne przesłania, które przekazuje.

Powinniśmy w pełni podążać za jego natchnionymi naukami. Nie powinniśmy decydować się na częściowe podążanie za jego natchnioną radą i odrzucanie tego, co jest dla nas przykre czy trudne. Pan nakazał nam zważać na natchnione nauki Jego proroka:

„Przeto wy, to znaczy Kościół, zważać będziecie na wszystkie [...] słowa [proroka] i przykazania, które on wam da w miarę jak sam otrzyma, żyjąc w świętości wobec mnie;

Bo słowo jego przyjmiecie tak, jakby pochodziło z mych własnych ust, z całą cierpliwością i wiarą” (NiP 21:4–5).

Pan nigdy nie pozwoli na to, by Prezydent Kościoła sprowadził nas na manowce.

- Czego nauczał Prezydent Kościoła lub co w szczególny sposób podkreślał w ostatnim czasie?

Wielkie błogosławieństwa nastają po okazaniu posłuszeństwa wobec proroka

Jeśli będziemy posłuszni, Pan obiecuje nam: „Bramy piekielne nie przemogą was; i rozproszy Pan Bóg moce ciemności przed wami i sprawi, że zadrży niebo dla waszego dobra i chwały Jego imienia” (NiP 21:6). Kiedy czynimy tak, jak naucza nasz prorok, z nieba spływają błogosławieństwa.

Aby Kościół przetrwał, musi być zbudowany „na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus” (List do Efezjan 2:20). W tym niepewnym świecie jesteśmy błogosławieni tym, że mamy proroka, przez którego Pan objawia Swoją wolę.

- Jakie miałeś doświadczenia, kiedy okazałeś posłuszeństwo radzie udzielonej przez proroka?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- IV Ks. Mojżeszowa 12:6 (Bóg przemawia przez proroków)
- I Ks. Samuela 9:9 (prorok zwany widzącym [lub jak dawniej mówiono „jasnowidzem” — przypis tłumacza])
- Ks. Amosa 3:7 (Bóg objawia prorokom swe tajemnice)

Do nauczycieli: Dzielenie się doświadczeniami oraz składanie świadectwa zaprasza Ducha. Pod koniec lekcji możesz podzielić się doświadczeniem, związanym z okazaniem przez siebie posłuszeństwa wobec rady Prezydenta Kościoła. Złóż świadectwo na temat żyjącego proroka.

- Mosjasz 8:16–18 (widzący może znać wydarzenia przeszłe i te, które nadejdą)
- Ew. Łukasza 1:70 (Bóg przemawia przez proroków)
- NiP 45:10, 15 (Bóg przemawia tak samo dziś jak za dawnych czasów)
- 1 Nefi 22:2 (prorocy otrzymują wiedzę poprzez Ducha)
- NiP 68:3–5 (kiedy służy Pana przemawiają, będąc natchnieni przez Ducha Świętego, jest to zamysł, wola i głos Pana)
- NiP 107:65–67, 91–92 (obowiązki Prezydenta Kościoła)
- NiP 43:1–7 (jedynie prorok jest upoważniony do otrzymywania objawień dla Kościoła)

Pisma święte

Rozdział 10

Pisma święte są dla nas dostępne w dzisiejszych czasach

- Jakimi błogosławieństwami cieszymy się w dzisiejszych czasach, mając tak łatwy dostęp do pism świętych?

Kiedy słudzy Pana przemawiają lub piszą pod wpływem Ducha Świętego, ich słowa stają się pismem świętym (zob. NiP 68:4).

Od początku Pan nakazywał Swoim prorokom, żeby zapisywali to, co im objawił oraz to, w jaki sposób postępował ze Swoimi dziećmi. Powiedział: „Oto nakazuję wszystkim ludziom na wschodzie i na zachodzie, na północy i na południu oraz na wyspach morza, aby zapisywali słowa, które im mówię, albowiem według ksiąg, które zostaną spisane, będę sądził świat, każdego człowieka według jego czynów, zgodnie z zapisanymi słowami” (2 Nefi 29:11).

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich przyjmuje cztery księgi za pismo święte: Biblię, Księgę Mormona, Nauki i Przymierza oraz Perłę Wielkiej Wartości. Te księgi są zwane podstawowymi pismami świętymi Kościoła. Natchnione słowa naszych żyjących proroków są również uznawane za pismo święte.

Biblia

Biblia jest zbiorem świętych zapisów zawierających objawienia Boga dane człowiekowi. Te zapisy obejmują okres wielu wieków, od czasów Adama do czasu, kiedy żyli Apostołowie Jezusa Chrystusa. Były prowadzone przez wielu proroków, którzy żyli w różnych epokach historii świata.

Do nauczycieli: Aby zachęcić do dyskusji na temat czterech podstawowych pism świętych, możesz przydzielić każdemu członkowi klasy lub członkowi rodziny numer od 1 do 4. Poproś osoby z numerem 1, żeby przeczytały, czego ten rozdział naucza o Biblii, osoby z numerem 2, żeby przeczytały, czego ten rozdział naucza o Księdze Mormona, osoby z numerem 3, żeby przeczytały, czego ten rozdział naucza o Naukach i Przymierzach oraz osoby z numerem 4, żeby przeczytały, czego ten rozdział naucza o Perle Wielkiej Wartości. Potem poproś, żeby powiedziały, czego się dowiedziały.

Biblia jest podzielona na dwie części: Stary i Nowy Testament. Wiele prorocstw w Starym Testamencie zapowiada nadejście Zbawiciela i Odkupiciela. Nowy Testament opowiada o życiu tego Zbawiciela i Odkupiciela, którym jest Jezus Chrystus. Opowiada również o ustanowieniu Jego Kościoła w tamtym czasie. „Wierzmy, że Biblia jest słowem Bożym, o ile jest poprawnie przetłumaczona” (Zasady Wiary 1:8).

Poprzez Proroka Józefa Smitha Pan poszerzył nasze zrozumienie niektórych fragmentów Biblii. Pan natchnął Proroka Józefa Smitha, aby przywrócił biblijnemu tekstowi prawdy, które zostały zagubione lub zmienione od czasu, kiedy zapisano oryginalne słowa. Te natchnione poprawki zwane są Tłumaczeniem Biblii objawionym Józefowi Smithowi. W Biblii w wersji króla Jakuba, w wydaniu Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, wybrane fragmenty w tłumaczeniu Józefa Smitha znajdują się na stronach 797–813 oraz w wielu przypisach.

Księga Mormona

Księga Mormona jest świętym zapisem o życiu niektórych ludzi, którzy mieszkali na kontynencie amerykańskim między 2000 r. p.n.e. a 400 r. n.e. Zawiera pełnię ewangelii Jezusa Chrystusa (zob. NiP 20:9; 42:12; 135:3). Księga Mormona opowiada nam o ukazaniu się Jezusa Chrystusa ludziom w Amerykach, niedługo po Jego zmartwychwstaniu.

Józef Smith przetłumaczył Księgę Mormona na język angielski dzięki darowi i mocy Bożej. Powiedział, że „jest bardziej poprawna niż jakakolwiek inna księga na ziemi, że stanowi podstawę naszej religii i że przybliży do Boga ludzi przestrzegających jej nauk bardziej niż jakakolwiek inna księga” (Przedmowa do Księgi Mormona).

Prezydent Ezra Taft Benson pomógł nam zrozumieć, dlaczego Księga Mormona stanowi podstawę naszej religii. Powiedział:

„Księga Mormona jest kamieniem zwornikowym naszej religii na trzy sposoby. Jest zwornikiem w naszym świadectwie o Chrystusie. Jest kamieniem zwornikowym naszej doktryny. Jest kamieniem zwornikowym naszego świadectwa w ogólnym pojęciu.

Księga Mormona jest zwornikiem w naszym świadectwie o Jezusie Chrystusie, który Sam jest kamieniem węgielnym wszystkiego, co robimy. Z mocą i w jasny sposób składa świadectwo o Jego rzeczywistości. [...]

Poszerza [ona] nasze zrozumienie doktryn zbawienia. [...]

Księga Mormona [...] została napisana dla naszych czasów. [...]

Znajdujemy w [niej] sposób, jak przygotować się na Drugie Przyjście. [...]

[...] Księga Mormona naucza nas prawdy [i] daje świadectwo o Chrystusie. [...] Lecz ma w sobie coś więcej. W księdze tej tkwi moc, która zacznie wpływać na wasze życie od chwili, w której rozpoczniecie poważnie ją studiować. Odnajdziecie większą moc, by oprzeć się pokusie. Odnajdziecie większą moc, by uniknąć podstępów. Odnajdziecie większą moc, by pozostać na prostej i wąskiej ścieżce. Pisma święte są nazywane 'słowami żywota' i w żadnym przypadku stwierdzenie to nie jest bardziej prawdziwe, niż w przypadku Księgi Mormona. [...] 'Każdy Święty w Dniach Ostatnich powinien uczynić czytanie tej księgi życiowym dążeniem'" (w: Conference Report, październik 1986, 4–7 lub w *Ensign*, listopad 1986, 5–7; cytata: Marion G. Romney, w: Conference Report, kwiecień 1980, 90 lub w *Ensign*, maj 1980, 67).

Nauki i Przymierza

Nauki i Przymierza to zbiór współczesnych objawień. W pierwszym rozdziale Nauk i Przymierzy Pan objawia, że księga ta jest dana mieszkańcom ziemi, aby przygotowali się na Jego Przyjście:

„Przeto głos Pana rozejdzie się na krańce Ziemi, aby usłyszeli wszyscy, co zechcą słuchać;

Przygotujcie się, przygotujcie na to, co ma przyjść, albowiem Pan jest blisko” (NiP 1:11–12).

Ta księga zawiera objawienia dotyczące Kościoła Jezusa Chrystusa w czasie, kiedy został przywrócony w tych ostatnich dniach. Kilka rozdziałów tej księgi objaśnia sposób zorganizowania Kościoła oraz definiuje urzędy w kapłaństwie i związane z nimi funkcje. Inne rozdziały, jak na przykład 76. i 88., zawierają wspaniałe

prawdy, które były zagubione dla świata przez setki lat. Jeszcze inne, jak na przykład rozdziały 29. i 93., rzucają światło na nauki przedstawione w Biblii. Poza tym niektóre rozdziały, jak na przykład rozdział 133., zawierają proroctwa wydarzeń, które mają nadejść. Bóg nakazał nam czytać Jego objawienia zawarte w tej księdze: „Studiujcie te przykazania, bo są prawdziwe i wierne, a wszystkie proroctwa i obietnice jakie zawierają, zostaną spełnione” (NiP 1:37).

Perła Wielkiej Wartości

Perła Wielkiej Wartości obejmuje księgę Mojżesza, księgę Abrahama oraz niektóre natchnione zapisy Józefa Smitha. Księga Mojżesza zawiera opis niektórych wizji oraz zapisy Mojżesza, objawione Prorokowi Józefowi Smithowi. Objasnia doktryny i nauki, które zostały zagubione w Biblii oraz podaje dodatkowe informacje dotyczące Stworzenia ziemi.

Księga Abrahama została przetłumaczona przez Proroka Józefa Smitha ze zwoju papirusu pochodzącego z egipskich katakumb. Księga ta zawiera cenne prawdy na temat Stworzenia, ewangelii, natury Boga i kapłaństwa.

Zapisy Józefa Smitha obejmują fragment Biblii przetłumaczony pod natchnieniem przez Józefa Smitha, wyjątki z *History of the Church* (Historii Kościoła) oraz *Zasady Wiary*.

- Które historie z pism świętych zainspirowały cię? Które nauki zawarte w tych księgach przyniosły ci korzyść?

Słowa naszych żyjących proroków

Oprócz tych czterech ksiąg, pismem świętym stają się dla nas także natchnione słowa żyjących proroków. Słowa ich docierają do nas poprzez konferencje, czasopismo *Liahona* lub *Ensign* oraz wskazówki dla lokalnych przywódców kapłańskich. „Wierzmy we wszystko, co Bóg objawił, wszystko, co teraz objawia, i wierzmy także, że objawi On jeszcze wiele wielkich i doniosłych rzeczy w odniesieniu do Królestwa Bożego” (*Zasady Wiary* 1:9).

- Gdzie możemy znaleźć słowa naszych żyjących proroków?

Studiowanie pism świętych

- Jakie błogosławieństwa możemy otrzymać, gdy studiujemy pisma święte?

Powinniśmy codziennie studiować pisma święte. Powinniśmy nauczać tych prawd nasze dzieci. Powinniśmy czytać podstawowe pisma święte z naszymi dziećmi, żeby nauczyły się je kochać i stosować prawdy w nich zawarte.

Jeśli pragniemy stronić od zła tego świata, musimy odżywiać nasze umysły prawdą oraz prawością płynącą z pism świętych. Zbliżymy się do Boga i do siebie nawzajem poprzez wspólne czytanie i rozważanie pism świętych.

Kiedy czytamy, rozważamy i modlimy się w odniesieniu do pism świętych oraz prosimy Boga o zrozumienie, Duch Święty złoży nam świadectwo o prawdziwości tych rzeczy. Każdy z nas przekona się, że pisma święte zawierają prawdę. Nie zostaniemy zwiedzeni (zob. Józef Smith — Mateusz 1:37). Możemy doznawać tych samych uczuć, które Nefi wyraził, mówiąc: „Moja dusza lubuje się w tym, co pochodzi od Pana i w sercu rozważam ciągle, co widziałem i słyszałem” (2 Nefi 4:16).

- W jaki sposób możemy dotrzymywać postanowienia, że codziennie będziemy studiować pisma święte? Pomyśl nad zaplanowaniem pory dnia i miejsca na codzienne studiowanie pism świętych.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- 1 Nefi 14:20–26 (prorokom nakazano prowadzić zapisy)
 - 1 Nefi 19:1–3, 6–7; Alma 37:1–8 (wielka wartość pism świętych)
 - 2 Nefi 33:10 (pisma święte świadczą o Chrystusie)
 - Alma 29:8 (Pan przemawia do wszystkich narodów poprzez pisma święte)
 - Alma 31:5; Helaman 3:29–30 (słowo Boga jest pełne mocy)
 - Helaman 15:7–8 (pisma święte prowadzą nas do wytrwałości i niezłomności w wierze)
-

- II List do Tymoteusza 3:16–17; 1 Nefi 19:21–24 (dlaczego i w jaki sposób są nam dane pisma święte)
- II List Piotra 1:20; Alma 13:20; NiP 10:62 (pisma święte wyjawiają prawdziwy sens doktryn)
- NiP 128:18; Zasady Wiary 1:9; 1 Nefi 14:25–26 (pisma święte, które jeszcze zostaną ujawnione)
- 2 Nefi 29:3–10 (pisma święte skierowane do Żydów oraz ludzi innych narodów)

Życie Chrystusa

Rozdział 11

Życie Chrystusa zostało przepowiedziane na długo przed Jego narodzinami

Każda osoba przychodząca na ziemię polega na Jezusie Chrystusie, który obiecał w niebie, że będzie naszym Zbawicielem. Bez Niego plan zbawienia poniósłby porażkę. Ponieważ Jego misja była niezbędną, wszyscy prorocy od czasów Adama po czasy Chrystusa świadczyli, że On przyjdzie (zob. Dzieje Apostolskie 10:43). Wszyscy prorocy od czasów Chrystusa świadczyli, że rzeczywiście przyszedł. Każdy z nas powinien badać żywot Zbawiciela i wiernie Go naśladować przez całe swoje życie.

Adam dowiedział się, że Zbawiciel będzie się nazywał Jezus Chrystus (zob. Mojżesz 6:51–52). Enoch widział śmierć Jezusa na krzyżu i Jego zmartwychwstanie (zob. Mojżesz 7:55–56). Noe i Mojżesz również o Nim świadczyli (zob. Mojżesz 1:11; 8:23–24). Około 800 lat przed narodzeniem Zbawiciela na ziemi, Izajasz ujrzał w wizji Jego życie. Kiedy Izajasz zobaczył smutek i żal, jakiego miał doświadczyć Zbawiciel, by zapłacić cenę za nasze grzechy, zawołał:

„Wzgardzony był i opuszczony przez ludzi, doświadczony w cierpieniu. [...]

[...] Lecz on nasze choroby nosił, nasze cierpienia wziął na siebie. [...]

Lecz on zraniony jest za występki nasze, starty za winy nasze. [...]

Znęcano się nad nim, lecz on znosił to w pokorze i nie otworzył swoich ust, jak jagnię na rzeź prowadzone” (Ks. Izajasza 53:3–5, 7).

Do nauczycieli: Ten rozdział prawdopodobnie zawiera więcej materiału, niż będziesz w stanie nauczać w klasie. Kiedy będziesz czytać go, przygotowując się do nauczania, staraj się o przewodnictwo Ducha, by określić, które fragmenty będą najbardziej pomocne dla tych, których nauczasz.

Nefi także zobaczył w wizji przyszłe narodziny oraz misję Zbawiciela. Ujrzał piękną dziewicę, a anioł wyjaśnił: „Dziewica, którą widzisz, jest w ciele matką Syna Bożego” (1 Nefi 11:18). Potem Nefi ujrzał dziewicę trzymającą dziecko w ramionach. Wtedy anioł powiedział: „Oto Baranek Boży, Syn Wiecznego Ojca!” (1 Nefi 11:21).

Około 124 lat przed narodzinami Jezusa król Beniamin, inny prorok Nefitów, również przewidział życie Zbawiciela:

„Oto nadchodzi czas, i jest już niedaleko, gdy z mocą Pan Bóg wszechmogący, który króluje, który był i jest od wieczności po wieczność, zstąpi z niebios między ludzi, przyjmie na siebie śmiertelne ciało i pójdzie między ludzi czyniąc wielkie cuda: uzdrawiając chorych, wskrzeszając umarłych, sprawiając, że chromi będą chodzić, niewidomi widzieć, a głusi słyszeć, i lecząc wszelkie dolegliwości.

Będzie wypędzał diabły, złe duchy, które pozostają w sercach ludzi.

Doświadczy pokus, cierpień ciała, głodu, pragnienia i wyczerpania przekraczających wytrzymałość ludzką, gdyż żaden człowiek nie byłby w stanie tego przeżyć. Oto krew będzie się sączyła z każdego Jego poru, tak wielka będzie Jego męka za niegodziwość i występki Jego ludu.

I będzie On nazwany Jezusem Chrystusem, Synem Boga, Ojcem nieba i ziemi, Stworzycielem wszystkiego od początku, a Jego matka będzie zwana Marią” (Mosjasz 3:5–8).

- Jakie znasz starożytne prorocтва o Jezusie Chrystusie?

Jest Jednorodnym Ojca

- Jakie cechy odziedziczył Jezus Chrystus po Swoim Ojcu? Jakie cechy odziedziczył po Swojej matce?

Historia narodzin i życia Zbawiciela znajduje się w Nowym Testamencie w ewangeliach Mateusza, Marka, Łukasza i Jana. Z ich relacji dowiadujemy się, że Jezus narodził się z dziewicy o imieniu Maria. Była ona zaręczona z Józefem, kiedy ukazał się jej anioł Pana. Anioł powiedział jej, że ma zostać matką Syna Boga.

Zapytała go, jak to się stanie (zob. Ew. Łukasza 1:34). Anioł powiedział jej: „Duch Święty zstąpi na ciebie i moc Najwyższego zacieni cię. Dlatego też to, co się narodzi, będzie święte i będzie nazwane Synem Bożym” (Ew. Łukasza 1:35). W ten sposób Bóg Ojciec stał się w dosłownym sensie Ojcem Jezusa Chrystusa.

Jezus jest jedyną osobą na ziemi zrodzoną ze śmiertelnej matki i nieśmiertelnego Ojca. Dlatego jest nazwany Jednorodzonym Synem. Odziedziczył moce boskie po Swoim Ojcu. Po Swojej matce odziedziczył śmiertelne ciało i odczuwał głód, pragnienie, zmęczenie, ból oraz podlegał śmierci. Nikt nie mógł odebrać Zbawicielowi życia, chyba że pozwoliłby na to. Miał moc, by złożyć Swoje ciało i moc, by je podnieść ponownie po śmierci. (Zob. Ew. Jana 10:17–18).

Jezus żył w doskonały sposób

- Jakie znaczenie ma dla nas życie Zbawiciela?

Od wieku młodzieńczego Jezus przestrzegał wszystkiego, czego wymagał od Niego nasz Ojciec Niebieski. Pod opieką Marii i Józefa Jezus dorastał podobnie jak inne dzieci. Kochał prawdę i był jej posłuszny. Łukasz mówi nam: „A dziecię roсло i nabierało sił, było pełne mądrości, i łaska Boża była nad nim” (Ew. Łukasza 2:40; zob. także NiP 93:12–14).

Do czasu kiedy Jezus ukończył 12 lat, wzrastało w Nim zrozumienie tego, że został posłany, by czynić wolę Swego Ojca. Poszedł ze Swoimi rodzicami do Jerozolimy. Kiedy rodzice wracali do domu, odkryli, że nie było Go z ich grupą. Zawrócili do Jerozolimy, żeby Go poszukać. „A po trzech dniach znaleźli go w świątyni, siedzącego wpośród nauczycieli, a oni słuchali go i zadawali mu pytania” (Joseph Smith Translation, Luke 2:46). „A zdumiewali się wszyscy, którzy go słuchali, nad jego rozumem i odpowiedziami” (Ew. Łukasza 2:47).

Józef i Maria odetchnęli z ulgą, kiedy Go odnaleźli, ale „zdziwili się. I rzekła do niego matka jego: Synu, cóżeś nam to uczynił? Oto ojciec twój i ja bolejąc szukaliśmy ciebie”. Jezus odpowiedział

jej, mówiąc: „Czyż nie wiedzieliście, że w tym, co jest Ojca mego [w Niebie], Ja być muszę?” (Ew. Łukasza 2:48–49).

Aby wypełnić Swoją misję, Jezus miał czynić wolę Swego Ojca w Niebie. „Nic nie czynię sam z siebie — powiedział — lecz tak mówię, jak mnie mój Ojciec nauczył. [...] Ja zawsze czynię to, co się jemu podoba” (Ew. Jana 8:28–29).

Kiedy Jezus miał 30 lat, przyszedł do Jana Chrzciciela, by zostać ochrzczonym w rzece Jordan. Jan nie chciał ochrzcić Jezusa, ponieważ wiedział, że Jezus był kimś większym od niego samego. Jezus poprosił Jana, żeby ten Go ochrzcił, aby „wypełnić wszelką sprawiedliwość”. Jan ochrzcił Zbawiciela, zanurzając Go całkowicie w wodzie. Gdy Jezus został ochrzczony, Jego Ojciec przemówił z nieba, mówiąc: „Ten jest mój Syn umiłowany, którego sobie upodobałem”. Zstąpił Duch Święty, co objawiło się poprzez znak gołębiczy. (Zob. Ew. Mateusza 3:13–17).

Niedługo po Swoim chrzcie Jezus pościł przez 40 dni i 40 nocy, żeby być z Bogiem. Następnie przyszedł Szatan, aby Go kusić. Jezus stanowczo oparł się wszystkim pokusom Szatana i nakazał mu odejść. (Zob. Ew. Mateusza 4:1–11; zob. także Joseph Smith Translation, Matthew 4:1, 5–6, 8–9, 11). Jezus Chrystus pozostał bez grzechu jako jedyna doskonała istota, jaka kiedykolwiek chodziła po ziemi (zob. List do Hebrajczyków 4:15; I List Piotra 2:21–22).

- Które relacje z życia Zbawiciela mają dla ciebie szczególne znaczenie?

Jezus nauczał, abyśmy się wzajemnie kochali i służyli sobie

- W jaki sposób Zbawiciel nauczał nas, abyśmy się wzajemnie kochali i służyli jedni drugim?

Po Swoim poście oraz spotkaniu z Szatanem Jezus rozpoczął służbę publiczną. Przyszedł na ziemię nie tylko po to, żeby za nas umrzeć, ale również po to, żeby pokazać nam, jak żyć. Nauczał nas, że są dwa wielkie przykazania: pierwsze: miłować Boga z całego serca, duszy i myśli; drugie: miłować bliźnich jak siebie samych (zob. Ew. Mateusza 22:36–39). Jego życie jest przykładem tego, w jaki sposób powinniśmy przestrzegać tych dwóch

przykazań. Jeśli kochamy Boga, będziemy Mu ufać i będziemy Mu posłuszni, tak jak Jezus. Jeśli kochamy innych ludzi, będziemy pomagać w zaspokojeniu ich potrzeb fizycznych i duchowych.

Jezus spędził życie na służbie innym. Leczył ich z chorób. Sprawiał, że niewidomi widzieli, głusi słyszeli, a chromi chodzili. Pewnego razu, kiedy uzdrawiał chorych, zrobiło się późno i ludzie byli głodni. Zamiast ich odesłać, pobłogosławił pięć bochenków chleba i dwie ryby, po czym w cudowny sposób był w stanie nakarmić tłum 5000 ludzi. (Zob. Ew. Mateusza 14:14–21). Nauczył nas, że kiedykolwiek spotykamy głodnych, zmarzniętych, nagich lub samotnych ludzi, powinniśmy im pomóc najlepiej, jak potrafimy. Kiedy pomagamy innym, służymy Panu. (Zob. Ew. Mateusza 25:35–46).

Jezus kochał innych z całego serca. Często serce Jego było tak przepełnione współczuciem, że płakał. Kochał małe dzieci, starców oraz pokornych, prostych ludzi, którzy mieli wiarę w Niego. Kochał tych, którzy zgrzeszyli i z wielkim miłosierdziem nauczał ich, aby odpokutowali i zostali ochrzczeni. Nauczał: „Ja jestem droga i prawda, i żywot” (Ew. Jana 14:6).

Jezus kochał nawet tych, którzy zgrzeszyli przeciwko Niemu, a nie odpokutowali. Pod koniec Swojego życia kiedy wisiał na krzyżu, modlił się do Ojca za żołnierzy, którzy Go ukrzyżowali, błagając: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią” (Ew. Łukasza 23:34). Nauczał: „Takie jest przykazanie moje, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem” (Ew. Jana 15:12).

- W jaki sposób możemy pokazać Panu, że Go kochamy?

Zorganizował jedyny prawdziwy Kościół

- Dlaczego Zbawiciel zorganizował Swój kościół i ustanowił Apostołów?

Jezus chciał, żeby Jego ewangelia była nauczana na całej ziemi, więc wybrał dwunastu Apostołów, aby świadczyli o Nim. Byli oni pierwszymi przywódcami Jego Kościoła. Otrzymali upoważnienie, by działać w Jego imieniu i czynić to, co czynił Zbawiciel. Ci, którzy otrzymali od nich upoważnienie, również mogli nauczać,

chrzcić i dokonywać innych obrzędów w Jego imię. Po śmierci Jezusa Apostołowie kontynuowali Jego dzieło do momentu, gdy ludzie stali się tak niegodziwi, że zabili ich.

Odkupił nas z naszych grzechów i zbawił nas od śmierci

- Kiedy będziesz studiować ten fragment rozdziału, znajdź czas na rozmyślanie o wydarzeniach związanych z Zadoścuczynieniem.

Pod koniec Swojej ziemskiej służby Jezus przygotował się do złożenia ostatecznej ofiary za wszystkie grzechy całej ludzkości. Został skazany na śmierć, ponieważ świadczył ludziom, że jest Synem Boga.

W noc przed Swoim Ukrzyżowaniem Jezus poszedł do ogrodu zwanego Getsemane. Szybko został przytłoczony głębokim smutkiem i płakał, modląc się. Współczesnemu Apostołowi Orsonowi F. Whitneyowi dozwolono zobaczyć w wizji cierpienie Zbawiciela. Widząc, jak Zbawiciel płacze, powiedział: „Byłem tak poruszony tym widokiem, że też zapłakałem z czystego współczucia. Całe moje serce lgnęło do Niego; kochałem Go z całej duszy i pragnąłem być razem z Nim, jak nie pragnąłem niczego innego” („The Divinity of Jesus Christ”, *Improvement Era*, styczeń 1926, 224–225; zob. także *Ensign*, grudzień 2003, 10). Jezus „postąpił nieco dalej, upadł na oblicze swoje, modlił się i mówił: Ojczy mój, jeśli można, niech mnie ten kielich minie; wszakże nie jako ja chcę, ale jako Ty” (Ew. Mateusza 26:39).

We współczesnym objawieniu Zbawiciel opisał, jak wielkie było Jego cierpienie, mówiąc, że sprawiło ono, iż „[drżał] z bólu, [krwawił] ze wszystkich porów, i [cierpiał] w ciele i duchu” (NiP 19:18). Cierpiał „jako śmiertelny”, biorąc na siebie nasze boleści, cierpienia, słabości i grzechy (zob. Alma 7:10–13). Żaden śmiertelnik nie jest w stanie pojąć, jak wielki był ten ciężar. Nikt inny nie mógłby przetrwać takiej udręki ciała i ducha. „Zstąpił poniżej wszystkiego [...] aby mógł być we wszystkim i przez wszystkie rzeczy, światło prawdy” (NiP 88:6).

Do nauczycieli: Rozważanie zaprasza Ducha. Rozważ możliwość poproszenia członków klasy lub członków rodziny o przeczytanie po cichu ostatnich dwóch części tego rozdziału, rozmyślając jednocześnie o swoich uczuciach wobec Zbawiciela. Potem poproś tych, którzy nie czują skrupowania, żeby podzielili się z klasą przemyśleniami.

Jednak Jego cierpienie jeszcze nie dobiegło końca. Następnego dnia był bity, poniżany i opluwany. Zażądano od Niego, aby niósł Swój własny krzyż; potem został na nim podniesiony i do niego przybity. Był torturowany na jeden z najbardziej okrutnych sposobów, jakie ludzie kiedykolwiek wymyślili. Po cierpieniu na krzyżu zawołał w męczarni: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” (Ew. Marka 15:34). W najczarniejszej dla Jezusa godzinie, Ojciec odsunął się od Niego, aby Jezus mógł dopełnić cierpienie kary za nasze grzechy, żeby mógł odnieść całkowite zwycięstwo nad mocą grzechu i śmierci (zob. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3 wyd. [1916], 660–661).

Gdy Zbawiciel wiedział, że Jego ofiara została przyjęta przez Ojca, zawołał donośnym głosem: „Wykonało się!” (Ew. Jana 19:30). „Ojcze, w ręce twoje polecam ducha mego” (Ew. Łukasza 23:46). Skłonił głowę i dobrowolnie oddał Swego ducha. Zbawiciel umarł. Nastąpiło gwałtowne trzęsienie ziemi.

Kilku przyjaciół zabrało ciało Zbawiciela do grobu, w którym spoczywało aż do trzeciego dnia. W tym czasie Jego duch poszedł do innych duchów, które potrzebowały przyjąć Jego ewangelię i zorganizował wśród nich pracę misjonarską (zob. I List Piotra 3:18–20; NiP 138). Trzeciego dnia, w niedzielę, powrócił do Swojego ciała i ponownie w nim zamieszkał. Jako pierwszy przezwyciężył śmierć. Wypełniło się proroctwo o tym, że „musi powstać z martwych” (Ew. Jana 20:9).

Niedługo po Swoim Zmartwychwstaniu Zbawiciel ukazał się Nefitom i ustanowił Swój Kościół na kontynencie amerykańskim. Nauczał ludzi i błogosławił ich. Ten poruszający opis znajduje się w księdze 3 Nefiego, rozdziałach 11 do 28.

Poprzez Swoją ofiarę pokazał miłość do Swojego Ojca i do nas

Jezus nauczał: „Większej miłości nikt nie ma nad to, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich. Jesteście przyjaciółmi moimi, jeśli czynić będziecie, co wam przykazuję” (Ew. Jana 15:13–14). Dobrowolnie i z pokorą przeszedł przez smutek w Getsemane i cierpienie na krzyżu, abyśmy mogli otrzymać wszystkie

błogosławieństwa związane z planem zbawienia. Aby otrzymać te błogosławieństwa, musimy przyjść do Niego, odpokutować za nasze grzechy i kochać Go z całego serca. Powiedział:

„Oto dałem wam Moją ewangelię, dobrą nowinę — o tym, że przyszedłem na świat wypełnić wolę Mego Ojca, albowiem to On Mnie posłał.

I Mój Ojciec posłał Mnie, abym został podniesiony na krzyżu, a potem mógł przyciągnąć do siebie wszystkich ludzi; aby, tak jak Ja zostałem podniesiony przez ludzi, Ojciec podniósł ludzi, aby stanęli przede Mną i zostali osądzeni za swe dobre czy złe czyny. [...]

I macie czynić to, co widzieliście, że czyniłem. [...]

Jakimi ludźmi powinniście więc być? Zaprawdę powiadam wam, że *na Moje podobieństwo*” (3 Nefi 27:13–15, 21, 27; kursywa dodana).

- Jakie masz odczucia, rozmyślając nad ofiarą Zbawiciela, jaką złożył za ciebie?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych oraz inne źródła

- 2 Nefi 25:12 (Jezus Chrystus jest Jednorodzonem Ojca w ciele)
- Mojżesz 6:57 (Jezus Chrystus zwany Jednorodzonem)
- Ew. Mateusza, Ew. Marka, Ew. Łukasza, Ew. Jana (życie i nauki Jezusa Chrystusa)
- Ew. Mateusza 10:1–8; Ew. Łukasza 9:1–2 (Apostołowie ustanowieni z mocą i upoważnieniem)
- Ew. Mateusza 26–28; Ew. Marka 14–16; Ew. Łukasza 22–24; Ew. Jana 18–20 (Jezus w ogrodzie; zdradzony, ukrzyżowany i zmartwychwstały)
- „Żyjący Chrystus: Świadectwo Apostołów”, *Liahona*, kwiecień 2000, 2–3

Zadośćuczynienie

Rozdział 12

Zadośćuczynienie jest konieczne dla naszego zbawienia

- Dlaczego Zadośćuczynienie jest konieczne dla naszego zbawienia?

Jezus Chrystus „przyszedł na świat, [...] aby Go ukrzyżowano za świat, aby poniósł grzechy świata, i uświęcił świat, i oczyścił go z całej nieprawości, aby przez Niego [wszyscy] mogli zostać zbawieni” (NiP 76:41–42). Ta wielka ofiara, której dokonał, by zapłacić za nasze grzechy oraz przewyżczyć śmierć, nazywa się Zadośćuczynieniem. Jest to najważniejsze wydarzenie, jakie kiedykolwiek miało miejsce w historii ludzkości: „Oto trzeba, aby dokonano zadośćuczynienia, gdyż według wielkiego planu Wiecznego Boga zadośćuczynienie musi nastąpić, inaczej cała ludzkość zginęłaby niechybnie, [...] wszyscy byliby upadli i zgubieni, i musieliby zginąć, jeśli nie nastąpiłoby to zadośćuczynienie” (Alma 34:9).

Upadek Adama sprowadził na świat dwa rodzaje śmierci: fizyczną i duchową. Śmierć fizyczna jest rozdzieleniem ducha i ciała. Śmierć duchowa to oddzielenie od Boga. Jeśli te dwa rodzaje śmierci nie zostałyby przewyżczone przez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa, w wyniku tego pojawiłyby się dwie konsekwencje: nasze ciała i duchy zostałyby rozdzielone na zawsze i nie moglibyśmy ponownie żyć z naszym Ojcem Niebieskim (zob. 2 Nefi 9:7–9).

Jednak nasz mądry Ojciec Niebieski przygotował wspólny, miłosierny plan, aby wybawić nas od śmierci zarówno fizycznej, jak i duchowej. Zaplanował, że na ziemię przyjdzie Zbawiciel, aby zapłacić okup, czyli wybawić nas od naszych grzechów i śmierci. Z powodu naszych grzechów i słabości naszych ziemskich ciał, nie

Do nauczycieli: Proste tabele i obrazki mogą pomóc członkom klasy lub członkom rodziny w zrozumieniu nauczanych zasad i doktryn. Możesz zrobić tabelę z dwiema kolumnami: jedną z nagłówkiem *Skutki Upadku*, a drugą z nagłówkiem *Błogosławieństwa Zadośćuczynienia*. Skorzystaj z informacji zawartych w tym rozdziale, aby uzupełnić tabelę.

moglibyśmy złożyć tego okupu sami (zob. Alma 34:10–12). Ten, kto miał być naszym Zbawicielem, musiał być bez grzechu i mieć władzę nad śmiercią.

Jezus Chrystus był jedyną osobą, która mogła zadośćuczynić za nasze grzechy

- Dlaczego Jezus Chrystus był jedyną osobą, która mogła zadośćuczynić za nasze grzechy?

Jest kilka powodów, dla których tylko Jezus Chrystus mógł być naszym Zbawicielem. Jednym z nich jest to, że Ojciec w Niebie wybrał Go, aby był naszym Zbawicielem. Był Jednorodzonym Synem Boga i dlatego miał władzę nad śmiercią. Jezus wyjaśnił: „Ja kładę życie swoje, aby je znowu wziąć. Nikt mi go nie odbiera, ale Ja kładę je z własnej woli. Mam moc dać je i mam moc znowu je odzyskać” (Ew. Jana 10:17–18).

Jezus kwalifikował się do tego, aby być naszym Zbawicielem również z tego powodu, że był jedyną osobą, która kiedykolwiek żyła na ziemi, a nie popełniła grzechu. Dlatego Jego ofiara miała wystarczającą wartość, aby zapłacić za grzechy innych.

Chrystus cierpiał i umarł, aby zadośćuczynić za nasze grzechy

- Kiedy będziesz studiować tę część rozdziału, wyobraź sobie, że jesteś świadkiem cierpienia Jezusa Chrystusa w Ogrodzie Getsemane lub na krzyżu.

Zbawiciel zadośćuczynił za nasze grzechy, cierpiąc w Getsemane oraz oddając Swoje życie na krzyżu. Nie jesteśmy w stanie w pełni zrozumieć tego, jak bardzo cierpiał za wszystkie nasze grzechy. W Ogrodzie Getsemane ciężar naszych grzechów spowodował uczucie tak wielkiej udręki, że Zbawiciel krwawił ze wszystkich porów (zob. NiP 19:18–19). Potem, wisząc na krzyżu, Jezus cierpiał bolesną śmierć wymierzoną w jeden z najokrutniejszych sposobów, jakie są znane ludzkości.

Jezus kocha nas tak bardzo, że zniósł tak wielką duchową i fizyczną udrękę ze względu na nas! Jakże wielka jest miłość Ojca Niebieskiego, że przysłał Swojego Jednorodzonego Syna, by Ten

cierpiał i umarł za resztę Jego dzieci. „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (Ew. Jana 3:16).

Zadośćuczynienie i Zmartwychwstanie Chrystusa przynosi zmartwychwstanie wszystkim ludziom

Trzeciego dnia po Ukrzyżowaniu Chrystus ponownie zamieszkał w swoim ciele, będąc pierwszą osobą, która zmartwychwstała. Kiedy przyjaciele poszli Go szukać, aniołowie, którzy strzegli Jego grobu powiedzieli im: „Nie ma go tu, bo wstał z martwych, jak powiedział” (Ew. Mateusza 28:6). Jego duch ponownie wstąpił w Jego ciało, aby już nigdy więcej nie być oddzielony.

W ten sposób Chrystus pokonał śmierć fizyczną. Dzięki Jego Zadośćuczynieniu każdy człowiek urodzony na tej ziemi, zmartwychwstanie (zob. I List do Koryntian 15:21–22). Tak jak Jezus zmartwychwstał, podobnie nasze duchy będą znów zjednoczone z naszymi ciałami, „aby ludzie nigdy więcej nie umierali [...], tworząc w ten sposób jedność” (Alma 11:45). Ten stan zwany jest nieśmiertelnością. Zmartwychwstanie będzie dane wszystkim ludziom, którzy kiedykolwiek żyli na ziemi, „zarówno starym, jak i młodym, wolnym, jak i niewolnym, mężczyznom, jak i kobietom, niegodziwym, jak i sprawiedliwym” (Alma 11:44).

- Jaką korzyść daje ci wiedza na temat Zmartwychwstania?

Zadośćuczynienie umożliwia zbawienie od grzechów tym, którzy mają wiarę w Chrystusa

- Zastanów się nad tym, w jaki sposób przypowieść zawarta w tej części rozdziału, pomaga nam zrozumieć Zadośćuczynienie. Kogo w naszym życiu symbolizują ludzie z tej przypowieści?

Do nauczycieli: Lekcje z wykorzystaniem pomocy dydaktycznych mogą pomóc członkom klasy lub członkom rodziny w zrozumieniu nauczanych zasad i doktryn. Aby objaśnić śmierć i zmartwychwstanie, możesz przeprowadzić następującą prezentację z wykorzystaniem pomocy dydaktycznych: Włóż rękę do rękawiczki. Wyjaśnij, że ręka ubrana w rękawiczkę może być porównana do ducha człowieka obleczonego w ciało. Zdejmij rękawiczkę. Wyjaśnij, że podobnie jest ze śmiercią fizyczną — duch (ręka) i ciało (rękawiczka) zostają oddzielone. Potem nałóż rękawiczkę z powrotem na rękę. Wyjaśnij, że podobnie jest ze zmartwychwstaniem — duch i ciało zostają ponownie zjednoczone.

Zadośćuczynienie Zbawiciela umożliwia nam pokonanie śmierci duchowej. Choć wszyscy ludzie zmartwychwstaną, tylko ci, którzy przyjmą Zadośćuczynienie, zostaną wybawieni od śmierci duchowej (zob. Zasady Wiary 1:3).

Przyjmujemy Zadośćuczynienie Chrystusa, pokładając w Nim wiarę. Dzięki tej wierze odpokutowujemy za nasze grzechy, przyjmujemy chrzest, otrzymujemy dar Ducha Świętego i przestrzegamy Jego przykazań. Stajemy się wiernymi uczniami Jezusa Chrystusa. Uzyskujemy przebaczenie, jesteśmy oczyszczani z grzechu i przygotowywani na powrót do naszego Ojca Niebieskiego, aby żyć z Nim na zawsze.

Zbawiciel mówi nam: „Bowiem ja, Bóg, cierpiałem je za wszystkich, aby nie cierpieli [...] jako ja sam cierpiałem” (NiP 19:16–17). Chrystus wykonał Swoją część, aby zadośćuczynić za nasze grzechy. Chcąc sprawić, by Zadośćuczynienie znalazło w pełni zastosowanie w naszym życiu, musimy starać się być Mu posłuszni i odpokutowywać za nasze grzechy.

Prezydent Boyd K. Packer z Rady Dwunastu następująco zilustrował to, w jaki sposób Zadośćuczynienie Chrystusa umożliwia nam zbawienie od grzechu, *jeżeli* wykonamy naszą część.

„Pozwólcie, że opowiem wam przypowieść.

Pewien człowiek czegoś bardzo pragnął. Wydawało się, że jest to ważniejsze niż wszystko inne w jego życiu. Aby spełnić swoje pragnienie, zaciągnął wielki dług.

Ostrzegano go przed tak wielkim długiem, a w szczególności przed jego wierzycielem. Jednak dla niego ważne było, aby teraz uczynić to, co chciał uczynić i osiąść to, co chciał osiąść. Był pewien, że może za to zapłacić później.

Tak więc podpisał umowę. Miał spłacić dług za jakiś czas. Nie martwił się tym zbyt wiele, ponieważ czas spłaty wydawał się bardzo odległy. To, czego pragnął, miał teraz i zdawało się, że to jest najważniejsze.

Myśl o wierzycielu tkwiła gdzieś w jego pamięci, od czasu do czasu dokonywał również symbolicznych wpłat, wierząc, że dzień zapłaty tak naprawdę nigdy nie nadejdzie.

Ale, jak to zawsze bywa, ten dzień nadszedł, a wraz z nim żądanie zapłaty. Dług nie został jeszcze całkowicie spłacony. Zjawił się wierzyciel i zażądał pełnej zapłaty.

Dopiero wtedy dłużnik zdał sobie sprawę z tego, że jego wierzyciel nie tylko ma prawo wejść w posiadanie wszystkiego, co było jego własnością, ale również ma prawo wtrącić go do więzienia.

‘Nie mogę ci zapłacić, bo to przekracza moje możliwości’
— wyznał.

‘W takim razie — powiedział wierzyciel — wypełnimy warunki umowy, zabiorę cały twój majątek i pójdziesz do więzienia. Zgodziłeś się na to. To był twój wybór. Podpisałeś tę umowę, a teraz musi zostać wykonana’.

‘Czy nie możesz przedłużyć czasu spłaty albo umorzyć długu? — błagał dłużnik. — Znajdź sposób, żebym mógł zatrzymać swoją własność i nie musiał pójść do więzienia. Z pewnością wierzysz w miłosierdzie. Czy nie okażesz miłosierdzia?’

Wierzyciel odpowiedział: ‘Miłosierdzie jest zawsze tak bardzo jednostronne. Przyniesie korzyść tylko tobie. Jeśli okażę ci miłosierdzie, pozostanę bez zapłaty. Ja domagam się sprawiedliwości. Czy wierzysz w sprawiedliwość?’

‘Wierzyłem w sprawiedliwość, kiedy podpisywałem umowę — powiedział dłużnik. — Była wtedy po mojej stronie, ponieważ uważałem, że będzie mnie chronić. Wtedy nie potrzebowałem miłosierdzia ani nie sądziłem, że kiedykolwiek będę go potrzebował. Uważałem, że sprawiedliwość przyniesie jednakową korzyść nam obydwu’.

‘To właśnie sprawiedliwość wymaga tego, byś wywiązał się z umowy albo poniósł karę — odpowiedział wierzyciel. — Takie jest prawo. Zgodziłeś się na nie i tak już musi być. Miłosierdzia nie można wymagać kosztem sprawiedliwości’.

Oto stali naprzeciw siebie: jeden człowiek dochodzący sprawiedliwości i drugi błagający o litość. Żaden nie mógł postawić na swoim, chyba że kosztem drugiego.

‘Jeśli nie umorzysz długu, nie będzie miłosierdzia’ — błagał dłużnik.

‘Jeśli go umorzę, nie będzie sprawiedliwości’ — brzmiała odpowiedź.

Wyglądało na to, że obydwa prawa nie mogą zostać spełnione. To dwa odwieczne ideały, które zdają się być sprzeczne ze sobą. Czy nie istnieje żaden sposób, aby sprawiedliwość i miłosierdzie mogły zostać całkowicie wypełnione?

Istnieje! Prawo sprawiedliwości *może* zostać całkowicie wypełnione, a miłosierdzie *może* zostać w pełni okazane — ale potrzebny jest ktoś jeszcze. I tak się stało w tym przypadku.

Dłużnik miał przyjaciela, który przyszedł z pomocą. Ten dobrze znał dłużnika. Wiedział, że jego przyjaciel jest krótkowzroczny i uważał, że znalezienie się w takiej sytuacji było niemądre. Niemniej jednak chciał mu pomóc, ponieważ go miłował. Wkroczył między nich, stanął przed wierzycielem i złożył mu następującą propozycję:

‘Spłacę dług, jeśli uwolnisz dłużnika od umowy, aby mógł zachować swoją własność i nie musiał pójść do więzienia’.

W czasie gdy wierzyciel rozważał propozycję, mediator dodał: ‘Żądałeś sprawiedliwości. Mimo że on nie może ci zapłacić, ja mogę to uczynić. Zostaniesz sprawiedliwie potraktowany i nie możesz żądać więcej. Tak byłoby niesprawiedliwie’.

Tak więc wierzyciel się zgodził.

Wtedy mediator zwrócił się do dłużnika. ‘Czy jeśli spłacę twój dług, przyjmiesz mnie jako twójgo wierzyciela?’

‘Och tak, tak — zawołał dłużnik. — Ratujesz mnie przed więzieniem i okazujesz mi miłosierdzie’.

‘W takim razie — powiedział dobroczyńca — mnie spłacisz dług, a ja wyznaczę termin. To nie będzie łatwe, ale będzie możliwe. Umożliwię ci to. Nie musisz iść do więzienia’.

Tak więc wierzyciel otrzymał pełną zapłatę. Został potraktowany sprawiedliwie. Umowa została dotrzymana.

Z kolei dłużnikowi okazano miłosierdzie. Obydwa prawa zostały wypełnione. Dzięki obecności pośrednika wymagania sprawiedliwości zostały w pełni zaspokojone, a prawo miłosierdzia zostało całkowicie wypełnione” (w: Conference Report, kwiecień 1977, 79–80 lub *Ensign*, maj 1977, 54–55).

Nasze grzechy są naszymi duchowymi długami. Bez Jezusa Chrystusa, który jest naszym Zbawicielem i Pośrednikiem, wszyscy zapłacilibyśmy za nasze grzechy, cierpiąc śmierć duchową. Jednak dzięki Niemu, jeżeli dotrzymamy Jego warunków, którymi są odpokutowanie i przestrzeganie przykazań, możemy powrócić do życia z naszym Ojcem Niebieskim.

To wspaniałe, że Chrystus zapewnił nam sposób oczyszczenia się z naszych grzechów. Powiedział:

„Przyszedłem na świat, aby [...] uwolnić świat od grzechu, dlatego kto się nawróci i przyjdzie do Mnie jak małe dziecko, przyjmę go, gdyż z takich składa się królestwo Boże. Za takich umarłem i zmartwychwstałem, dlatego nawróćcie się i pójście do Mnie z krańców świata, a zostaniecie zbawieni” (3 Nefi 9:21–22).

- Zastanów się nad tym, w jaki sposób możesz okazać wdzięczność za dar Zadośćuczynienia.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Alma 34:9–16 (potrzeba Zadośćuczynienia; ofiara Boga)
- 2 Nefi 9:7–12 (Zadośćuczynienie wybawia nas od śmierci fizycznej i duchowej)
- List do Rzymian 5:12–17 (przez jedną osobę przyszła śmierć, przez jedną osobę dane zostało życie)

- Helaman 14:15–18 (celowość śmierci Jezusa)
- Zasady Wiary 1:3 (wszyscy mogą być zbawieni)
- I List Piotra 1:18–20 (Jezus został wybrany przed narodzeniem)
- Ew. Mateusza 16:21 (ofiara Jezusa była konieczna)
- Ew. Łukasza 22:39–46 (cierpienie Jezusa w ogrodzie)
- I List Jana 1:7 (Jezus oczyszcza nas z grzechów)
- 2 Nefi 9:21–22 (Zbawiciel cierpiał za wszystkich ludzi)
- Mosjasz 16:6–8 (zmartwychwstanie możliwe tylko dzięki Jezusowi)
- Alma 11:40–45; Mormon 9:12–14 (wszyscy zmartwychwstaną)
- Ks. Izajasza 1:18 (grzechy wybieleją)
- I List do Koryntian 15:40–44; Alma 40:23 (opis Zmartwychwstania)

Kapłaństwo

Rozdział 13

Czym jest kapłaństwo?

Kapłaństwo jest wieczną mocą i upoważnieniem od Boga. Poprzez kapłaństwo stworzył On niebiosa i ziemię, a także zarządza nimi. Dzięki tej mocy wszechświat jest utrzymywany w doskonałym porządku. Poprzez tę moc dopełnia On Swojego dzieła i chwały, które polegają na tym, by „przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39).

Nasz Ojciec Niebieski udziela mocy kapłańskiej godnym mężczyznom, należącym do Kościoła. Kapłaństwo umożliwia im działanie w imię Boga dla zbawienia rodziny ludzkiej. Dzięki tej mocy mogą mieć upoważnienie do głoszenia ewangelii, udzielania obrzędów zbawienia oraz zarządzania królestwem Bożym na ziemi.

- Pomyśl, jakże doniosłe jest to, że Bóg pozwala godnym mężczyznom i chłopcom dzierżyć Swoje kapłaństwo.

Dlaczego potrzebujemy kapłaństwa na ziemi?

Aby działać w imię Boga, musimy mieć upoważnienie kapłańskie, kiedy dokonujemy świętych obrzędów ewangelii, takich jak chrzest, konfirmacja, udzielanie sakramentu oraz zawarcie małżeństwa w świątyni. Jeśli ktoś nie posiada kapłaństwa, to chociaż intencje jego są szczerze, obrzędy, których dokonuje, nie zostaną uznane przed

Do nauczycieli: Ten rozdział jest podzielony na pięć części opatrzonych nagłówkami. Każdy nagłówek stanowi pytanie na temat kapłaństwa. Możesz poprowadzić swoją lekcję w oparciu o te pytania. Rozważ możliwość podzielenia członków klasy na grupy od dwóch do czterech osób, jeśli układ sali klasowej pozwala na dyskusję w małych grupach. Przydziel każdej grupie po jednej części tego rozdziału (w dużych klasach niektóre części mogą być przydzielone więcej niż jednej grupie). Poproś każdą grupę o wykonanie następujących zadań: (1)Przeczytanie i omówienie przydzielonej części. (2) Odnalezienie fragmentów z pism świętych, które odpowiadają na pytania zawarte w nagłówku danej części rozdziału. (3) Podzielenie się osobistymi doświadczeniami w odniesieniu do tekstu. Potem poproś członków klasy, aby podzielili się niektórymi z tych doświadczeń z całą klasą.

Panem (zob. Ew. Mateusza 7:21–23; Zasady Wiary 1:5). Te ważne obrzędy muszą być dokonywane na ziemi przez mężczyzn posiadających kapłaństwo.

Mężczyźni potrzebują kapłaństwa, aby przewodniczyć Kościołowi Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich i kierować pracą Kościoła we wszystkich częściach świata. Kiedy Chrystus żył na ziemi, wybrał i ustanowił Swoich apostołów, aby mogli prowadzić Jego Kościół. Dał im moc i upoważnienie kapłańskie, by działać w Jego imię. (Zob. Ew. Marka 3:13–15; Ew. Jana 15:16).

Innym powodem, dla którego potrzebne jest kapłaństwo na ziemi, jest konieczność rozumienia przez nas woli Pana i wypełniania Jego celów. Bóg objawia Swą wolę posiadaczowi kapłaństwa, prorokowi, upoważnionemu do reprezentowania Go na ziemi. Prorok, który jest Prezydentem Kościoła, służy wszystkim członkom Kościoła oraz wszystkim ludziom na ziemi, jako rzecznik Boga.

- Dlaczego człowiek koniecznie musi mieć właściwe upoważnienie, kiedy dokonuje danego obrzędu?

W jaki sposób mężczyźni otrzymują kapłaństwo?

Pan przewidział uporządkowany sposób nadawania kapłaństwa Jego synom na ziemi. Godny mężczyzna, który należy do Kościoła, otrzymuje kapłaństwo „do nauczania Ewangelii i odprawiania jej obrzędów” poprzez „nałożenie rąk przez tych, którzy mają Jego pełnomocnictwo” (Zasady Wiary 1:5).

W ten sam sposób mężczyźni otrzymywali kapłaństwo dawno temu, nawet za czasów Mojżesza: „Nikt samego siebie nie podnosi do tej godności, tylko zostaje na nią powołany przez Boga, jak Aaron” (List do Hebrajczyków 5:4). Aaron otrzymał kapłaństwo od Mojżesza, swojego przywódcy kapłańskiego (zob. II Ks. Mojżeszowa 28:1). Tylko ci, którzy dzierżą kapłaństwo, mogą ustanawiać innych i mogą to czynić jedynie wtedy, kiedy są upoważnieni przez mężczyzn posiadających klucze potrzebne do tego ustanowienia (zob. rozdział 14. tego podręcznika).

Ludzie nie mogą ani kupić, ani sprzedać mocy i upoważnienia kapłaństwa. Nie mogą też sami na siebie wziąć tego upoważnienia.

W Nowym Testamencie czytamy o człowieku o imieniu Szymon, który żył w czasie, kiedy Apostołowie Chrystusa przewodniczyli Kościołowi. Szymon nawrócił się i został ochrzczony w Kościele. Ponieważ był wprawnym magikiem, ludzie wierzyli, że posiada moc Boga. Lecz Szymon nie miał kapłaństwa i wiedział o tym.

Szymon wiedział, że Apostołowie i inni przywódcy Kościoła posiadali prawdziwą moc Boga. Widział, jak korzystali ze swojego kapłaństwa do wykonywania pracy Pana i też zapragnął tej mocy dla siebie. Zaproponował, że kupi kapłaństwo. (Zob. Dzieje Apostolskie 8:9–19). Lecz Piotr, najstarszy z Apostołów, rzekł: „Niech zginą wraz z tobą pieniądze twoje, żeś mniemał, iż za pieniądze można nabyć dar Boży” (Dzieje Apostolskie 8:20).

- Dlaczego ważne jest to, że „nikt samego siebie nie podnosi do tej godności [posiadania kapłaństwa]”?

Jak należy korzystać z kapłaństwa we właściwy sposób?

Kapłaństwo powinno być wykorzystywane, aby błogosławić dzieci naszego Ojca Niebieskiego tu, na ziemi. Posiadacze kapłaństwa powinni przewodzić w miłości i dobroci. Nie powinni zmuszać swoich rodzin i innych ludzi do posłuszeństwa wobec niego. Pan powiedział nam, że moc kapłańska może być sprawowana tylko według zasad prawości (zob. NiP 121:36). Jeśli staramy się wykorzystywać kapłaństwo, aby zdobyć bogactwa lub sławę albo z jakichkolwiek egoistycznych pobudek, „oto niebiosa wycofują się; zasmucony jest Duch Pański; a kiedy jest wycofany, Amen kapłaństwu czyli władzy tego człowieka” (NiP 121:37).

Kiedy mężczyzna korzysta z kapłaństwa „przez perswazję, przez cierpliwość, przez delikatność i łagodność, i nieudawaną miłość” (NiP 121:41), może zrobić wiele wspaniałych uczynków dla swojej rodziny i dla innych ludzi. Może chrzczyć, konfirmować i udzielać sakramentu, jeśli został upoważniony przez tych, którzy dzierżą klucze do wykonywania tych obrzędów. Może błogosławić chorych. Może udzielać błogosławieństw członkom swojej rodziny, aby dodawać im otuchy i chronić ich, kiedy szczególnie tego potrzebują. Może również pomagać innym rodzinom, dokonując tych obrzędów i udzielając błogosławieństw, kiedy jest o to proszony.

Mężczyźni korzystają z upoważnienia kapłańskiego w kościele, wypełniając powołania takie jak: prezydent gminy, biskup, prezydent danego kworum, prezydent palika czy prezydent misji. Mężczyźni i kobiety, którzy zajmują w kościele stanowiska urzędników i nauczycieli, działają pod kierownictwem przywódców kapłańskich i pod przewodnictwem Ducha Świętego.

W jaki sposób jesteście błogosławieni, kiedy należycie korzystamy z kapłaństwa?

Pan obiecał wielkie błogosławieństwa prawym posiadaczom kapłaństwa, którzy korzystają z niego po to, aby błogosławić innych:

„Wówczas wasza pewność siebie wzmocni się w obecności Boga; a doktryna kapłaństwa osiadzie na duszy twojej niczym rosa z nieba.

Duch Święty będzie twoim stałym towarzyszem, a berło twoje niezmiennym berłem sprawiedliwości i prawdy; a panowanie twoje będzie wiecznym panowaniem, i bez użycia przymusu przyplynie do ciebie na wieki wieków” (NiP 121:45–46).

Prezydent David O. McKay obiecał każdemu mężczyźnie, który w prawości korzysta z mocy kapłańskiej, że „będzie postrzegał swoje życie jako słodkie, swój osąd, by szybko odróżnić dobro od zła, za bystrzejszy, swoje uczucia za delikatniejsze i pełne współczucia, a pomimo to jego będzie duch silny i odważny w obronie prawości; będzie postrzegał kapłaństwo jako niezawodne źródło szczęścia — studnię żywej wody wytryskującą ku życiu wiecznemu” (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], 116).

- Jakie błogosławieństwa otrzymałeś dzięki kapłaństwu?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- NiP 84; 107 (objawienie dotyczące kapłaństwa, wraz z przysięgą i przymierzem kapłaństwa zawartym w NiP 84:33–40)
- NiP 20:38–67 (wyjaśnienie obowiązków kapłaństwa)

Organizacja kapłaństwa

Rozdział 14

Kapłaństwo jest obecne dziś na ziemi

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest zarządzany poprzez kapłaństwo. Kapłaństwo, które zawsze jest powiązane z pracą Boga, „trwa w Kościele Bożym przez wszystkie pokolenia, i jest bez początku dni czy końca lat” (NiP 84:17). Jest obecne dziś na ziemi. Mężczyźni, zarówno starzy, jak i młodzi, są chrzczeni w Kościele i jeśli są uznani za godnych, ustanawia się ich do kapłaństwa. Dane jest im upoważnienie, aby działać w imieniu Pana i wykonywać Jego pracę na ziemi.

Dwa rodzaje kapłaństwa

- Skąd pochodzą nazwy Kapłaństwa Aarona i Kapłaństwa Melchizedeka?

Kapłaństwo dzieli się na dwa stopnie: Kapłaństwo Melchizedeka i Kapłaństwo Aarona (zob. NiP 107:1). „Pierwsze Kapłaństwo zwie się Kapłaństwem Melchizedeka, ponieważ Melchizedek był takim wielkim wyższym kapłanem.

Przed jego czasami zwało się ono *Świętym Kapłaństwem podług Systemu Syna Bożego*.

Lecz z szacunku, czyli poważania, dla imienia Najwyższej Istoty, aby uniknąć zbyt częstego powtarzania Jego imienia, oni, czyli Kościół w starożytnych czasach nazwali kapłaństwo to imieniem Melchizedeka, czyli Kapłaństwem Melchizedeka” (NiP 107:2–4; kursywa w oryginale).

Do nauczycieli: Rozpoczynając dyskusję, korzystaj z pytań na początku podrozdziału i odsyłaj członków klasy lub członków rodziny do tekstu po więcej informacji. Postępuj się pytaniami z końca podrozdziału, aby pomóc członkom klasy lub członkom rodziny przemysleć i przedyskutować znaczenie tego, co przeczytali oraz zastosować to w ich życiu.

Niższe kapłaństwo jest dodatkiem do Kapłaństwa Melchizedeka. Zwane jest Kapłaństwem Aarona, ponieważ zostało nadane Aaronowi i jego synom przez wszystkie ich pokolenia. Ci, którzy posiadają Kapłaństwo Aarona, mają upoważnienie do udzielania obrzędów zewnętrznych — sakramentu i chrztu. (Zob. NiP 20:46; 107:13–14, 20).

Ci, którzy posiadają Kapłaństwo Melchizedeka, mają moc i upoważnienie, aby przewodniczyć Kościołowi oraz kierować głoszeniem ewangelii we wszystkich częściach świata. Zarządzają wszystkimi duchowymi sprawami Kościoła (zob. NiP 84:19–22; 107:8). Kierują pracą wykonywaną w świątyniach; przewodniczą okręgom, gminom, palikom i misjom. Wybrany prorok Pana, Prezydent Kościoła, jest przewodniczącym wyższym kapłanem, który przewodzi Kapłaństwu Melchizedeka (zob. NiP 107:65–67).

Klucze kapłaństwa

- Jaka jest różnica między kapłaństwem a kluczami kapłaństwa? Którzy przywódcy kapłańscy otrzymują klucze?

Istnieje różnica między ustanowieniem na urząd w kapłaństwie a otrzymaniem kluczy kapłaństwa. Prezydent Joseph F. Smith nauczał: „Kapłaństwo, mówiąc ogólnie, to upoważnienie dane człowiekowi, aby działał w imieniu Boga. Każdy mężczyzna ustanowiony do jakiegokolwiek stopnia w kapłaństwie, posiada przekazane mu upoważnienie.

Lecz konieczne jest, aby każdy uczynek dokonany na mocy tego upoważnienia, został zrobiony we właściwym czasie i miejscu, we właściwy sposób i we właściwym porządku. Moc kierowania tą pracą składa się na *klucze* kapłaństwa. Wszystkie klucze są w posiadaniu tylko jednej osoby w danym czasie — proroka i prezydenta Kościoła. Może on przekazać dowolną część tej mocy komuś innemu, co w takim przypadku oznacza, że osoba ta posiada klucze do wykonania określonej pracy. Dlatego prezydent świątyni, prezydent palika, biskup okręgu, prezydent misji, prezydent kworum dzierży klucze, aby wykonywać prace w obrębie konkretnej organizacji lub jednostki lokalnej, którą mu przydzielono.

Nie przybyło mu kapłaństwa poprzez to szczególne mianowanie; [...] na przykład prezydent kworum starszych nie ma więcej kapłaństwa niż którykolwiek członek tego kworum. Lecz posiada moc kierowania oficjalnymi zadaniami wykonywanymi w tym [...] kworum, czyli innymi słowy, posiada *klucze* w zakresie danych obowiązków” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], 141; kursywa w oryginale).

- W jaki sposób klucze kapłaństwa zabezpieczają Kościół?

Urzędy i obowiązki Kapłaństwa Aarona

- Na czym polega służba posiadaczy Kapłaństwa Aarona?

Kiedy chłopcu bądź mężczyźnie nadawane jest Kapłaństwo Aarona, zostaje on ustanowiony do danego urzędu w tym kapłaństwie. Urzędy Kapłaństwa Aarona to: diakon, kapłan, nauczyciel i biskup. Każdy z tych urzędów niesie ze sobą zadania i obowiązki. Każdemu kworum przewodniczy prezydent kworum, który naucza swoich członków na temat ich obowiązków oraz prosi ich o wykonanie zadań.

Niektórzy mężczyźni przystępują do Kościoła lub stają się aktywni po przekroczeniu wieku, w jakim zwykle obejmuje się urzędy tego kapłaństwa. Zazwyczaj zostają ustanowieni na urząd w Kapłaństwie Aarona i wkrótce mogą zostać ustanowieni na inne urzędy, jeśli pozostaną godni.

Diakon

Młody mężczyzna, który został ochrzczony i konfirmowany na członka Kościoła oraz jest godny, może być wyświęcony na urząd diakona, kiedy ma 12 lat. Przeważnie diakonom wyznacza się roznoszenie sakramentu członkom Kościoła, dbanie o porządek na terenie i w budynkach kościelnych, pełnienie roli wysłanników dla przywódców kapłańskich i wykonywanie specjalnych zadań, takich jak zbieranie ofiar postnych.

Nauczyciel

Godny młody mężczyzna może być ustanowiony na urząd kapłana w wieku 14 lat lub później. Nauczyciele mają te same oraz inne obowiązki, przywileje i moce, które są właściwe urzędowi diakona. Nauczyciele Kapłaństwa Aarona mają wspierać członków Kościoła w przestrzeganiu przykazań (zob. NiP 20:53–59). Aby wypełniać ten obowiązek, zwykle mają za zadanie służyć jako nauczyciele domowi. Odwiedzają domy członków Kościoła i zachęcają ich, aby żyli według zasad ewangelii. Nakazano im nauczać prawd ewangelii z pism świętych (zob. NiP 42:12). Nauczyciele również przygotowują sakramentalny chleb i wodę.

Kapłan

Godny młody mężczyzna może być ustanowiony na urząd kapłana w wieku 16 lat lub później. Kapłani posiadają te same oraz inne obowiązki, przywileje i moce, które są właściwe urzędowi diakona i nauczyciela (zob. NiP 20:46–51). Kapłan może chrzcić. Może również udzielać sakramentu. Może ustanawiać innych kapłanami, nauczycielami i diakonami. Kapłan może prowadzić spotkania, kiedy nie jest obecny żaden posiadacz Kapłaństwa Melchizedeka. Ma głosić ewangelię ludziom, którzy są w jego otoczeniu.

Biskup

Biskup jest ustanowiony i wyświęcony do tego, aby przewodniczyć Kapłaństwu Aarona w okręgu. Jest prezydentem kworum kapłanów (zob. NiP 107:87–88). Pełniąc obowiązki na swoim urzędzie Kapłaństwa Aarona, biskup zajmuje się głównie sprawami doczesnymi, takimi jak zarządzanie finansami i rejestrami oraz kierowanie pomocy do biednych i potrzebujących (zob. NiP 107:68).

Biskup jest również ustanowiony na urząd wyższego kapłana, aby mógł przewodniczyć wszystkim członkom w okręgu (zob. NiP 107:71–73; 68:15). Biskup jest sędzią w Izraelu (zob. NiP 107:74) i przeprowadza wywiady z członkami w celu wydawania rekomendacji świątynnych, ustanawiania na urzędy kapłańskie oraz dla innych potrzeb. To on ma prawo do posiadania daru rozeznania.

- W jaki sposób zostałeś błogosławiony poprzez służbę posiadaczy Kapłaństwa Aarona?

Urzędy i obowiązki Kapłaństwa Melchizedeka

- Na czym polega służba posiadaczy Kapłaństwa Melchizedeka?

Urzędy Kapłaństwa Melchizedeka to: starszy, wyższy kapłan, patriarcha, Siedemdziesiąty i Apostoł.

Starszy

Starsi są powołani do tego, aby nauczać, objaśniać, napominać, chrzczyć i dawać baczenie nad Kościołem (zob. NiP 20:42). Wszyscy posiadacze Kapłaństwa Melchizedeka są starszymi. Starsi mają upoważnienie, by nadawać dar Ducha Świętego przez nałożenie rąk (zob. NiP 20:43). Starsi mają prowadzić spotkania tak, jak kieruje nimi Duch Święty (zob. NiP 20:45; 46:2). Starsi mogą błogosławić chorych (zob. NiP 42:44) i małe dzieci (zob. NiP 20:70). Starsi mogą przewodniczyć spotkaniom kościelnym, kiedy nie jest obecny żaden wyższy kapłan (NiP 107:11).

Wyższy kapłan

Wyższemu kapłanowi dane jest upoważnienie do przewodniczenia w Kościele oraz służenia w sprawach duchowych (zob. NiP 107:10, 12). Może również pełnić obowiązki na wszystkich niższych urządach (zob. NiP 68:19). Prezydenci palików, prezydenci misji, wyżsi doradcy, biskupi oraz inni przywódcy Kościoła są ustanawiani na urząd wyższych kapłanów.

Patriarcha

Patriarchowie są ustanawiani przez Władze Naczelne Kościoła lub przez prezydentów palików, jeśli ci są do tego upoważnieni przez Radę Dwunastu, oraz mają dawać błogosławieństwa patriarchalne członkom Kościoła. Te błogosławieństwa dają nam pewne zrozumienie naszych powołań na ziemi. Są to słowa Pana skierowane do nas osobiście. Patriarchowie zostają również ustanawiani na urząd wyższego kapłana. (Zob. NiP 107:39–56).

Siedemdziesiąty

Siedemdziesiąci są specjalnymi świadkami Jezusa Chrystusa dla świata i pomagają w budowaniu Kościoła i regulowaniu wszystkich jego spraw pod kierownictwem Rady Prezydenta Kościoła oraz Kworum Dwunastu Apostołów (zob. NiP 107:25, 34, 38, 93–97).

Apostoł

Apostoł jest specjalnym świadkiem imienia Chrystusa na całym świecie (zob. NiP 107:23). Apostołowie zarządzają sprawami całego Kościoła. Ci, którzy są ustanawiani na urząd Apostoła w Kapłaństwie Melchizedeka, zazwyczaj są wyświęceni jako członkowie Kworum Dwunastu Apostołów. Każdemu z nich dane są wszystkie klucze królestwa Boga na ziemi, ale tylko najstarszy stażem Apostoł, którym jest Prezydent Kościoła, czynnie używa wszystkich tych kluczy. Pozostali Apostołowie działają pod jego kierownictwem.

- W jaki sposób zostałeś pobłogosławiony poprzez służbę posiadaczy Kapłaństwa Melchizedeka?

Kwora Kapłaństwa Aarona

Pan pouczył nas, że posiadacze kapłaństwa powinni być zorganizowani w kwora. Kworum to zorganizowana grupa braci, którzy zajmują ten sam urząd kapłański.

Istnieją trzy kwora Kapłaństwa Aarona:

1. Kworum diakonów, które liczy nie więcej niż 12 diakonów (zob. NiP 107:85). Prezydium kworum diakonów jest powoływane przez biskupa spośród członków tego kworum.
2. Kworum nauczycieli, które liczy nie więcej niż 24 nauczycieli (zob. NiP 107:86). Prezydium kworum nauczycieli jest powoływane przez biskupa spośród członków tego kworum.
3. Kworum kapłanów, które liczy nie więcej niż 48 kapłanów (zob. NiP 107:87–88). Przewodniczy mu biskup okręgu, do którego należy to kworum. Biskup jest wyższym kapłanem i dlatego również należy do kworum wyższych kapłanów.

Kiedy określona liczba członków danego kworum zostaje przekroczona, kworum może zostać podzielone.

Kwora Kapłaństwa Melchizedeka

Na naczelnym szczeblu, członkowie Rady Prezydenta Kościoła tworzą kworum, podobnie jak Dwunastu Apostołów. Siedemdziesiąci są również zorganizowani w kwora.

Na lokalnym szczeblu Kościoła — w okręgach i gminach oraz palikach i dystryktach — posiadacze Kapłaństwa Melchizedeka są zorganizowani w następujące kwora:

Kworum starszych

Każde kworum starszych jest ustanowione „dla stałych sług; jednakże mogą oni podróżować, jednak są oni wyznaczeni na stałe sługi” (NiP 124:137). Wykonują większość swojej pracy na obszarze, który zamieszkują. Kworum ma składać się nie więcej niż z 96 starszych, którym przewodniczy prezydium kworum. Kiedy ta liczba zostaje przekroczona, kworum może zostać podzielone.

Kworum wyższych kapłanów

Każde kworum obejmuje wszystkich wyższych kapłanów, którzy mieszkają na obszarze okręgu, łącznie z patriarchami i biskupami. Prezydent palika i jego doradcy tworzą prezydium tego kworum. Wyżsi kapłani w każdym okręgu są zorganizowani w grupy, na których czele stoi przywódca grupy.

Znaczenie kworów kapłańskich

- W jaki sposób kwora kapłańskie pomagają we wzmacnianiu jednostek i rodzin?

Kiedy mężczyzna lub chłopiec jest ustanawiany na urząd w kapłaństwie, automatycznie staje się członkiem danego kworum kapłańskiego. Oczekuje się, że od tej chwili przez całe życie będzie on członkiem w danym kworum kapłaństwa, zgodnie z posiadanym urzędem (zob. Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know — and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government”, *Ensign*, luty 1993, str. 9).

Jeżeli kworum kapłańskie funkcjonuje poprawnie, członkowie tego kworum są podbudowywani, błogosławieni, otaczani przyjaźnią i nauczani ewangelii przez swoich przywódców. Nawet jeśli mężczyzna zostaje odwołany z danej funkcji w Kościele, np. z powołania nauczyciela, prezydenta kworum, biskupa, wyższego doradcy lub prezydenta parafii, jego członkostwo w kworum pozostaje bez zmian. Członkostwo w kworum kapłańskim powinno być postrzegane jako święty przywilej.

Organizacje pomocnicze dla kapłaństwa

- W jaki sposób organizacje pomocnicze dla kapłaństwa pomagają we wzmacnianiu jednostek i rodzin?

Wszystkie organizacje w Kościele działają pod kierunkiem przywódców kapłańskich i pomagają im w wykonywaniu pracy Pana. Na przykład, prezydium Stowarzyszenia Pomocy, Młodych Kobiet, Młodych Mężczyzn, Organizacji Podstawowej i Szkoły Niedzielnej w okręgu działają pod kierunkiem rady biskupiej. Organizacje te zwane są organizacjami pomocniczymi dla kapłaństwa.

- Jaka jest twoja rola jako jednostki w pomaganiu kworum kapłańskim i organizacjom pomocniczym, aby odnosiły sukcesy?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Alma 13:1–19 (sposób, w jaki mężczyźni byli ustanawiani do kapłaństwa)
 - Ew. Mateusza 16:19; NiP 68:12 (Apostołom nadane są klucze kapłaństwa oraz moc; co zapieczętują na ziemi, jest zapieczętowane w niebie)
 - NiP 20:38–67 (obowiązki starszych, kapłanów, nauczycieli, diakonów)
 - NiP 84; 107 (objawienia dotyczące kapłaństwa)
 - I List do Koryntian 12:14–31 (wszystkie urzędy w kapłaństwie są ważne)
-

Lud przymierza z Panem

Rozdział 15

Charakter przymierzy

- Czym jest przymierze? Dlaczego Święci w Dniach Ostatnich zwani są ludem przymierza?

Od samego początku Pan zawierał przymierza ze Swoimi dziećmi żyjącymi na ziemi. Kiedy Jego lud zawiera przymierza z Nim (czyli składa obietnice), wie on, czego Bóg od niego oczekuje i jakich błogosławieństw może się spodziewać. Może wtedy lepiej wykonywać Jego pracę na ziemi. Ludzie, którzy zawierają przymierza z Panem i z którymi Pan zawiera przymierza, znani są jako lud przymierza z Panem. Członkowie Kościoła są częścią tego ludu.

W odniesieniu do ewangelii przymierze to święta umowa lub wzajemne porozumienie pomiędzy Bogiem a jakąś osobą lub grupą ludzi. Zawierając przymierze, Bóg obiecuje błogosławieństwo za posłuszeństwo określonym przykazaniom. On stawia warunki Swoich przymierzy i objawia te warunki Swoim prorokom. Jeżeli postanawiamy dotrzymywać tych warunków przymierza, otrzymujemy obiecane błogosławieństwa. Jeśli wybieramy nieposłuszeństwo, wstrzymuje On błogosławieństwa, a w niektórych wypadkach dana jest również kara.

Na przykład, przystępując do Kościoła, zawieramy kilka przymierzy z Panem (zob. rozdział 20. tego podręcznika). W czasie chrztu zobowiązujemy się wziąć na siebie imię Zbawiciela. On obiecuje nam, że „ci, co odpokutują i dadzą się ochrzcić w [Jego] imię, w imię Jezusa Chrystusa, i wytrwają do końca, zbawieni będą” (NiP 18:22). Zawieramy przymierze z Panem, przyjmując sakrament (zob. rozdział 23. tego podręcznika). Obiecujemy wziąć na siebie

Jego imię, pamiętać o Nim i przestrzegać Jego przykazań. Nam obiecano jest, że będziemy mieć ze sobą Ducha Świętego. (Zob. NiP 20:77–79). Kiedy otrzymujemy własne obrzędy świątynne, zawieramy kolejne święte przymierza i jest nam obiecano wyniesienie w zamian za wierne posłuszeństwo (zob. NiP 132; zob. także rozdział 47. tego podręcznika).

Bóg zawierał również szczególne przymierza z pojedynczymi osobami lub grupami ludzi. Zawarł szczególne przymierza z Adamem, Enochem, Noem, dziećmi Izraela oraz Lehim (zob. Mojżesz 6:31–36, 52; I Ks. Mojżeszowa 9:9–17; II Ks. Mojżeszowa 19:5–6; 2 Nefi 1). Zawarł szczególne przymierze z Abrahamem i jego potomkami, które błogosławi członków Kościoła i wszystkie narody świata w dzisiejszych czasach.

- Pomyśl o przymierzach, które zawarłeś z Bogiem i o błogosławieństwach, które On obiecał ci w zamian za dotrzymanie tych przymierzy.

Przymierze Boga z Abrahamem i jego potomkami

- Czym jest przymierze Abrahama?

Abraham, prorok Starego Testamentu, był bardzo prawym człowiekiem (zob. ilustracja zamieszczona w tym rozdziale). Odmówił czczenia bożków swojego ojca. Przestrzegał wszystkich przykazań Pana. Ze względu na prawość Abrahama, Pan zawarł przymierze z nim i jego potomkami.

Obiecał Abrahamowi, że będzie miał liczne potomstwo. Obiecał, że wszyscy ci potomkowie będą mieć przywilej otrzymania błogosławieństw ewangelii i kapłaństwa oraz przyjęcia wszystkich obrzędów wyniesienia. Potomkowie ci, dzięki mocy kapłaństwa, poniosą ewangelię wszystkim narodom. Wszystkie rodziny ziemskie miały zostać pobłogosławione poprzez nich (zob. Abraham 2:11). Później Bóg obiecał, że jeśli będą prawi, On ustanowi Swoje przymierze ze wszystkimi dalszymi pokoleniami dzieci Abrahama (zob. I Ks. Mojżeszowa 17:4–8).

- W jaki sposób przykazania i obietnice zawarte w przymierzu Abrahama odnoszą się do nas? (Zastanów się, w jaki sposób to

pytanie odnosi się do różnych środowisk, w których przebywamy, jak na przykład domu, pracy, społeczności lub służby misjonarskiej).

Członkowie Kościoła są ludem przymierza

- Jakie błogosławieństwa i obowiązki obecnie spoczywają na ludzi przymierza z Bogiem?

Biologiczni potomkowie Abrahama nie są jedynymi ludźmi, których Bóg nazywa Swym ludem przymierza. Bóg powiedział do Abrahama: „Albowiem ci, co przyjmą Ewangelię, nazwani zostaną twoim imieniem, i zaliczeni do twego potomstwa, i powstaną, i będą cię błogosławić jako swego ojca” (Abraham 2:10). Tym samym dwie grupy ludzi objęte są przymierzem zawartym z Abrahamem: (1) biologiczni potomkowie Abrahama, którzy wykazali się prawością oraz (2) ci, którzy zostali zaadoptowani do tej linii, przyjmując ewangelię Jezusa Chrystusa i stosując się do jej zasad (zob. 2 Nefi 30:2).

Kiedy przyjmujemy chrzest w Kościele, wchodzimy z Panem w przymierze, które On zawarł z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem (zob. List do Galacjan 3:26–29). Jeśli będziemy posłuszni, odziedziczymy błogosławieństwa związane z tym przymierzem. Mamy przywilej otrzymywania pomocy i przewodnictwa Ducha Świętego. Godni mężczyźni mają przywilej posiadania kapłaństwa. Rodziny mogą otrzymywać błogosławieństwa związane z kapłaństwem. Możemy osiągnąć życie wieczne w królestwie celestialnym. Nie ma większych błogosławieństw.

Wraz z błogosławieństwami, jakie otrzymujemy jako lud przymierza z Panem, spoczywa też na nas wielka odpowiedzialność. Pan obiecał Abrahamowi, że poprzez jego potomków ewangelia zostanie poniesiona całemu światu. Wypełniamy ten obowiązek poprzez kościelny program zarówno pełnoetatowej pracy misjonarskiej, jak i tej wykonywanej przez członków. Ta możliwość głoszenia ewangelii całemu światu jest udziałem tylko Kościoła Pana i Jego ludu przymierza.

Do nauczycieli: Możesz pomóc członkom klasy lub członkom rodziny głębiej przemyśleć zadane pytanie, dając im czas na zastanowienie. Kiedy minie wystarczająca ilość czasu, poproś o odpowiedź.

Jako lud przymierza z Panem, powinniśmy przestrzegać Jego przykazań. Pan powiedział: „Ja, Pan, zobowiązany jestem kiedy czynicie co mówię; ale gdy nie czynicie co mówię, nie macie obietnicy” (NiP 82:10). Jeżeli odrzucamy nasze przymierze po tym, jak przyjęliśmy ewangelię, przymierze zostaje unieważnione, a my będziemy potępieni w oczach Boga (zob. NiP 132:4). Powiedział On: „Wystrzegajcie się grzechu, aby nie opadły na wasze głowy srogie wyroki. Bowiem od tego, komu wiele dano wiele się wymaga; i ten, co grzeszy przeciw większemu światłu, otrzyma większe obwinienie” (NiP 82:2–3).

Nowe i wieczne przymierze

- Jaką obietnicę składamy, kiedy przyjmujemy ewangelię? Jakie błogosławieństwa daje nam Ojciec w Niebie, kiedy dochowujemy tych obietnic?

Pełnia ewangelii nazwana jest nowym i wiecznym przymierzem. Obejmuje ono przymierza zawarte podczas chrztu, w czasie przyjmowania sakramentu, w świątyni oraz przymierza zawarte w innych okolicznościach. Pan nazywa je wiecznym, ponieważ jest ono ustanowione przez wiecznego Boga i ponieważ to przymierze nigdy nie ulegnie zmianie. Zawarł to samo przymierze z Adamem, Enochem, Noem, Abrahamem oraz z innymi prorokami. Pod tym względem nie jest ono nowe. Lecz Pan nazywa je nowym, ponieważ za każdym razem, kiedy ewangelia zostaje przywrócona po zabraniu jej z ziemi, staje się ona nowa dla ludzi, którzy ją otrzymują (zob. Ks. Jeremiasza 31:31–34; Ks. Ezechiela 37:26).

Przyjmując nowe i wieczne przymierze, zobowiązujemy się do odpokutowania, przyjęcia chrztu i daru Ducha Świętego, do otrzymania naszego obdarowania, do zawarcia przymierza małżeństwa w świątyni, a także do naśladowania i bycia posłusznymi Jezusowi Chrystusowi do końca naszego życia. Nasz Ojciec Niebieski obiecuje nam, że jeśli dochowamy naszych przymierzy, otrzymamy wyniesienie w królestwie celestialnym (zob. NiP 132:20–24; zob. także rozdział 47. tego podręcznika).

Wspaniałość tej obietnicy jest dla śmiertelników trudna do pojęcia. Przykazania, które On nam daje, są dla naszego pożytku, a jeśli pozostaniemy wierni, będziemy mogli na zawsze dzielić z Nim błogosławieństwa oraz piękno nieba i ziemi. Będziemy mogli żyć w Jego obecności i czerpać z Jego miłości, współczucia, mocy, wspaniałości, wiedzy, mądrości, chwały oraz panowania.

- Jaki jest związek między przynależnością do Pańskiego ludu przymierza a tym, jak się ubieramy, jak postępujemy i wypełniamy przykazania Boga?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych oraz inne źródła

- I List Piotra 2:9–10 (ród wybrany)
- NiP 54:4–6 (skutki dochowywania i łamania przymierzy)
- NiP 132:7 (przymierza zawierane dzięki odpowiedniemu upoważnieniu)
- NiP 133:57–60 (cel zawierania przymierzy)
- NiP 35:24 (obiecane błogosławieństwa za posłuszeństwo przymierzom)
- List do Hebrajczyków 8:6 (Jezus Chrystus pośrednikiem lepszego przymierza)
- Bible Dictionary, „Covenant”, str. 651

Kościół Jezusa Chrystusa w minionych czasach

Rozdział 16

Niektóre cechy charakteryzujące Kościół Jezusa Chrystusa

„Wierzimy w poprawność organizacji, jaka istniała we wczesnym Kościele Jezusa Chrystusa, tj. organizacji z apostołami, prorokami, pastorami, nauczycielami, ewangelistami itd.” (Zasady Wiary 1:6).

Jezus ustanowił Kościół podczas Swojego pobytu na ziemi. Nosił on nazwę Kościoła Jezusa Chrystusa (zob. 3 Nefi 27:8), a jego członkowie byli nazywani Świętymi (zob. List do Efezjan 2:19–20).

Objawienie

Kiedy Jezus ustanowił Swój Kościół, osobiście nauczał jego przywódców i przewodził im. On z kolei otrzymywał wskazówki od Swojego Ojca w Niebie. (Zob. List do Hebrajczyków 1:1–2). Dlatego Kościół Jezusa Chrystusa był kierowany przez Boga, a nie przez ludzi. Jezus nauczał Swoich naśladowców, że objawienie jest „skałą”, na której On zbuduje Swój Kościół (zob. Ew. Mateusza 16:16–18).

Zanim Jezus wstąpił do nieba po Swoim Zmartwychwstaniu, powiedział Apostołom: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Ew. Mateusza 28:20). Zgodnie ze Swoimi słowami nadal prowadził ich, będąc w niebie. Posłał Ducha Świętego, aby był dla nich pocieszycielem i objawicielem

Do nauczycieli: Możesz zachęcić każdego członka swojej rodziny lub klasy do przestudiowania jednej z sześciu cech, jakie charakteryzują Kościół — nagłówek pisanych kursywą, jak na przykład *Objawienie* czy *Upoważnienie od Boga*. (W dużych klasach niektórym członkom będzie przydzielona ta sama cecha do przestudiowania. W kręgu rodzinnym lub w klasie liczącej niewiele osób, niektórym członkom można przydzielić więcej niż jeden podrozdział). Kiedy minie już czas przeznaczony na studiowanie, zachęć uczestników do omówienia tego, czego się dowiedzieli.

(zob. Ew. Łukasza 12:12; Ew. Jana 14:26). Przemówił w wizji do Saula (zob. Dzieje Apostolskie 9:3–6). Objawił Piotrowi, że ewangelia powinna być głoszona nie tylko Żydom, ale całemu światu (zob. Dzieje Apostolskie 10). Janowi objawił wiele wspaniałych prawd, które są zapisane w księdze Objawienia. Nowy Testament mówi o wielu innych sposobach, na jakie Jezus objawiał Swą wolę, aby prowadzić Kościół i pouczać Swoich uczniów.

Upoważnienie od Boga

Bez kapłaństwa nie można udzielać obrzędów ewangelii ani nauczać zasad ewangelii. Ojciec nadał to upoważnienie Jezusowi Chrystusowi (zob. List do Hebrajczyków 5:4–6), który z kolei ustanowił Swoich Apostołów oraz nadał im moc i upoważnienie kapłańskie (zob. Ew. Łukasza 9:1–2; Ew. Marka 3:14). Przypomniawszy im: „Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was” (Ew. Jana 15:16).

Aby w Jego Kościele panował porządek, Jezus przekazał największą odpowiedzialność i upoważnienie Dwunastu Apostołom. Wyzaczył Piotra na głównego apostoła i nadał mu klucze, aby pieczętował błogosławieństwa zarówno na ziemi, jak i w niebie (zob. Ew. Mateusza 16:19). Jezus ustanowił także inne urzędy połączone z konkretnymi obowiązkami, które miały być wykonywane. Po tym jak wstąpił do nieba, wzór wyznaczania i ustanawiania na urzędy był dalej naśladowany. Inni mężczyźni byli ustanawiani do kapłaństwa przez tych, którzy już otrzymali to upoważnienie. Jezus wyrażał Swoją aprobatę wobec tych ustanowień poprzez Ducha Świętego (zob. Dzieje Apostolskie 1:24).

Organizacja Kościoła

Kościół Jezusa Chrystusa stanowił starannie zorganizowaną całość. Został porównany do budynku wzniesionego „na fundamencie apostołów i proroków, którego kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus” (List do Efezjan 2:20).

Jezus wyznaczył innych przywódców kapłańskich, aby pomagali Apostołom w ich służbie. Posłał w parach urzędników zwanych Siedemdziesiątymi, aby głosili ewangelię (zob. Ew. Łukasza 10:1).

Innymi urzędnikami w Kościele byli ewangeliści (patriarchowie), pastorzy (przewodniczący przywódcy), wyżsi kapłani, starsi, biskupi, kapłani, nauczyciele i diakoni (zob. rozdział 14. tego podręcznika). Wszystkie te urzędy były niezbędne w wykonywaniu pracy misjonarskiej, dokonywaniu obrzędów, nauczaniu i inspirowaniu członków Kościoła. Urzędnicy ci pomagali członkom dojść „do jedności wiary i poznania Syna Bożego” (List do Efezjan 4:13).

Biblia nie mówi nam wszystkiego na temat kapłaństwa ani organizacji i sposobu zarządzania Kościołem. Jednakże Biblia została zachowana w wystarczającej mierze, aby ukazać piękno i doskonałość organizacji Kościoła. Apostołom nakazano pójść na cały świat i głosić (zob. Ew. Mateusza 28:19–20). Nie mogli pozostawać w żadnym mieście, aby doglądać nowych członków. Dlatego powoływani i ustanawiani byli miejscowi przywódcy kapłańscy, a Apostołowie im przewodniczyli. Apostołowie oraz inni przywódcy kościelni odwiedzali różne gminy i pisali do nich listy. Stąd nasz Nowy Testament zawiera listy Pawła, Piotra, Jakuba, Jana oraz Judy, które niosą radę i wskazówki dla lokalnych przywódców kapłańskich.

Nowy Testament wskazuje na to, że ta organizacja Kościoła miała być podtrzymana. Przykładowo śmierć Judasza sprawiła, że pozostało tylko jedenastu Apostołów. Niedługo po tym, jak Jezus wstąpił do nieba, jedenastu Apostołów zebrało się, aby wyznaczyć kogoś, kto zajmie miejsce Judasza. Poprzez objawienie dane od Ducha Świętego wybrali Macieja. (Zob. Dzieje Apostolskie 1:23–26). Jezus ustanowił dla dwunastu Apostołów wzór zarządzania Kościołem. Wydawało się jasne, że ta organizacja będzie nadal istnieć tak, jak została przez Niego ustanowiona.

Podstawowe zasady i obrzędy

Apostołowie nauczali dwóch podstawowych zasad: wiary w Pana Jezusa Chrystusa i pokuty. Jeśli nowo nawróceni mieli wiarę w Jezusa Chrystusa jako Syna Boga i swojego Odkupiciela oraz odpokutowali za swoje grzechy, udzielano im dwóch obrzędów: chrztu przez zanurzenie i nałożenia rąk dla nadania daru Ducha

Świętego (zob. Dzieje Apostolskie 19:1–6). Były to podstawowe zasady i obrzędy ewangelii. Jezus nauczał: „Jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego” (Ew. Jana 3:5).

Obrzędy dokonywane za zmarłych

Jezus umożliwił każdemu poznanie ewangelii zarówno na ziemi, jak i w niebie. W czasie pomiędzy Jego śmiercią a Zmartwychwstaniem Jezus poszedł do duchów osób, które już umarły. Zorganizował pośród nich pracę misjonarską. Wyznaczył prawych posłańców oraz dał im moc, aby nauczali ewangelii duchy wszystkich, którzy już umarli. Dzięki temu mieli oni możliwość przyjęcia ewangelii. (Zob. I List Piotra 3:18–20; 4:6; NiP 138). Potem żyjący członkowie Jego Kościoła dokonywali obrzędów w imieniu zmarłych (zob. I List do Koryntian 15:29). Obrzędy takie jak chrzest i confirmacja muszą być dokonywane na ziemi.

Dary duchowe

Wszyscy wierni członkowie Kościoła mogli otrzymywać dary Ducha. Były im one nadawane według ich indywidualnych potrzeb, zdolności i wyznaczonych obowiązków. Niektóre z tych darów to wiara, łącznie z mocą uzdrawiania i bycia uzdrawianym, prorokowanie oraz wizje. (Dary Ducha zostały omówione bardziej szczegółowo w 22. rozdziale). Dary duchowe istnieją zawsze w prawdziwym Kościele Jezusa Chrystusa (zob. I List do Koryntian 12:4–11; Moroni 10:8–18; NiP 46:8–29). Jezus powiedział swoim uczniom, że znaki te bądź dary duchowe dane są zawsze tym, którzy mają wiarę (zob. Ew. Marka 16:17–18). Wielu Jego uczniów dokonywało cudów, prorokowało lub ujrzało wizje dzięki mocy Ducha Świętego.

- Dlaczego Kościołowi Jezusa Chrystusa potrzebne jest tych sześć charakterystycznych cech?

Kościół Jezusa Chrystusa w Ameryce

Po zmartwychwstaniu Jezusa, odwiedził On ludzi w Ameryce i zorganizował pośród nich Swój Kościół, nauczając przez trzy dni i powracając często jeszcze przez jakiś czas (zob. 3 Nefi 11–28). Potem opuścił ich i wstąpił do nieba. Przez ponad 200 lat żyli w prawości i byli zaliczani do najszcześniejszych ludzi, jakich stworzył Bóg (zob. 4 Nefi 1:16).

Odstępstwo od prawdziwego Kościoła

- Co oznacza pojęcie *odstępstwo*?

Na przestrzeni dziejów źli ludzie usiłowali zniszczyć dzieło Boga. Działo się to wtedy, kiedy Apostołowie jeszcze żyli i doglądali młodego, wzrastającego Kościoła. Niektórzy członkowie nauczali swych dawnych pogańskich lub żydowskich wierzeń zamiast prostych prawd nauczanych przez Jezusa. Niektórzy otwarcie się buntowali. Poza tym Kościół cierpiał prześladowania z zewnątrz. Członkowie Kościoła byli torturowani i zabijani za swoje przekonania. Apostołowie byli zabijani jeden po drugim lub w inny sposób zabierani z tej ziemi. Z powodu niegodziwości i odstępstwa upoważnienie apostoelskie oraz klucze kapłaństwa zostały również zabrane z ziemi. Organizacja ustanowiona przez Jezusa Chrystusa przestała istnieć, a rezultatem tego było zamieszanie. Coraz więcej błędów wkradało się do doktryny Kościoła, a wkrótce nastąpił jego całkowity rozpad. Okres, w którym nie było już na ziemi prawdziwego Kościoła, nazywa się Wielkim Odstępstwem.

Niebawem pogańskie wierzenia zdominowały poglądy tych, których nazywano chrześcijanami. Rzymski cesarz przyjął to fałszywe chrześcijaństwo jako religię państwową. Ten kościół bardzo się różnił od Kościoła, który zorganizował Jezus. Nauczał on, że Bóg jest istotą nie mającą postaci ani ciała.

Ludzie ci utracili zrozumienie miłości Boga do nas. Nie wiedzieli o tym, że jesteśmy Jego dziećmi. Nie rozumieli celu życia. Wiele obrzędów zostało zmienionych, ponieważ nie było już na ziemi kapłaństwa i objawienia.

Cesarz wybierał swoich własnych przywódców i czasami używał wobec nich tych samych tytułów, jakich używali przywódcy kapłańscy w prawdziwym Kościele Chrystusa. Nie było Apostołów ani innych przywódców kapłańskich posiadających moc od Boga, a także nie było darów duchowych. Prorok Izajasz przewidział ten stan, prorokując: „Ziemia jest splugawiona pod swoimi mieszkańcami, gdyż przestąpili prawa, wykroczyli przeciwko przykazaniom, zerwali odwieczne przymierze” (Ks. Izajasza 24:5). Nie był to już Kościół Jezusa Chrystusa; był to kościół ludzi. Nawet nazwa jego została zmieniona. Odstępstwo pojawiło się również w Ameryce (zob. 4 Nefi).

Przywrócenie zostało przepowiedziane

- Jakie proroctwa w Starym i Nowym Testamencie przepowiadają Przywrócenie?

Bóg przepowiedział Odstępstwo i poczynił przygotowania na przywrócenie ewangelii. Apostoł Piotr przemawiał na ten temat do Żydów: „Posłał przeznaczonego dla was Chrystusa Jezusa, którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich” (Dzieje Apostolskie 3:20–21).

Jan Objawiciel również przewidział czas, kiedy ewangelia zostanie przywrócona. Powiedział: „I widziałem innego anioła, lecącego przez środek nieba, który miał ewangelię wieczną, aby ją zwiastować mieszkańcom ziemi i wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Objawienie 14:6).

- Dlaczego konieczne było Przywrócenie?
- Zastanów się nad błogosławieństwami, jakie spłynęły na ciebie przez to, że Kościół Jezusa Chrystusa został przywrócony na ziemi.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- List do Efezjan 2:19 (członkowie nazwani Świętymi)
- I List do Koryntian 12:12–31 (Kościół porównany do ciała)
- Ew. Łukasza 10:1; Dzieje Apostolskie 14:23; List do Tytusa 1:7; I List do Tymoteusza 2:7 (określone urzędy w Kościele)
- Ew. Jana 8:26–29 (Ojciec prowadzi Jezusa)
- Ew. Łukasza 9:1; List Jakuba 1:17; 5:14–15 (dary duchowe)
- Mosjasz 27:13 (odstępstwo jest wynikiem grzechu)
- II List Piotra 2:1; Ew. Mateusza 24:9–12; Ew. Jana 16:1–3; Ks. Amosa 8:11; II List do Tesaloniczan 2:3–4 (Odstępstwo przepowiedziane)
- Ks. Daniela 2:44–45; Ew. Mateusza 24:14; Dzieje Apostolskie 3:19–21; Ks. Micheasza 4:1; Ks. Izajasza 2:2–4 (Przywrócenie przepowiedziane)

Kościół Jezusa Chrystusa w dzisiejszych czasach

Rozdział 17

Kościół Jezusa Chrystusa został zabrany z ziemi

- Dlaczego Kościół Jezusa Chrystusa został usunięty z ziemi niedługo po śmierci i Zmartwychwstaniu Zbawiciela?

W czasie gdy Jezus żył na ziemi, ustanowił Swój Kościół, jedyny prawdziwy Kościół. Zorganizował go tak, aby wszyscy ludzie mogli być nauczani prawd ewangelii, a obrzędy ewangelii mogły być dokonywane poprawnie i z upoważnieniem. Dzięki tej organizacji Chrystus mógł przynieść ludzkości błogosławieństwa zbawienia.

Po tym jak Zbawiciel wstąpił do nieba, ludzie zmienili obrzędy i doktryny, które ustanowił On i Jego Apostołowie. Z powodu odstępstwa nie było bezpośredniego objawienia od Boga. Prawdziwy Kościół już nie istniał na ziemi. Ludzie organizowali różne kościoły i twierdzili, że są prawdziwe, ale nauczały one sprzecznych doktryn. Było dużo zamieszania i sporów na temat religii. Pan przewidział ten stan odstępstwa, mówiąc, że pojawi się „głód na [ziemi], nie głód chleba ani pragnienie wody, lecz słuchania słów Pana. [...] I tułać się [będą] [...] szukając słowa Pana, lecz nie znajdując” (Ks. Amosa 8:11–12).

- W jaki sposób ludzie są dotknięci głodem, o którym mowa w Ks. Amosa 8:11–12?

Pan obiecał przywrócić Swój prawdziwy Kościół

- Jakie warunki panujące w świecie sprzyjały Przywróceniu ewangelii?
-

Zbawiciel obiecał przywrócić Swój Kościół w dniach ostatecznych. Powiedział: „Ja będę nadal dziwnie postępował z tym ludem, cudownie i dziwnie” (Ks. Izajasza 29:14).

Przez wiele lat ludzie żyli w duchowej ciemności. Około 1700 lat po narodzinach Chrystusa ludzie coraz bardziej interesowali się poznaniem prawdy na temat Boga i religii. Niektórzy rozumieli, że nie było już na ziemi ewangelii nauczanej przez Jezusa. Niektórzy dostrzegali fakt, że nie było już objawienia i prawdziwego upoważnienia oraz że Kościół, który zorganizował Chrystus, nie istniał już na ziemi. Nadszedł czas, aby Kościół Jezusa Chrystusa został przywrócony na ziemię.

- W jaki sposób Przywrócenie pełni ewangelii było „[cudowne]”?

Nowe objawienie od Boga

- Czego Józef Smith dowiedział się o Bogu, kiedy otrzymał swoją Pierwszą Wizję?

Wiosną 1820 roku miało miejsce jedno z najważniejszych wydarzeń w historii świata. Nadszedł czas na cudowne i dziwne dzieło, o którym mówił Pan. Jako chłopiec Józef Smith chciał wiedzieć, który ze wszystkich kościołów był prawdziwym Kościołem Jezusa Chrystusa. Poszedł do lasu niedaleko swojego domu i modlił się z pokorą i szczerością do swojego Ojca w Niebie, pytając o to, do którego kościoła powinien przystąpić. Tego ranka wydarzyło się coś cudownego. Ojciec Niebieski i Jezus Chrystus ukazali się Józefowi Smithowi. Zbawiciel powiedział mu, żeby nie przystępował do żadnego kościoła, ponieważ prawdziwy Kościół nie istniał na ziemi. Powiedział również, że wierzenia ówczesnych kościołów stanowiły „hańbę w Jego oczach” (Józef Smith — Historia 1:19; zob. także wersety 7–18, 20). Począwszy od tego wydarzenia znów miały miejsce bezpośrednie objawienia z niebios. Pan wybrał nowego proroka. Od tego czasu niebios są otwarte. Ciągłość objawienia jest zachowana poprzez każdego z Jego wybranych proroków. Józef był tym, który miał pomóc w przywróceniu prawdziwej ewangelii Jezusa Chrystusa.

- Dlaczego Pierwsza Wizja była jednym z najważniejszych wydarzeń w historii świata?

Upoważnienie od Boga zostało przywrócone

- Dlaczego konieczne było przywrócenie Kapłaństwa Aarona i Melchizedeka?

Przywracając ewangelię, Bóg ponownie dał ludziom kapłaństwo. Jan Chrzciciel przyszedł w 1829 roku, aby nadać Kapłaństwo Aarona Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery (zob. NiP 13; 27:8). Potem Piotr, Jakub i Jan, stanowiący pierwsze prezydium Kościoła w dawnych czasach, przyszli i nadali Józefowi i Oliwierowi Kapłaństwo Melchizedeka oraz klucze królestwa Bożego (zob. NiP 27:12–13). Później zostały przywrócone pozostałe klucze kapłaństwa przez niebiańskich posłańców, takich jak Mojżesz, Eliasz i prorok Eliasz (zob. NiP 110:11–16). Dzięki Przywróceniu kapłaństwo zostało ponownie sprowadzone na ziemię. Ci, którzy dzierżą to kapłaństwo w dzisiejszych czasach, mają upoważnienie do dokonywania obrzędów takich jak chrzest. Mają również upoważnienie do kierowania królestwem Pana na ziemi.

Kościół Chrystusa został ponownie zorganizowany

- Jakie wydarzenia doprowadziły do zorganizowania Kościoła ponownie na ziemi?

6 kwietnia 1830 roku Pan nakazał ponownie zorganizować na ziemi Swoj Kościół (zob. NiP 20:1). Nosi on nazwę Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich (zob. NiP 115:4). Chrystus stoi dziś na czele Swojego Kościoła, tak samo jak w czasach starożytnych. Pan powiedział, że jest to „jedyne prawdziwe i żywe kościół na powierzchni całej Ziemi, który mnie, Pana, bardzo zadowala” (NiP 1:30).

Józef Smith został poparty jako prorok i „pierwszy starszy” Kościoła (zob. NiP 20:2–4). Później została zorganizowana Rada Prezydenta Kościoła, a On został poparty jako Prezydent. Kiedy Kościół

Do nauczycieli: Składanie świadectwa zaprasza Ducha. W czasie tej lekcji złóż swoje świadectwo na temat Przywrócenia oraz daj innym możliwość uczynienia tego samego.

dopiero co został zorganizowany, stworzono tylko jego podstawę. Organizacja rozwijała się w miarę, jak Kościół wzrastał.

Opierał się on na takiej samej strukturze urzędów, jakie istniały w dawnym Kościele. Organizacja obejmowała urzędy apostołów, proroków, siedemdziesiątych, ewangelistów (patriarchów), pastorów (przewodniczących urzędników), wyższych kapłanów, starszych, biskupów, kapłanów, nauczycieli i diakonów. Takie same urzędy istnieją dziś w Jego Kościele (zob. Zasady Wiary 1:6).

Prorok, działając pod kierownictwem Pana, prowadzi Kościół. Prorok ten jest również Prezydentem Kościoła. Posiada wszelkie upoważnienie konieczne do kierowania pracą Pana na ziemi (zob. NiP 107:65, 91). Prezydentowi asystuje dwóch doradców. Dwunastu Apostołów, którzy są specjalnymi świadkami Jezusa Chrystusa, naucza ewangelii i zarządza sprawami Kościoła we wszystkich częściach świata. Pozostali naczelnicy Kościoła wykonujący szczególne obowiązki, włączając w to Przewodniczącą Radę Biskupią i Kwora Siedemdziesiątych, służą pod kierownictwem Rady Prezydenta Kościoła i Dwunastu.

Urzędy kapłaństwa obejmują apostołów, siedemdziesiątych, patriarchów, wyższych kapłanów, biskupów, starszych, kapłanów, nauczycieli i diakonów. Są to te same urzędy, jakie istniały w pierwotnym Kościele.

Kościół ten stał się o wiele większy, niż miało to miejsce w czasach Jezusa. W miarę jak się rozrastał, Pan objawiał wskazówki dotyczące dodatkowych jednostek wewnątrz Kościoła. Kiedy Kościół jest w pełni zorganizowany na danym obszarze, dzieli się on na lokalne oddziały zwane palikami. Każdemu palikowi przewodniczy prezydent palika oraz jego dwaj doradcy. Palik ma dwunastu wyższych doradców, którzy pomagają w pracy Pana na tym obszarze. Kwora Kapłaństwa Melchizedeka w paliku są organizowane pod kierownictwem prezydenta palika (zob. rozdział 14. tego podręcznika). Każdy palik jest podzielony na mniejsze obszary zwane okręgami. Każdemu okręgowi przewodniczy biskup i jego dwaj doradcy.

W częściach świata, w których Kościół jeszcze się rozwija, istnieją dystrykty, które przypominają paliki. Dystrykty dzielą się na mniejsze jednostki zwane gminami, które podobne są do okręgów.

Ważne prawdy zostały przywrócone

- Jakie ważne prawdy zostały na nowo wprowadzone wraz z Przywróceniem Kościoła?

W dzisiejszych czasach Kościół naucza tych samych zasad i dokonuje tych samych obrzędów, jakie były dokonywane za czasów Jezusa. Pierwszymi zasadami i obrzędami ewangelii są: wiara w Pana Jezusa Chrystusa, pokuta, chrzest przez zanurzenie i nałożenie rąk dla nadania daru Ducha Świętego (zob. Zasady Wiary 1:4). Te cenne prawdy zostały odnowione w swej pełni wraz z przywróceniem Kościoła.

Józef Smith darem i mocą Boga przetłumaczył Księgę Mormona, która zawiera proste i cenne prawdy ewangelii. Po tym nastąpiło wiele innych objawień, które zostały spisane jako pismo święte w Naukach i Przymierzach oraz Perle Wielkiej Wartości (zob. rozdział 10. tego podręcznika).

Są jeszcze inne ważne prawdy, które Pan przywrócił i które obejmują wiedzę o tym, że:

1. Nasz Ojciec w Niebie jest realną postacią, posiadającą namacalną i doskonałą powłokę z ciała i kości, podobnie jak Jezus Chrystus. Duch Święty jest istotą duchową.
 2. W życiu przedziemskim istnieliśmy jako duchowe dzieci Boga.
 3. Kapłaństwo jest niezbędne do dokonywania obrzędów ewangelii.
 4. Zostaniemy ukarani za nasze własne grzechy, a nie za wykroczenie Adama.
 5. Dzieci nie są chrzczone, dopóki nie są odpowiedzialne za swoje czyny (wiek ośmiu lat).
 6. W niebie są trzy królestwa chwały i poprzez łaskę Pana Jezusa Chrystusa ludzie będą wynagrodzeni według swoich czynów dokonywanych na ziemi i według pragnień swoich serc.
-

7. Więzy rodzinne mogą trwać wiecznie dzięki pieczętującej mocy kapłaństwa.
 8. Do zbawienia wymagane są obrzędy i przymierza, które są dostępne zarówno dla żywych, jak i dla umarłych.
- Jaki wpływ wywarły te prawdy na ciebie i na innych ?

Kościół Jezusa Chrystusa nigdy nie zostanie zniszczony

- Co jest misją Kościoła?

Od momentu jego przywrócenia w 1830 roku Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich wzrósł gwałtownie pod względem liczby członków. Jego członkowie znajdują się niemal w każdym kraju świata. Kościół będzie w dalszym ciągu wzrastał. Jak powiedział Chrystus: „Ta Ewangelia Królestwa będzie głoszona na całym świecie jako świadectwo dla wszystkich narodów” (Józef Smith — Mateusz 1:31). Kościół już nigdy nie zostanie zabrany z ziemi. Jego misją jest niesienie prawdy każdemu człowiekowi. Tysiące lat temu Pan powiedział, że „stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud, [...] lecz samo ostoi się na wieki” (Ks. Daniela 2:44).

- W jaki sposób pomagasz w pracy królestwa Boga? Jak możesz kontynuować tę pracę?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Dzieje Apostolskie 3:19–21; Objawienie 14:6; Ks. Daniela 2:44–45; Ks. Izajasza 2:2–4; 2 Nefi 3:6–15 (Przywrócenie przepowiedziane)
- NiP 110; 128:19–21; 133:36–39, 57–58 (Przywrócenie ewangelii)
- List do Efezjan 2:20 (Jezus Chrystus kamieniem węgielnym Kościoła)
- NiP 20:38–67 (obowiązki urzędników kościelnych)
- Ew. Mateusza 24:14 (ewangelia ma być głoszona wszystkim narodom)

Wiara w Jezusa Chrystusa

Rozdział 18

Czym jest wiara?

Wiara w Pana Jezusa Chrystusa jest podstawową zasadą ewangelii. Jest duchowym darem, koniecznym dla naszego zbawienia. Król Beniamin powiedział: „Zbawienie nie będzie [...] dane bez nawrócenia się i wiary w Pana Jezusa Chrystusa” (Mosjasz 3:12).

Wiara oznacza, że pokłada się „nadzieję w tym, czego nie [widać], a co jest prawdą” (Alma 32:21; zob. także List do Hebrajczyków 11:1). Wiara jest zasadą działania i mocy, która dodaje nam motywacji w naszych codziennych zajęciach.

Czy poświęcalibyśmy czas na naukę, gdybyśmy nie wierzyli w to, że możemy zdobyć mądrość i wiedzę? Czy wykonywalibyśmy pracę każdego dnia, jeśli nie mielibyśmy nadziei, że możemy coś osiągnąć? Czy rolnik siałby nasiona, gdyby nie oczekiwał zbiorów? Każdego dnia możemy mieć wpływ na to, w czym pokładamy nadzieję, nie widząc efektu końcowego. Tym właśnie jest wiara. (Zob. List do Hebrajczyków 11:3).

Wiele historii z pism świętych mówi nam o tym, jak dokonano doniosłych rzeczy dzięki wierze.

Dzięki wierze Noe zbudował arkę i ocalił swoją rodzinę przed potopem (zob. List do Hebrajczyków 11:7). Mojżesz rozdzielił wody Morza Czerwonego (zob. List do Hebrajczyków 11:29). Prorok Eliasz

Do nauczycieli: Ten rozdział jest podzielony na cztery części opatrzone nagłówkami. Każdy nagłówek stanowi pytanie na temat wiary. Możesz poprowadzić swoją lekcję w oparciu o te pytania. Rozważ możliwość podzielenia członków klasy na czteroosobowe grupy, jeśli układ sali klasowej pozwala na dyskusję w małych grupach. Poproś wszystkie grupy, żeby rozdzieliły między siebie poszczególne części rozdziału. Potem poproś każdą osobę o wykonanie następujących zadań związanych z przydzielonym jej podrozdziałem: (1) recytowanie go. (2) Odnalezienie fragmentów z pism świętych, które odpowiadają na pytania zawarte w nagłówku danego podrozdziału. (3) Zastanowienie się nad osobistymi doświadczeniami odnoszącymi się do tekstu. (4) Podzielenie się swoimi przemyśleniami dotyczącymi przeczytanego podrozdziału z innymi członkami grupy.

sprowadził ogień z nieba (zob. I Ks. Królewska 18:17–40). Nefi przywołał plagę głodu (zob. Helaman 11:3–5). Poprosił również Pana o zakończenie tej plagi (zob. Helaman 11:9–17). Mocą wiary uspokajane były morza, rozpościerane wizje i wysłuchiwane modlitwy.

Uważnie studiując pisma święte, dowiadujemy się, że wiara jest silnym przekonaniem na temat prawdy, które tkwi w naszych duszach i motywuje nas do czynienia dobra. Wobec tego nasuwa się nam pytanie: w kim powinniśmy pokładać wiarę?

- Pomyśl o tym, czym się zajmujesz na co dzień. Na co wywierasz wpływ każdego dnia, a czego rezultatów nie możesz widzieć od razu? W jaki sposób wiara pobudza cię do działania?

Dlaczego powinniśmy mieć wiarę w Jezusa Chrystusa?

Musimy skupić naszą wiarę na Panu Jezusie Chrystusie.

Mieć wiarę w Jezusa Chrystusa oznacza mieć takie zaufanie do Niego, że jesteśmy posłuszni wszystkiemu, co On nakazuje. Jeśli pokładamy naszą wiarę w Jezusie Chrystusie, stając się Jego posłusznymi uczniami, Ojciec Niebieski wybaczy nam nasze grzechy i przygotowuje nas na powrót do Niego.

Apostoł Piotr nauczał, że „nie ma żadnego innego imienia pod niebem, danego ludziom, przez które moglibyśmy być zbawieni” (Dzieje Apostolskie 4:12; zob. także Mosjasz 3:17). Jakub nauczał, że ludzie muszą mieć „pełną wiarę w Świętego Boga Izraela [Jezusa Chrystusa], inaczej nie będą mogli być zbawieni w królestwie Boga” (2 Nefi 9:23). Dzięki naszej wierze w Zbawiciela i poprzez odpokutowanie, Jego Zadośćuczynienie może mieć w pełni zastosowanie w naszym życiu. Dzięki wierze możemy również zdobyć siłę, aby oprzeć się pokusom (zob. Alma 37:33).

Nie możemy mieć wiary w Jezusa Chrystusa, nie wierząc w naszego Ojca Niebieskiego. Jeśli mamy wiarę w Niego, będziemy również wierzyć, że Duch Święty, którego Oni posłali, będzie nas nauczał prawdy i pocieszał.

- W jaki sposób wiara w Jezusa Chrystusa może pomagać nam w naszych powołaniach kościelnych, w naszych relacjach

rodzinnych i w naszej pracy zawodowej? Jak wiara w Jezusa Chrystusa wpływa na naszą nadzieję na życie wieczne?

W jaki sposób możemy zwiększać naszą wiarę w Jezusa Chrystusa?

Wiedząc o wielu błogosławieństwach, które przychodzą dzięki wykazywaniu się wiarą w Jezusa Chrystusa, powinniśmy starać się zwiększać naszą wiarę w Niego. Zbawiciel powiedział: „Gdybyście mieli wiarę jak ziarnko gorczycy [...] nic niemożliwego dla was nie będzie” (Ew. Mateusza 17:20). Ziarnko gorczycy jest bardzo małe, ale wyrasta z niego duże drzewo.

Jak sposób możemy zwiększać naszą wiarę? W taki sam sposób, w jaki rozwijamy każdą inną zdolność. Jak rozwijamy zdolności w drzeworytnictwie, tkaniu, malowaniu, gotowaniu, garncarstwie czy w grze na instrumencie? Uczymy się, ćwiczymy i pracujemy nad nimi. Czyniąc to, doskonalimy je. Tak samo jest z wiarą. Jeśli chcemy zwiększać naszą wiarę w Jezusa Chrystusa, musimy nad nią pracować. Prorok Alma porównał słowo Boże do nasiona, które trzeba wzmacniać wiarą:

„Jeśli jednak przebudzicie się, wyęcicie swoje siły i wypróbujecie moje słowa, wierząc nawet w małym stopniu, a jeśli nie możecie więcej, mając tylko pragnienie wiary, pozwólcie, aby to pragnienie wzrastało w was, aż uwierzycie na tyle, by dopatrzeć się prawdy przynajmniej w części moich słów.

A teraz porównajmy Słowo do nasiona. Jeśli zrobicie miejsce, aby można było je zasadzić w waszym sercu, a będzie to prawdziwe, to znaczy dobre nasiono, i nie wypchniecie go swą niewiarą opierając się Duchowi Pana, zacznie ono wzbierać w waszym sercu. I gdy odczujecie jego rozwój, zaczniecie sobie mówić: Musi to być dobre nasiono, inaczej mówiąc, Słowo to jest dobre, gdyż zaczyna powiększać moją duszę i rozjaśniać moje zrozumienie. [...]

I czyż nie zwiększyłyoby to waszej wiary?” (Alma 32:27–29).

Tak więc, możemy zwiększać naszą wiarę w Boga, podążając za naszym *pragnieniem*, aby mieć wiarę w Niego.

Możemy również zwiększać naszą wiarę, modląc się do Ojca w Niebie o spełnienie naszych oczekiwań, pragnień oraz o zaspokojenie naszych potrzeb (zob. Alma 34:17–26). Jednak nie możemy przypuszczać, że nasze zadanie polega jedynie na proszeniu.

Pisma święte mówią nam, że „wiara, jeżeli nie ma uczynków, martwa jest sama w sobie” (List Jakuba 2:17). Poniższa historia opowiada o człowieku, którego wiara przejawiała się w jego czynach.

Człowiek ten chciał studiować pisma święte, ale nie potrafił czytać. Modlił się do Ojca w Niebie o pomoc w nauce czytania. Za jakiś czas do jego wioski przybył nauczyciel i mężczyzna poprosił go o pomoc. Uczył się alfabetu. Uczył się głosek oraz składania liter w słowa. Wkrótce czytał proste słowa. Im więcej ćwiczył, tym więcej potrafił. Dziękował Panu za przysłanie tego nauczyciela i za pomoc w nauce czytania. Ten mężczyzna pogłębił swoją wiarę, pokorę i wiedzę do tego stopnia, że mógł służyć jako prezydent gminy w Kościele.

Prezydent Spencer W. Kimball wyjaśnił: „Wiara musi iść w parze z czynami. Jak niemądrze byłoby prosić Pana o to, żeby *dał* nam wiedzę, a jak mądrze prosić Pana o pomoc w zdobywaniu wiedzy, w twórczym studiowaniu, w jasnym myśleniu i w zachowywaniu w pamięci tego, czego się uczymy” (*Faith Precedes the Miracle* [1972], 205; kursywa w oryginale).

Wiara wymaga naszych usilnych starań, aby spełniło się to, czego oczekujemy i o co się modlimy. Prezydent Kimball powiedział: „Z wiarą jest tak, że siejemy nasiono, a wkrótce widzimy cud rozkwitania. Ludzie często mylnie rozumieją ten proces i odwracają jego kolejność”. Dalej wyjaśnił, że wielu z nas chce mieć zdrowie i siłę, nie przestrzegając zasad zdrowia. Chcemy mieć dobrobyt, nie płacąc dziesięciny. Chcemy czuć bliskość Pana, ale nie chcemy pościć i modlić się. Chcemy mieć deszcz we właściwą porę i spokój w kraju, nie zachowując świętości dnia Sabatu i nie przestrzegając innych przykazań Pana. (Zob. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 142).

Istotnym sposobem na pogłębianie naszej wiary jest słuchanie i studiowanie słowa Pana. Słuchamy słowa Pana podczas naszych

spotkań kościelnych. Możemy studiować je w pismach świętych. „I jako że nie wszyscy mają wiarę, szukajcie pilnie i uczcie jeden drugiego słów mądrości; szukajcie w najlepszych księgach słów mądrości; szukajcie wiedzy, przez naukę jak i przez wiarę” (NiP 88:118).

- Jaki widzisz związek pomiędzy naszą wiarą i naszymi czynami?

Jakie błogosławieństwa następują po tym, gdy wykazujemy się wiarą?

Dzięki darowi wiary dokonywane są cuda, ukazują się aniołowie, nadawane są inne dary Ducha, przychodzą odpowiedzi na modlitwy, a ludzie stają się synami Boga (zob. Moroni 7:25–26, 36–37).

„Kiedy jest wiara, [...] są apostołowie, prorocy, ewangeliści, pastory, nauczyciele, dary, mądrość, wiedza, cuda, uzdrowienia, dar języków i interpretacji języków, itd. To wszystko pojawia się, kiedy na ziemi okazywana jest wiara, a znika, kiedy brakuje wiary; takie właśnie skutki niesie wiara. [...] A ten, kto ją posiada, będzie zdobywał dzięki niej całą niezbędną wiedzę i mądrość, aż pozna Boga i Pana Jezusa Chrystusa, którego On posłał — a którego poznanie jest życiem wiecznym” (*Lectures on Faith* [1985], 83).

- W których historiach z pism świętych ludzie stawali się silniejsi, ponieważ mieli wiarę w Jezusa Chrystusa? Czy miało to miejsce w twoim życiu?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- List do Hebrajczyków 11; Alma 32 (wyjaśnienie natury wiary)
 - II Ks. Mojżeszowa 14:19–22 (rozdzielenie wód Morza Czerwonego)
 - I Ks. Mojżeszowa 6–8 (Noe i potop)
 - Ew. Mateusza 8:5–33 (uzdrowienie chorych, uciszenie burzy, cuda będące następstwem wiary)
 - Ew. Marka 5:25–34 (uzdrowienie dzięki wierze)
 - List do Rzymian 10:17 (wiara przychodzi poprzez słuchanie słowa Bożego)
-

Pokuta

Rozdział 19

Wszyscy powinniśmy odpokutować

- Czym jest grzech? Jaki wpływ mają na nas nasze grzechy?

Wiara w Jezusa Chrystusa prowadzi w naturalny sposób do pokuty. Od czasów Adama po dzień dzisiejszy istnieje na świecie potrzeba odpokutowania. Pan pouczył Adama: „Dlatego nauczaj swoje dzieci, że wszyscy ludzie, wszędzie, muszą odpokutować, bo inaczej nie mogą odziedziczyć królestwa Boga, albowiem żadna nieczysta rzecz nie może tam zamieszkać ani przebywać w Jego obecności” (Mojżesz 6:57).

Przychodzimy na ziemię, aby wzrastać i rozwijać się. Ten proces trwa przez całe życie. Podczas tego okresu każdy z nas grzeszy (zob. List do Rzymian 3:23). Wszyscy mamy potrzebę odpokutowania. Czasami grzeszymy z powodu niewiedzy, czasami przez naszą słabość, a czasem z powodu umyślnego nieposłuszeństwa. W Biblii czytamy, że „nie ma na ziemi człowieka sprawiedliwego, który by tylko dobrze czynił i nie grzeszył” (Ks. Kaznodziei Salomona 7:20) i że „jeśli mówimy, że grzechu nie mamy, sami siebie zwodzimy, i prawdy w nas nie ma” (I List Jana 1:8).

Czym jest grzech? Jakub powiedział: „Kto więc umie dobrze czynić, a nie czyni, dopuszcza się grzechu” (List Jakuba 4:17). Jan opisał grzech jako „[wszelką] nieprawość” (I List Jana 5:17) oraz jako „[przestępstwo] zakonu” (I List Jana 3:4).

To dlatego Pan powiedział: „Wszyscy ludzie, wszędzie, muszą odpokutować” (Mojżesz 6:57). Każdy, kto żył na ziemi, popełnił grzech, za wyjątkiem Jezusa Chrystusa, który wiódł doskonałe życie. W Swojej wielkiej miłości Ojciec Niebieski zapewnił nam możliwość odpokutowania za nasze grzechy.

Stawanie się wolnymi od naszych grzechów poprzez pokutę

- Czym jest pokuta?

Pokuta to sposób dany nam, abyśmy stali się wolni od naszych grzechów i otrzymali za nie przebaczenie. Grzechy spowalniają nasz rozwój duchowy i mogą go nawet zatrzymać. Pokuta umożliwia nam dalszy duchowy wzrost i ponowny rozwój.

Przywilej odpokutowania jest możliwy dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa. Jezus zapłacił za nasze grzechy w sposób nie w pełni dla nas zrozumiały. Prezydent Joseph Fielding Smith powiedział:

„Odczuwałem ból, wy odczuwaliście ból i to czasami bardzo silny; ale nie jestem w stanie pojąć bólu, [...] który może sprawić, że krew jak pot uchodzi z ciała. To było coś strasznego, coś potwornego. [...]

[...] *Żaden człowiek urodzony na tym świecie nie mógł znieść ciężaru, jaki został nałożony na Syna Bożego, kiedy dźwigał moje i wasze grzechy* oraz umożliwił nam uwolnienie się od naszych grzechów” (*Doctrines of Salvation*, wyb. Bruce R. McConkie, 3 tomy [1954–1956], 1:130–31; kursywa w oryginale).

Pokuta czasem wymaga wielkiej odwagi i siły, wielu łez, nieustających modlitw oraz niestrudzonych wysiłków w przestrzeganiu przykazań Pana.

Zasady odpokutowania

- Jakie są zasady odpokutowania?

Prezydent Spencer W. Kimball powiedział: „Nie istnieje *żadna królewska droga wiodąca do odpokutowania*, żaden uprzywilejowany sposób uzyskania przebaczenia. Każdy człowiek musi podążać tą samą drogą, bogaty czy biedny, wykształcony lub nie, wysoki czy niski, księżę czy nędzarz, król czy zwykły obywatel” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 38; kursywa w oryginale).

Do nauczycieli: Tworzenie listy może rozbudzić zainteresowanie i pomóc uczącym się w skupieniu w uwadze. Omawiając z członkami klasy czy członkami rodziny zasady odpokutowania, możesz poprosić kogoś o zapisywanie tych zasad na tablicy lub na dużej kartce papieru.

Musimy dostrzec nasze grzechy

Aby odpokutować, musimy przyznać się sami przed sobą, że zgrzeszyliśmy. Jeżeli tego nie zrobimy, nie możemy odpokutować.

Alma poradził swojemu synowi Koriantonowi, który nie był wierny swemu powołaniu na misjonarza i popełnił poważne grzechy: „Niech twoją udrękę stanowią tylko twe grzechy, doprowadzając cię w ten sposób do nawrócenia. [...] Nawet w najmniejszym stopniu nie staraj się usprawiedliwić z popełnienia grzechów” (Alma 42:29–30). Pisma święte dodatkowo przestrzegają nas przed usprawiedliwianiem naszych grzesznych czynów (zob. Ew. Łukasza 16:15–16).

Nie możemy ukryć żadnego czynu przed nami samymi ani przed Panem.

Musimy czuć żal za nasze grzechy

Oprócz dostrzeżenia naszych grzechów, powinniśmy odczuwać szczerzy żal za to, co uczyniliśmy. Powinniśmy czuć, że nasze grzechy są czymś okropnym. Musimy chcieć pozbyć się naszych grzechów i porzucić je. Pisma święte mówią nam: „Ci wszyscy, co się ukorzą przed Bogiem i pragną zostać ochrzczeni, i przyjdą ze złamanym sercem i skruszonym duchem i [...] prawdziwie odpokutowali za swoje grzechy [...] przyjęci zostaną do Jego kościoła przez chrzest” (NiP 20:37).

- Przestudujcie II List do Koryntian 7:9–10 i Mormon 2:10–14. Jak myślisz, czym „smutek, który jest według Boga”, różni się od wyrażania żalu?

Musimy wyrzec się naszych grzechów

Nasz szczerzy żal powinien doprowadzić nas do wyrzeczenia się (zaprzestania czynienia) naszych grzechów. Jeżeli dopuściliśmy się kradzieży, nie będziemy więcej tego robić. Jeśli skłamailiśmy, nie będziemy więcej kłamać. Jeśli popełniliśmy cudzołóstwo, zaniechamy tego grzechu. Pan objawił Prorokowi Józefowi Smithowi: „Przez to możecie wiedzieć, czy człowiek odpokutował za swe grzechy — oto wyzna je i wyrzeknie się ich” (NiP 58:43).

Musimy wyznać nasze grzechy

Wyznanie naszych grzechów jest bardzo ważne. Pan nakazał nam wyznawać nasze grzechy. To zdejmuje ogromny ciężar z grzesznika. Pan obiecał: „Ja, Pan, przebaczam grzechy i litościw jestem tym, co je wyznają w pokorze serc” (NiP 61:2).

Musimy wyznawać Panu wszystkie nasze grzechy. Ponadto musimy wyznać odpowiednim władzom kapłańskim poważne grzechy — takie jak cudzołóstwo, wszeteczeństwo, stosunki homoseksualne, przemoc wobec małżonka lub dziecka oraz sprzedaż bądź używanie narkotyków — grzechy, które mogą wpłynąć na nasz status w Kościele. Jeżeli popełniliśmy grzech wobec drugiego człowieka, powinniśmy wyznać go osobie, którą zraniliśmy. Niektóre mniej poważne grzechy dotyczą jedynie nas samych i Pana. Grzechy te mogą zostać wyznane Panu na osobności.

Musimy dokonać rekompensaty

Częścią pokuty jest dokonanie rekompensaty. To oznacza, że powinniśmy naprawić wszelkie wyrządzone przez nas zło na tyle, na ile to możliwe. Na przykład, złodziej powinien zwrócić to, co ukraść. Kłamca powinien wyznać prawdę. Plotkarz, który oczernił charakter danego człowieka, powinien starać się przywrócić dobre imię osobie, którą skrzywdził. Jeśli będziemy tak czynić, Bóg nie wspomni o naszych grzechach, kiedy będziemy sądzeni (zob. Ks. Ezechiela 33:15–16).

Musimy wybaczać innym

Istotną częścią pokuty jest wybaczenie tym, którzy zgrzeszyli wobec nas. Pan nie przebaczy nam, dopóki nasze serca nie zostaną w pełni oczyszczone z nienawiści, goryczy oraz złych uczuć wobec innych (zob. 3 Nefi 13:14–15). „Przeto powiadam wam, że powinniście sobie nawzajem wybaczać; bowiem ten, co nie odpuszcza bratu jego przewinień, stoi pełen winy przed Panem; bowiem pozostaje w nim większy grzech” (NiP 64:9).

Musimy przestrzegać wszystkich przykazań Boga

Aby dopełnić procesu naszego odpokutowania, musimy przestrzegać przykazań Pana (zob. NiP 1:32). Nie odpokutowaliśmy w pełni, jeśli nie płacimy naszej dziesięciny, nie zachowujemy świętości dnia Sabatu czy Słowa Mądrości. Nie odpokutowaliśmy, jeśli nie popieramy władz Kościoła oraz jeśli nie kochamy Pana i naszych bliźnich. Jeżeli nie modlimy się i jesteśmy nieuprzejmi wobec innych, z pewnością nie odpokutowaliśmy. Kiedy odpokutowujemy, nasze życie ulega zmianie.

Prezydent Kimball powiedział: „Najpierw trzeba odpokutować. Po zajęciu tej wygranej pozycji, trzeba żyć według przykazań Pana, aby ją utrzymać. To jest konieczne, aby uzyskać pełne wybaczenie” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 43).

- Czym się różnią nauki zawarte w tym rozdziale od fałszywej opinii, że pokuta polega na wykonaniu szeregu prostych kroków bądź podjęciu rutynowych działań?

W jaki sposób pokuta może nam pomóc

- Co przynosi nam pokuta?

Kiedy odpokutowujemy, Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa znajduje w pełni zastosowanie w naszym życiu, a Pan wybacza nam nasze grzechy. Stajemy się wolni od niewoli grzechu i odnajdujemy radość.

Alma zrelacjonował swoje doświadczenie odpokutowania ze swoich grzechów z przeszłości:

„Dusza moja cierpiała w największym stopniu udrękę wszystkich moich grzechów.

Przypomniałem sobie wtedy wszystkie swoje grzechy i występki, i cierpiałem za nie męki piekła. Wiedziałem, że działałem przeciwko memu Bogu i że nie przestrzegałem Jego świętych przykazań.

[...] I tak wielkie były niegodziwości, które popełniłem, że myśl o tym, że stanę przed mym Bogiem napawała mnie przerażeniem nie do opisanania.

[...] I gdy tak cierpiałem, dręczony wspomnieniem moich licznych grzechów, przypomniły mi się słowa ojca, gdy nauczał o przyjsciu Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, który zadośćuczyni za grzechy świata.

Uchwyciłem się tej myśli i w sercu błagałem: Jezusie, Synu Boży, zmiłuj się nade mną. [...]

I gdy to pomyślałem, nie pamiętałem więcej o bólu. [...]

Jak wielka była moja radość i jak cudowne światło, które zobaczyłem! Duszę moją przepełniła radość tak silna, jak silny był mój ból!

[...] Nie ma nic tak cudownego i słodkiego jak radość, której doznałem” (Alma 36:12–14, 17–21).

- W jaki sposób pokuta i przebaczenie przyniosły Almie radość?

Niebezpieczeństwo odwlekania pokuty

- Jakie mogą być konsekwencje odwlekania pokuty?

Prorocy głosili: „To życie dane jest ludziom, aby przygotowali się na spotkanie z Bogiem” (Alma 34:32). Powinniśmy odpokutowywać na bieżąco każdego dnia. Kiedy wstajemy rano, powinniśmy zajrzeć w głąb siebie, aby wiedzieć, czy Duch Boga jest z nami. Wieczorem, zanim pójdziemy spać, powinniśmy przemyśleć nasze uczynki i słowa wypowiedziane tego dnia oraz poprosić Pana o pomoc w dostrzeżeniu tego, za co powinniśmy odpokutować. Odpokutowując każdego dnia i prosząc Pana o wybaczenie nam naszych grzechów, będziemy codziennie doświadczać procesu doskonalenia się. Tak jak w przypadku Almy, nasze szczęście i radość mogą być cudowne i słodkie.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ew. Mateusza 9:10–13; Ew. Łukasza 13:3; Ks. Ezechiela 18:30 (pokuta albo zagłada)
- Alma 7:21 (nic nieczystego nie może przebywać w obecności Boga)
- II List do Koryntian 7:9–10 (smutek, który jest według Boga)
- Mosjasz 4:10–12 (proces odpokutowania)
- Ks. Izajasza 1:18; Mosjasz 26:28–32 (odpokutowanie sprowadza przebaczenie)
- NiP 58:42 (Pan nie pamięta więcej o grzechach)
- 2 Nefi 9:23 (odpokutowanie konieczne do zbawienia)
- 2 Nefi 2:21 (należy odpokutować podczas życia w ciele)
- NiP 19:15–20 (Pan nakazał nam odpokutować, abyśmy nie musieli cierpieć tak jak On)

Chrzest

Rozdział 20

Przykazanie chrztu

- Dlaczego musimy zostać ochrzczeni?

Dzisiaj, podobnie jak za czasów Jezusa, istnieją pewne zasady i obrzędy ewangelii, które musimy sobie przyswoić i których musimy przestrzegać. Zasada ewangelii to przekonanie lub nauka dotycząca prawdy. Obrzęd to rytuał albo ceremonia. Dwoma podstawowymi zasadami ewangelii są wiara w Pana Jezusa Chrystusa i odpokutowanie. Chrzest to pierwszy obrzęd ewangelii. Jedną z nauk, jakie Pan przekazał Swoim Apostołom, były następujące słowa: „Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem” (Ew. Mateusza 28:19–20).

Musimy być ochrzczeni dla odpuszczenia grzechów

Kiedy pokładamy wiarę w Jezusie Chrystusie, odpokutowujemy i przyjmujemy chrzest, nasze grzechy są nam wybaczone poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa.

Z pism świętych dowiadujemy się, że Jan Chrzciciel chrzczył na pustyni i „głosił chrzest upamiętania na odpuszczenie grzechów” (Ew. Marka 1:4). Apostoł Piotr nauczał: „Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych” (Dzieje Apostolskie 2:38). Po tym jak Paweł się nawrócił, Ananiasz powiedział do niego: „Wstań, daj się ochrzcić i obmyj grzechy swoje” (Dzieje Apostolskie 22:16).

Do nauczycieli: Rozpoczynając dyskusję, korzystaj z pytań na początku podrozdziału i odsyłaj członków klasy lub członków rodziny do tekstu po więcej informacji. Postępuj się pytaniami z końca podrozdziału, aby pomóc członkom klasy lub członkom rodziny przemysleć i przedyskutować znaczenie tego, co przeczytali oraz zastosować to w ich życiu.

Musimy przyjąć chrzest, aby zostać członkami Kościoła Jezusa Chrystusa

„Ci wszyscy, co się ukorzą przed Bogiem i pragną zostać ochrzczeni, i [...] prawdziwie odpokutowali za swoje grzechy [...] przyjęci zostaną do Jego kościoła przez chrzest” (NiP 20:37).

Musimy zostać ochrzczeni, zanim otrzymamy dar Ducha Świętego

Pan powiedział: „Jeżeli się zwrócisz do mnie [...] i odpokutujesz za wszystkie swoje występki, i będziesz ochrzczony w wodzie w imię mego Jednorodzonego Syna, [...] otrzymasz dar Ducha Świętego” (Mojżesz 6:52).

Musimy przyjąć chrzest, aby okazać posłuszeństwo

Jezus Chrystus był bez grzechu, a mimo to przyjął chrzest. Powiedział, że Jego chrzest jest konieczny, aby „wypełnić wszelką sprawiedliwość” (Ew. Mateusza 3:15). Prorok Nefi wyjaśnił, że Pan powiedział mu: „Pójdźcie więc za Moim przykładem i czyńcie, co widzieliście, że ja czyniłem [...] z całego serca, nie czyniąc niczego co byłoby obłudą czy oszustwem przed Bogiem, lecz ze szczerym zamiarem nawrócicie się odstępując od swych grzechów i wykazując Ojcu, że pragniecie wziąć na siebie imię Chrystusa przez chrzest” (2 Nefi 31:12–13).

Musimy przyjąć chrzest, aby wejść do królestwa celestialnego

Jezus powiedział: „Kto uwierzy we Mnie i zostanie ochrzczony, [...] [odziedziczy] królestwo Boga; a kto nie uwierzy we Mnie i nie zostanie ochrzczony, będzie potępiony” (3 Nefi 11:33–34). Chrzest jest bramą, przez którą wchodzimy na ścieżkę prowadzącą do królestwa celestialnego (zob. 2 Nefi 31:17–18).

Poprawny sposób dokonywania chrztu

- W jaki sposób powinniśmy być chrzczeni?

Jest tylko jeden poprawny sposób dokonywania chrztu. Jezus objawił Prorokowi Józefowi Smithowi, że osoba posiadająca odpowiednie upoważnienie kapłańskie, by chrzcić, „wejdzie do wody wraz z osobą poddającą się obrzędowi chrztu. [...] Następnie zanurzy

tę osobę w wodzie, i pomoże jej powstać z wody” (NiP 20:73–74). Zanurzenie jest konieczne. Apostoł Paweł nauczał, że zanurzenie w wodzie i powstanie z niej jest symbolem śmierci, pochówku i zmartwychwstania. Po chrzcie rozpoczynamy nowe życie. Paweł powiedział:

„Czy nie wiecie, że my wszyscy, ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, w śmierć jego zostaliśmy ochrzczeni?

Pogrzebani tedy jesteśmy wraz z nim przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus wskrzeszony został z martwych przez chwałę Ojca, tak i my nowe życie prowadzili.

Bo jeśli wrośliśmy w podobieństwo jego śmierci, wrośniemy również w podobieństwo jego zmartwychwstania” (List do Rzymian 6:3–5).

Chrzest przez zanurzenie dokonywany przez osobę mającą odpowiednie upoważnienie jest jedynym dopuszczalnym sposobem przyjęcia chrztu.

- Dlaczego ważne jest posiadanie upoważnienia, by dokonać chrztu?
- Dlaczego chrzest przez zanurzenie jest symbolem pochówku i Zmartwychwstania Zbawiciela?

Chrzest w wieku odpowiedzialności

- Kto powinien zostać ochrzczony?

Każda osoba, która osiągnęła wiek ośmiu lat i odpowiada za swoje czyny, powinna zostać ochrzczona. Niektóre kościoły uczą, że małe dzieci powinny być chrzczone. Nie jest to w zgodzie z naukami Zbawiciela. Jezus powiedział o małych dzieciach: „Do takich należy Królestwo Niebios” (Ew. Mateusza 19:14).

Prorok Mormon powiedział, że w oczach Boga chrzczenie małych dzieci jest szyderstwem, ponieważ nie są one zdolne do popełniania grzechów. W podobny sposób przyjęcie chrztu nie jest wymagane od ludzi, którzy umyślowo nie są zdolni do rozróżniania dobra i zła (zob. Moroni 8:9–22).

Wszyscy pozostali ludzie mają być chrzczeni. Musimy przyjąć obrzęd chrztu i pozostać wierni przymierzom, które zawieramy w tym czasie.

- Co mógłbyś powiedzieć przyjacielowi, który uważa, że niemowlęta potrzebują chrztu?

Przyjmując chrzest, zawieramy przymierza z Bogiem

Wiele fragmentów z pism świętych mówi na temat chrztu. W jednym z takich fragmentów prorok Alma nauczał o tym, że wiara i odpokutowanie są krokami, które przygotowują nas do chrztu. Nauczał, że przyjmując chrzest, zawieramy przymierze z Panem. My obiecujemy, że zrobimy pewne rzeczy, a w zamian Bóg obiecuje nam błogosławieństwa.

Alma wyjaśnił, że musimy pragnąć tego, byśmy byli nazwani ludem Bożym. Musimy chętnie pomagać i pocieszać się nawzajem. Musimy zawsze świadczyć o Bogu we wszystkim, co czynimy i gdziekolwiek się znajdujemy. Jeśli będziemy tak postępować i zostaniemy ochrzczeni, Bóg wybaczy nam nasze grzechy. Alma powiedział ludziom, którzy dali wiarę jego naukom na temat ewangelii:

„Oto wody Mormon, [...] i teraz, jeśli pragniecie przystąpić do stada Boga, być nazwani Jego ludem, [...] cóż powstrzymuje was od chrztu w imię Pana, jako świadectwa przed Nim, że przystąpiliście do przymierza z Nim, że będziecie Mu służyć i przestrzegać Jego przykazań, aby mógł bardziej obficie przelać na was swego Ducha?” (Mosjasz 18:8, 10). Ludzie ci klaskali w dłonie z radości i powiedzieli, że pragną przyjąć chrzest. Alma ochrzcił ich w wodach Mormon. (Zob. Mosjasz 18:7–17).

Alma nauczał, że przyjmując chrzest, zawieramy z Panem przymierze i zobowiązujemy się:

1. Wejść do stada Boga.
2. Dźwigać jedni drugich brzemiona.
3. Świadczyć o Bogu przez cały czas i gdziekolwiek się znajdujemy.
4. Służyć Bogu i przestrzegać Jego przykazań.

Jeśli zostaniemy ochrzczeni i będziemy dotrzymywać przymierzy zawartych w czasie chrztu, Pan obiecuje nam, że:

1. Przebaczy nam nasze grzechy (zob. Dzieje Apostolskie 2:38; NiP 49:13).
 2. Obficie przeleje na nas Swego Ducha (zob. Mosjasz 18:10).
 3. Da nam stałe przewodnictwo i pomoc Ducha Świętego (zob. Dzieje Apostolskie 2:38; NiP 20:77).
 4. Pozwoli nam powstać w pierwszym zmartwychwstaniu (zob. Mosjasz 18:9).
 5. Da nam życie wieczne (zob. Mosjasz 18:9).
- Co według ciebie znaczy dźwigać jedni drugich brzemiona i zaw sze dawać świadectwo o Bogu, gdziekolwiek się znajdujemy?

Chrzest pozwala nam zacząć życie od nowa

Wraz z chrztem rozpoczynamy nowe życie. Dlatego nazywamy go ponownym narodzeniem się. Jezus powiedział, że jeśli się nie narodzimy z wody i z Ducha, nie możemy wejść do Królestwa Bożego (Ew. Jana 3:3–5). Ta zasada została jasno przedstawiona Adamowi:

„I jako żeś się narodził na ten świat przez wodę, i krew, i ducha, którego ja stworzyłem, i z prochu stałeś się żywą duszą, tak musisz się na nowo narodzić do królestwa niebieskiego z wody i Ducha, i zostać oczyszczony przez krew, krew mojego Jednorodzonego” (Mojżesz 6:59).

Apostoł Paweł powiedział, że po naszym chrzcie powinniśmy zacząć nowe życie: „Pogrzebani tedy jesteśmy wraz z nim przez chrzest [...], abyśmy [...] nowe życie prowadzili” (List do Rzymian 6:4). Jednym z największych błogosławieństw chrztu jest to, że daje on nam nowy początek na naszej drodze do wiecznego celu.

- W jaki sposób twój chrzest pozwolił ci zacząć życie od nowa?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- 2 Nefi 31:4–7 (cel oraz konieczność przyjęcia chrztu)
- 3 Nefi 11:21–27; NiP 20:72–74 (jak dokonuje się chrztu)
- Dzieje Apostolskie 2:38–39 (chrzest dla odpuszczenia grzechów)
- Moroni 8:8–12; NiP 20:71–72 (nie wymaga się chrztu małych dzieci; wymaga się przyjęcia chrztu od wszystkich, którzy odpokutują)
- Alma 7:14–16 (chrzest jest oczyszczeniem, wejściem w przymierze życia wiecznego)

Dar Ducha Świętego

Rozdział 21

Duch Święty

Z rozdziału 7. dowiedzieliśmy się, że Duch Święty jest członkiem Boskiej Trójcy. Jest „istotą Ducha” (NiP 130:22). Nie posiada powłoki z ciała i kości. Jego wpływ może być odczuwalny wszędzie w tym samym czasie. Jego zadaniem jest składanie świadectwa o Ojcu i Synu oraz o wszelkiej prawdzie. Co więcej, Duch Święty oczyszcza, czyli uświęca nas, abyśmy byli gotowi na przebywanie w obecności Boga. Duch Święty oczyszcza nasze serca tak, że nie mamy już pragnienia czynienia zła.

Istnieje różnica pomiędzy Duchem Świętym a *darem* Ducha Świętego. Z tego rozdziału dowiemy się, czym jest dar Ducha Świętego i w jaki sposób możemy otrzymać ten wielki dar od Boga.

Dar Ducha Świętego

- Jaka jest różnica pomiędzy Duchem Świętym a darem Ducha Świętego?

Dar Ducha Świętego jest przywilejem otrzymania stałego przewodnictwa i natchnienia Ducha Świętego — nadanym ludziom, którzy mają wiarę w Jezusa Chrystusa, zostali ochrzczeni i konfirmowani na członków Kościoła.

Józef Smith powiedział, że w dzisiejszych czasach cieszymy się darem Ducha Świętego, podobnie jak cieszą się nim w czasach pierwszych Apostołów. Wierzmy w całą pełnię tego daru, w

Do nauczycieli: Możesz zachęcić członków klasy lub członków rodziny do wzięcia udziału w następujących zajęciach: (1) Przeczytanie dodatkowych fragmentów z pism świętych, które zostały wymienione na końcu rozdziału i omówienie sposobów, na jakie Duch Święty nam pomaga w czasie naszej podróży przez życie doczesne. (2) Opowiedzenie o niektórych błogosławieństwach, jakie pojawiły się w ich życiu dzięki temu, że posiadają dar Ducha Świętego. (3) Omówienie tego, co mogą zrobić rodzice, aby pomóc swoim dzieciom w zrozumieniu, czym jest dar Ducha Świętego i tego, w jaki sposób Duch Święty się z nami komunikuje.

jego moc, wielkość i chwałę. (Zob. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 97–98).

Można być tymczasowo prowadzonym przez Ducha Świętego, nie otrzymawszy daru Ducha Świętego (zob. NiP 130:23). Jednak to przewodnictwo nie będzie stałe, jeśli dana osoba nie zostanie ochrzczona i nie zostaną nałożone ręce na jej głowę dla nadania daru Ducha Świętego. W *Dziejach Apostolskich* 10 czytamy, że rzymski żołnierz Korneliusz otrzymał natchnienie od Ducha Świętego, dzięki czemu wiedział, że ewangelia Jezusa Chrystusa jest prawdziwa. Jednak Korneliusz nie otrzymał daru Ducha Świętego, dopóki nie został ochrzczony. Prorok Józef Smith nauczał, że gdyby Korneliusz nie przyjął chrztu i nie otrzymał daru Ducha Świętego, Duch Święty opuściłby go (zob. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 97).

W dzisiejszych czasach ludzie, którzy nie są członkami Kościoła, dowiadują się dzięki mocy Ducha Świętego o tym, że Księga Mormona zawiera prawdę (zob. Moroni 10:4–5). Jednak to początkowe świadectwo opuszcza ich, jeśli nie otrzymają daru Ducha Świętego. Nie otrzymują stałego zapewnienia, jakie może przyjąć do tych, którzy posiadają dar Ducha Świętego.

Przyjęcie daru Ducha Świętego

- Co musimy zrobić, aby otrzymać stałe towarzystwo Ducha Świętego?

Po chrzcie jest się confirmowanym na członka Kościoła i otrzymuje się dar Ducha Świętego przez nałożenie rąk. Pan powiedział: „A kto okaże wiarę, zatwierdzicie w moim kościele przez nałożenie nań rąk, a ja zesłę na nich dar Ducha Świętego” (NiP 33:15).

Każdy godny starszy Kościoła, który ma do tego upoważnienie, może nadać dar Ducha Świętego innej osobie. Jednak nie ma pewności, że osoba ta otrzyma natchnienie i przewodnictwo od Ducha Świętego tylko dlatego, że starsi nałożyli swoje ręce na jej głowę. Każdy musi „przyjąć Ducha Świętego”. To oznacza, że Duch Święty przyjdzie do nas tylko wtedy, kiedy będziemy wierni i kiedy zapagniemy pomocy tego niebiańskiego posłańca.

Aby być godni uzyskania pomocy Ducha Świętego, musimy usilnie starać się przestrzegać przykazań Boga. Nasze myśli i uczynki muszą być czyste.

Rozpoznawanie wpływu Ducha Świętego

Duch Święty zwykle porozumiewa się z nami cichym głosem. Jego wpływ jest często określany jako „cichy, spokojny głos” (zob. I Ks. Królewska 19:9–12; Helaman 5:30; NiP 85:6). Prezydent Boyd K. Packer wyjaśnił: „Duch Święty mówi głosem, który bardziej *po czujesz*, niż *usłyszysz*. [...] Mówiąc o ‘słuchaniu’ podszeptów Ducha, najczęściej określa się je słowami: ‘Miałem uczucie...’”. I dalej: „Ten głos Ducha przemawia łagodnie, podszeptując ci, co masz zrobić czy powiedzieć lub może cię ostrzec” (w: Conference Report, październik 1994, 77 lub *Ensign*, październik 1994, 60).

Jeden z największych darów Boga

- Jakie błogosławieństwa mogą spłynąć na nas poprzez dar Ducha Świętego?

Dar Ducha Świętego jest jednym z największych darów, jakie ma dla nas Bóg. Dzięki Duchowi Świętemu możemy wiedzieć, że Bóg żyje, że Jezus jest Chrystusem i że Jego Kościół został przywrócony na ziemię. Możemy słyszeć podszepty Ducha Świętego, które powiedzą nam wszystko to, co powinniśmy zrobić (zob. 2 Nefi 32:5). Duch Święty uświęca nas, abyśmy byli gotowi na przebywanie w obecności Boga. Możemy cieszyć się darami Ducha (zob. rozdział 22. tego podręcznika). Ten wspaniały dar od naszego Ojca w Niebie może również wnieść pokój do naszych serc oraz dać nam zrozumienie spraw Bożych (zob. I List do Koryntian 2:9–12).

- Dlaczego dar Ducha Świętego jest jednym z największych darów, jakie ma dla nas Bóg?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I List do Koryntian 3:16–17; NiP 130:22–23 (Duch Święty przebywa wśród tych, którzy są wierni)

- Dzieje Apostolskie 19:1–7 (dar Ducha Świętego nadawany w czasach starożytnych)
- Moroni 8:25–26 (jak być nawiedzonym przez Ducha Świętego)
- Moroni 10:5 (Duch Święty daje świadectwo o prawdzie)
- Mosjasz 5:2 (Duch Święty dokonuje przemiany serc)
- Alma 5:54 (Duch Święty uświęca)

Dary Ducha

Rozdział 22

Dary Ducha

- Jakie dary duchowe daje nam Pan?

Po chrzcie każdy z nas otrzymuje dar Ducha Świętego poprzez nałożenie rąk na nasze głowy. Jeśli jesteśmy wierni, możemy stale odczuwać Jego wpływ w naszym życiu. Dzięki Niemu każdy z nas może zostać pobłogosławiony niektórymi duchowymi zdolnościami, zwanymi darami Ducha. Dary te nadawane są wiernym naśladowcom Chrystusa. „A wszystkie te dary pochodzą od Boga na pożytek dzieci Boga” (NiP 46:26). Pomagają nam w poznawaniu i nauczaniu prawd ewangelii. Pomogą nam błogosławić innych. Poprowadzą nas z powrotem do naszego Ojca w Niebie. Aby mądrze korzystać z tych darów, musimy je znać, wiedzieć, w jaki sposób je rozwijać i odróżniać od szatańskich imitacji.

Pisma święte uczą o wielu darach Ducha. Dary te były nadawane członkom prawdziwego Kościoła, kiedykolwiek istniał on na ziemi (zob. Ew. Marka 16:16–18). Dary Ducha obejmują:

Dar języków (NiP 46:24)

Czasami musimy przekazywać ewangelię w języku, którego nie znamy. Wtedy Pan może pobłogosławić nas zdolnością mówienia w tym języku. Wielu misjonarzy uzyskało dar języków (zob. ilustracja zamieszczona w tym rozdziale). Na przykład, Starszy Alonzo A. Hinckley był misjonarzem służącym w Holandii, który rozumiał i mówił bardzo niewiele po holendersku mimo tego, że dużo się modlił i pilnie się uczył. Kiedy powrócił do jednego domu, który

Do nauczycieli: Możesz poprosić wszystkich członków klasy lub członków rodziny o przetrzymanie listy duchowych darów wymienionych w tym rozdziale i wybranie spośród nich dwóch, o których chcieliby się dowiedzieć więcej. Niech część lekcji zajmie samodzielne przestudiowanie przez nich ustępów i fragmentów z pism świętych na temat darów, które wybrali. Kiedy minie już czas przeznaczony na czytanie, zachęć ich do omówienia tego, czego się dowiedzieli.

odwiedził już wcześniej, pewna kobieta otworzyła drzwi i bardzo zdenerwowana mówiła do niego po holendersku. Ku swemu zdziwieniu potrafił zrozumieć każde słowo. Poczł silne pragnienie, aby złożyć jej swoje świadectwo po holendersku. Zaczł mówić, a słowa w języku holenderskim płynęły bardzo zrozumiale. Jednak kiedy powrócił do swojego prezydenta misji, aby pokazać mu, że potrafi mówić po holendersku, zdolność ta opuściła go. Wielu wiernych członków zostało pobłogosławionych darem języków. (Zob. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, oprac. Joseph Fielding Smith Jr., 5 tomów. [1957–1966], 2:32–33).

Dar wykładania języków (NiP 46:25)

Dar ten czasami jest nam nadawany, kiedy nie rozumiemy języka, w którym musimy otrzymać ważne przesłanie od Boga. Na przykład, Prezydent David O. McKay bardzo pragnł przemówić do Świętych w Nowej Zelandii bez korzystania z pomocy tłumacza. Wyraził swoją nadzieję co do tego, że Pan pobłogosławi ich zrozumieniem jego słów. Przemawiał po angielsku. Jego przekaz zajął około 40 minut. Podczas kiedy przemawiał, po wyrazie twarzy i łzach w oczach wielu osób poznał, że przesłanie dotarło do nich. (Zob. *Answers to Gospel Questions*, 2:30–31).

Dar tłumaczenia (NiP 5:4)

Jeżeli zostaliśmy powołani przez przywódców Kościoła, aby tłumaczyć słowo Pana, możemy otrzymać dar, który pozwoli nam przekroczyć nasze naturalne zdolności w tłumaczeniu. Podobnie jak w przypadku wszystkich innych darów, musimy wieść prawe życie, dużo uczyć się i modlić, aby go otrzymać. Kiedy tak czynimy, Pan sprawia, że odczuwamy w sercu płomienne doznanie co do poprawności dokonywanego tłumaczenia (zob. NiP 9:8–9). Józef Smith, tłumacząc Księgę Mormona, posiadał dar tłumaczenia. Ten dar był mu udzielany tylko wtedy, gdy był w harmonii z Duchem.

Dar mądrości (NiP 46:17)

Niektórzy z nas zostali pobłogosławieni umiejętnością rozumienia ludzi oraz zasad ewangelii, kiedy stosują je w swoim życiu. Powiedziano nam:

„A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkim obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dana.

Ale niech prosi z wiarą, bez powątpiewania; kto bowiem wątpi, podobny jest do fali morskiej, przez wiatr tu i tam miotanej.

Przeto niechaj nie mniema taki człowiek, że coś od Pana otrzyma” (List Jakuba 1:5–7).

Pan powiedział: „Nie szukaj bogactw, ale mądrości, a oto tajemnice Boga odsłonią ci się i wtedy staniesz się bogaty” (NiP 6:7).

Dar wiedzy (NiP 46:18)

Każdy, kto staje się podobny Ojcu Niebieskiemu, ostatecznie pozna wszystkie rzeczy. Wiedza o Bogu i znajomość Jego praw jest objawiana poprzez Ducha Świętego (zob. NiP 121:26). Nie możemy zostać zbawieni, nie znając tych praw (zob. NiP 131:6).

Pan objawił: „A jeżeli ktoś zyska więcej wiedzy i inteligencji w tym życiu przez pilność i posłuszeństwo niż inny, tym większą będzie mieć korzyść w świecie, który nastanie” (NiP 130:19). Pan nakazał nam dołożyć wszelkich starań, aby poznać Jego dzieło. Pragnie, abyśmy poznawali niebiosy, ziemię, wydarzenia przeszłe i przyszłe, z kraju i zza granicy (zob. NiP 88:78–79). Jednak są tacy, którzy usiłują zdobywać wiedzę jedynie poprzez własny wysiłek. Nie proszą o pomoc Ducha Świętego. To są ci, którzy zawsze się uczą, ale nigdy nie dochodzą do poznania prawdy (zob. II List do Tymoteusza 3:7). Kiedy otrzymujemy wiedzę przez objawienie od Ducha Świętego, Jego Duch przemawia do naszych umysłów i naszych serc (zob. NiP 6:15, 22–24; 8:2; 9:7–9).

Dar nauczania mądrości i wiedzy (Moroni 10:9–10)

Niektórym ludziom dana jest szczególna umiejętność wyjaśniania i świadczenia o prawdach ewangelii. Ten dar może być wykorzystywany wtedy, kiedy nauczamy lekcji. Może być używany przez rodziców, kiedy nauczają swoje dzieci. Ten dar pomaga nam również w przekazywaniu wiedzy innym, aby mogli oni zrozumieć ewangelię.

Dar wiedzy o tym, że Jezus Chrystus jest Synem Boga (NiP 46:13)

Dar ten należy do proroków i apostołów, którzy zostali powołani jako specjaliści świadkowie Jezusa Chrystusa. Jednak innym również dany jest ten dar. Każda osoba może otrzymać świadectwo poprzez podszepty Ducha Świętego. Prezydent David O. McKay nauczał: „Niekórym dane jest przez Ducha Świętego wiedzieć — jak powiedział Pan w Naukach i Przymierzach — że Jezus Chrystus jest Synem Boga, i że był On ukrzyżowany za grzechy świata [zob. NiP 46:13]. Odnoszę się właśnie do tych, którzy stoją mocno na opoście objawienia, składając światu swoje świadectwo” (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], 166).

Dar wiary w świadectwo innych (NiP 46:14)

Przez moc Ducha Świętego możemy przekonać się o prawdzie wszystkiego. Jeżeli chcemy wiedzieć, czy ktoś mówi prawdę, musimy z wiarą zapytać o to Boga. Jeżeli to, o co się modlimy, jest prawdą, Pan zesła spokój naszym umysłom (zob. NiP 6:22–23). W ten sposób możemy się dowiedzieć, czy ktoś, choćby sam prorok, otrzymał objawienie. Nefi poprosił Pana, aby mógł zobaczyć, usłyszeć i wiedzieć, że sen jego ojca był prawdziwy (zob. I Nefi 10:17–19).

Dar prorokowania (NiP 46:22)

Ludzie, którzy otrzymują prawdziwe objawienia na temat przeszłości, teraźniejszości lub przyszłości, mają dar prorokowania. Dar ten posiadają prorocy, ale my też możemy go mieć, aby pomagał on nam w kierowaniu naszym życiem (zob. I List do Koryntian 14:39). Możemy otrzymywać objawienia od Boga dotyczące nas samych i naszych powołań, ale nigdy nie będą one dotyczyły całego Kościoła ani jego przywódców. Byłoby to sprzeczne z porządkiem panującym w niebie, gdyby dana osoba otrzymała objawienie dla kogoś, komu nie przewodzi. Jeżeli naprawdę mamy dar prorokowania, nie otrzymamy żadnego objawienia, które jest niezgodne z tym, co Pan do tej pory przekazał nam w pismach świętych.

Dar uzdrawiania (NiP 46:19–20)

Jedni mają wiarę, aby uzdrawiać, inni mają wiarę, aby zostać uzdrowionymi. Wszyscy możemy wykazać się wiarą, abyśmy zostali uzdrowieni, kiedy jesteśmy chorzy (zob. NiP 42:48). Wielu posiadaczy kapłaństwa posiada dar uzdrawiania. Innym może być dana wiedza dotycząca tego, jak leczyć choroby.

Dar czynienia cudów (NiP 46:21)

Pan wielokrotnie błogosławił Swój lud w cudowny sposób. Kiedy pionierzy w Utah zasadzili swoje pierwsze rośliny, plaga szarańczy niemal je zniszczyła. Pionierzy modlili się o to, żeby Pan zachował ich plony, na co On zesłał mewy, aby pożarły szarańczę. Kiedy potrzebujemy pomocy i prosimy o nią z wiarą, Pan dokona cudów w naszym życiu, jeśli będzie to dla naszego dobra (zob. Ew. Mateusza 17:20; NiP 24:13–14).

Dar wiary (Moroni 10:11)

Brat Jereda miał wielką wiarę. Dzięki tej wierze otrzymywał inne dary. Była ona tak wielka, że ukazał mu się Zbawiciel (zob. Eter 3:9–15). Bez wiary nie można otrzymać żadnego innego daru. Moroni obiecuje: „Kto wierzy w Chrystusa i nie wątpi, będzie dane, o cokolwiek poprosi Ojca w imię Chrystusa” (Mormon 9:21). Powinniśmy się starać pogłębiać naszą wiarę, rozpoznawać nasze dary i wykorzystywać je.

Niektórym ludziom brakuje wiary i zaprzeczają istnieniu darów Ducha. Moroni mówi do nich:

„Mówię do was, którzy zaprzeczacie objawieniom Boga twierdząc, że nie ma więcej darów ducha, objawień, proroctw, uzdrowień, mówienia w językach i tłumaczenia języków.

Oto mówię wam, że kto temu zaprzecza, nie zna ewangelii Chrystusa i nie czytał pisma świętego, a jeśli czytał, nie zrozumiał” (Mormon 9:7–8).

- Dlaczego Pan daje nam duchowe dary?

Możemy rozwijać nasze dary

- W jaki sposób możemy starać się „gorliwie o najlepsze dary”? (NiP 46:8).

Pan powiedział: „Bowiem nie wszyscy dostają każdy dar; gdyż wiele jest darów, każdemu człowiekowi dany jest dar przez Ducha Boga. Jedni dostają ten, drudzy inny, aby wszyscy z nich korzystali” (NiP 46:11–12).

Musimy dowiedzieć się, które dary posiadamy, aby móc je rozwijać. Czynimy to przez modlitwę i post. Powinniśmy starać się o najlepsze dary (zob. NiP 46:8). Czasami błogosławieństwo patriarchalne może nam pomóc w rozpoznaniu darów, które nam dano.

Musimy być posłuszni i wierni, aby otrzymać nasze dary. Potem powinniśmy wykorzystywać je, wykonując pracę Pana. Nie są one nam dane, aby zaspokoić naszą ciekawość lub aby cokolwiek nam dowieść z powodu naszej niewiary. Nasze duchowe dary, jak powiedział Pan, „dane są na pożytek tych, co [Go] kochają i zachowują wszystkie [Jego] przykazania i temu, co stara się tak czynić” (NiP 46:9).

- Pomyśl nad kilkoma darami, które wzmocniłyby cię osobiście lub pomogłyby ci w służbie Panu i innym ludziom. Co będziesz czynił, starając się o te dary?

Szatan imituje dary Ducha

- W jaki sposób możemy odróżnić prawdziwe dary Ducha od imitacji Szatana?

Szatan może imitować dary języków, prorocstwa, wizji, uzdrowień oraz inne cuda. Mojżesz musiał rywalizować z imitacjami Szatana na dworze faraona (zob. II Ks. Mojżeszowa 7:8–22). Szatan chce, żebyśmy wierzyli w jego fałszywych proroków, fałszywych uzdrowicieli i fałszywych cudotwórców. Mogą się oni nam wydawać tak wiarygodni, że jedynym sposobem, aby to sprawdzić, jest poproszenie Boga o dar rozróżniania. Sam diabeł może się ukazać jako anioł światła (zob. 2 Nefi 9:9).

Chce on zaślepić nas przed prawdą i powstrzymać od zdobywania prawdziwych darów Ducha. Różnego rodzaju medium, astrologi, wróżbici i magowie są inspirowani przez Szatana, nawet jeśli twierdzą, że są wyznawcami Boga. Ich czyny są wstrętne Panu (zob. Ks. Izajasza 47:12–14; V Ks. Mojżeszowa 18:9–10). Powinniśmy unikać wszelkiej styczności z mocami Szatana.

Musimy być ostrożni wobec naszych darów Ducha

- W jaki sposób możemy szanować świętość darów duchowych?

Pan powiedział: „Daję im przykazanie, żeby się nie chełpili tymi rzeczami, ani mówili o nich przed światem; bowiem te rzeczy dane są wam dla waszej korzyści i zbawienia” (NiP 84:73). Musimy pamiętać o tym, że duchowe dary są święte (zob. NiP 6:10).

W zamian za otrzymanie tych darów, Pan prosi nas, abyśmy składali dzięki „Bogu w Duchu za wszystkie błogosławieństwa, którymi [jesteśmy] błogosławieni” (NiP 46:32).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- 3 Nefi 29:6–7 (los tych, którzy zaprzeczają darom)
- Moroni 10:7–19 (dary zależą od wiary)
- 3 Nefi 26:17; 27:20; NiP 84:64 (dar otrzymywany podczas chrztu)
- I List do Koryntian 12 (dary Ducha w dawnym Kościele Jezusa Chrystusa)
- NiP 46:9–26 (dary Ducha we współczesnym Kościele)

Sakrament

Rozdział 23

Chrystus wprowadził obrzęd sakramentu

- Czego na temat Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa uczą symbole sakramentu?

Nasz Zbawiciel chce, abyśmy pamiętali o Jego wielkiej zadośćczyniącej ofierze i przestrzegali Jego przykazań. Aby nam w tym pomóc, nakazał nam często się gromadzić i przyjmować sakrament.

Sakrament jest świętym obrzędem kapłańskim, który przypomina nam o Zadośćuczynieniu Zbawiciela. Podczas tego obrzędu przyjmujemy chleb i wodę. Czynimy to na pamiątkę Jego ciała i Jego krwi, które złożył za nas w ofierze. Przyjmując sakrament, odnawiamy święte przymierza zawarte z naszym Ojcem Niebieskim.

Niedługo przed Ukrzyżowaniem Jezus Chrystus zebrał wokół siebie Swoich Apostołów w izbie na piętrze. Wiedział, że wkrótce umrze na krzyżu. Wtedy to po raz ostatni przed Swoją śmiercią miał spotkać się z umiłowanymi przez Niego ludźmi. Pragnął, żeby zawsze o Nim pamiętali po to, aby byli silni i wierni.

Aby im w tym pomóc, wprowadził obrzęd sakramentu. Połamał chleb na kawałki i pobłogosławił go. Potem powiedział: „Bierzcie i jedzcie; czyńcie to na pamiątkę mojego ciała, które za was daję” (Tłumaczenie Józefa Smitha, Ew. Mateusza 26:22). Następnie wziął kielich wina, pobłogosławił go, dał Swoim Apostołom do wypicia i powiedział: „To czyńcie na pamiątkę krwi mojej [...] , która się wylewa za tyłu, ilu uwierzy w moje imię, dla odpuszczenia ich grzechów” (Tłumaczenie Józefa Smitha, Ew. Mateusza 26:24; zob. także Ew. Mateusza 26:26–28; Ew. Marka 14:22–24; Ew. Łukasza 22:15–20).

Po Zmartwychwstaniu Zbawiciel ukazał się w Ameryce i wprowadził ten sam obrzęd pośród Nefitów (zob. 3 Nefi 18:1–11; 20:1–9).

Simon Dewey

Po przywróceniu Kościoła w naszych czasach, Jezus ponownie nakazał Swojemu ludowi przyjmowanie sakramentu na Jego pamiętkę, mówiąc: „Konieczne jest, aby wierni zbierali się często razem dzieląc się chlebem i winem na pamiętkę Pana Jezusa” (NiP 20:75).

W jaki sposób udzielany jest sakrament

Pisma święte dokładnie wyjaśniają, w jaki sposób ma być udzielany sakrament. Członkowie Kościoła gromadzą się każdego dnia Sabatu, aby oddawać cześć Bogu i przyjmować sakrament (zob. NiP 20:75). Sakrament jest udzielany przez tych, którzy posiadają potrzebne do tego upoważnienie kapłańskie. Kapłan lub posiadacz Kapłaństwa Melchizedeka łamie chleb na kawałki, klęka i błogosławi go (zob. NiP 20:76). Potem diakon lub inny posiadacz kapłaństwa roznosi chleb sakramentalny zgromadzonym. Następnie kapłan lub posiadacz Kapłaństwa Melchizedeka błogosławi wodę, która w podobny sposób jest roznoszona członkom. Kiedy Jezus wprowadził obrzęd sakramentu, podał Swoim uczniom wino. Jednak w jednym ze współczesnych objawień powiedział, że to, co jemy i pijemy podczas sakramentu, nie ma znaczenia, jeśli tylko pamiętamy o Nim (zob. NiP 27:2–3). W dzisiejszych czasach Święci w Dniach Ostatnich piją wodę zamiast wina.

Jezus objawił dokładne słowa obydwu modlitw sakramentalnych. Powinniśmy uważnie wsłuchiwać się w te piękne modlitwy i starać się zrozumieć to, co obiecujemy i co nam się obiecuje. Oto modlitwa, którą się zanosi, błogosławiąc chleb:

„O Boże, Wieczny Ojcze, prosimy Cię w imię Twego Syna, Jezusa Chrystusa, o pobłogosławienie i uświęcenie tego chleba dla dusz wszystkich, którzy go spożywają, aby mogli jeść na pamiętkę ciała Twego Syna, i świadczyć Ci, o Boże, Wieczny Ojcze, że pragną wziąć na siebie imię Twego Syna, zawsze o Nim pamiętać i przestrzegać przykazań, które im dał; aby zawsze mogli mieć z sobą Jego Ducha. Amen” (NiP 20:77).

Oto modlitwa, którą się zanosi, błogosławiąc wodę:

„O Boże, Wieczny Ojczy, prosimy Cię w imię Twego Syna, Jezusa Chrystusa, o pobłogosławienie i uświęcenie tego wina [tej wody] dla dusz wszystkich, którzy je [ją] piją, aby mogli uczynić to na pamiątkę przelanej za nich krwi Twego Syna; i świadczyć Ci, o Boże, Wieczny Ojczy, że zawsze o Nim pamiętają, aby mogli mieć z sobą Jego Ducha. Amen” (NiP 20:79).

Obrzęd sakramentu jest dokonywany z dużą prostotą i poważaniem.

- Przeczytaj uważnie modlitwy sakramentalne. Zastanów się nad znaczeniem ich poszczególnych fragmentów.

Przymierza, które odnawiamy podczas sakramentu

- Jakie przymierza odnawiamy podczas sakramentu? Jakie błogosławieństwa obiecuje nam Pan, jeśli będziemy dotrzymywać tych przymierzy?

Za każdym razem, kiedy przyjmujemy sakrament, odnawiamy nasze przymierza z Panem. Przymierze jest świętą obietnicą, którą Pan składa Swoim dzieciom i którą dzieci składają Panu. Przymierza, które zawieramy, są jasno przedstawione w modlitwach sakramentalnych. To ważne, abyśmy wiedzieli, czego dotyczą te przymierza i co oznaczają.

Zobowiązujemy się do tego, że będziemy gotowi do wzięcia na siebie imienia Jezusa Chrystusa. Czyniąc to, pokazujemy, że chcemy identyfikować się z Nim i z Jego Kościołem. Zobowiązujemy się do służenia Jemu oraz naszym bliźnim. Obiecujemy, że nie przyniesiemy wstydu ani ujmy temu imieniu.

Zawieramy przymierze, że zawsze będziemy pamiętać o Jezusie Chrystusie. Wszystkie nasze myśli, uczucia i czyny będą inspirowane Jego osobą i Jego misją.

Obiecujemy, że będziemy przestrzegać Jego przykazań.

Zobowiązania te bierzemy na siebie w czasie chrztu (zob. NiP 20:37; Mosjasz 18:6–10). Dlatego, kiedy przyjmujemy sakrament, odnawiamy przymierza, jakie zawarliśmy, będąc ochrzczeni. Jezus dał nam wzór przyjmowania sakramentu (zob. 3 Nefi 18:1–12) i powiedział, że jeśli będziemy powielać ten wzór, odpokutowując

za nasze grzechy i wierząc w Jego imię, otrzymamy odpuszczenie naszych grzechów (zob. Tłumaczenie Józefa Smitha, Ew. Mateusza 26:24).

Pan obiecuje, że jeśli będziemy dochowywać naszych przymierzy, zawsze będziemy mieć ze sobą Jego Ducha. Osoba prowadzona przez Ducha posiadzie wiedzę, wiarę, moc i prawość potrzebną do uzyskania życia wiecznego.

- Co możemy robić, aby pamiętać o tych obietnicach w ciągu tygodnia?

Nasza postawa podczas przyjmowania sakramentu

- W jaki sposób możemy przygotować się na przyjęcie sakramentu?
O czym możemy myśleć w trakcie przyjmowania sakramentu, aby pamiętać o Zadoścuczynieniu Zbawiciela?

Powinniśmy przygotować się duchowo przed przyjęciem sakramentu. Pan zwraca nam uwagę na to, że nikt nie powinien przyjmować sakramentu, będąc niegodnym. To oznacza, że musimy odpokutować za nasze grzechy, zanim przyjmimy sakrament. Pisma święte mówią: „Jeżeli któryś zgrzeszył, nie dozwólcie mu przyjąć sakramentu, dopóki się nie pojedna” (NiP 46:4). Pan pouczył Swoich dwunastu uczniów wybranych spośród Nefitów: „Przykazuję wam, abyście nie pozwolili, gdy będziecie rozdawać sakrament, aby za waszą wiedzą spożywał Moje ciało i krew ten, kto nie będzie tego godny. Albowiem kto spożywa Moje ciało i pije Moją krew, nie będąc tego godny, je i pije ku potępieniu swej duszy” (3 Nefi 18:28–29).

Podczas spotkania sakramentalnego powinniśmy odsunąć ze swoich umysłów wszystkie przyziemne myśli. Powinniśmy być przepelnieni modlitwą i poważaniem. Powinniśmy rozmyślać o Zadoścuczynieniu naszego Zbawiciela i być wdzięczni za nie. Powinniśmy analizować nasze życie i zastanawiać się nad tym, jak zmienić je na lepsze. Powinniśmy także odnawiać nasze postanowienie przestrzegania przykazań.

Do nauczycieli: Jeśli wśród tych, których nauczasz, jest wielu rodziców, możesz poprosić ich o podzielenie się pomysłami na temat tego, jak mogą pomóc swoim dzieciom w przygotowywaniu się do przyjmowania sakramentu w duchu czci.

Nie musimy być doskonali, zanim przyśniemy sakrament, ale powinniśmy mieć w swoich sercach ducha pokuty. Nastawienie, z jakim przyjmujemy sakrament, wpływa na nasze przeżycia z nim związane. Jeśli przyjmujemy sakrament z czystym sercem, otrzymamy obiecane błogosławieństwa Pana.

- Dlaczego według ciebie godne przyjmowanie sakramentu zwiększa naszą siłę duchową?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I List do Koryntian 11:27–29 (trzeba być godnym, aby przyjmować sakrament)
- Ew. Jana 4:5–14 (Jezus jest wodą żywą)
- Ew. Jana 6:30–35 (Jezus jest chlebem żywota)

Dzień Sabatu

Rozdział 24

Znaczenie dnia Sabatu

- Czym jest dzień Sabatu?

„Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić” (II Ks. Mojżeszowa 20:8; zob. także NiP 68:29).

Słowo *Sabat* pochodzi z języka hebrajskiego i oznacza *odpoczynek*. Przed Zmartwychwstaniem Jezusa Chrystusa dzień Sabatu upamiętniał dzień odpoczynku Boga po zakończeniu przez Niego dzieła Stworzenia. Był on znakiem przymierza pomiędzy Bogiem a Jego ludem. W I Księdze Mojżeszowej czytamy, że Bóg stworzył niebiosa i ziemię w sześciu okresach czasu, które nazwał dniami: „I ukończył Bóg w siódmym dniu dzieło swoje, które uczynił, i odpoczął dnia siódmego od wszelkiego dzieła, które uczynił. I pobłogosławił Bóg dzień siódmy, i poświęcił go” (I Ks. Mojżeszowa 2:2–3). W dzisiejszych czasach Sabat upamiętnia także Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.

Dzień Sabatu wypada każdego siódmego dnia. Jest to święty dzień ustanowiony dla nas przez Boga, abyśmy odpoczęli od naszych codziennych prac i oddali Mu cześć.

Cel dnia Sabatu

- Jak wyjaśniłbyś cel dnia Sabatu komuś, kto nie ma wiedzy na ten temat?

Jezus nauczał, że Sabat został ustanowiony dla naszej korzyści (zob. Ew. Marka 2:27). Celem Sabatu jest to, by dać nam określony dzień w tygodniu, kiedy możemy skierować nasze myśli i czyny ku Bogu. Nie jest to dzień przeznaczony tylko na odpoczynek od pracy. Jest to święty dzień, który należy spędzić w duchu czci i poważania. Kiedy odpoczywamy od naszych codziennych zajęć,

nasz umysł może swobodnie rozważać sprawy duchowe. Tego dnia powinniśmy odnowić nasze przymierza z Panem i napełnić nasze dusze tym, co pochodzi od Ducha.

- Pomyśl nad tym, co możesz zrobić, aby zachować w pamięci cel Sabatu, kiedy każdego tygodnia przygotowujesz się na ten dzień.

Historia Sabatu

Siódmy dzień tygodnia został przeznaczony przez Boga na Sabat od początku istnienia ziemi (zob. I Ks. Mojżeszowa 2:2–3). Już od najdawniejszych czasów tradycja świętości siódmego dnia tygodnia była pielęgnowana wśród różnych ludów ziemi. Bóg odnowił przykazanie dla Izraelitów dotyczące tego dnia, mówiąc: „Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić” (II Ks. Mojżeszowa 20:8). Przestrzeganie dnia Sabatu było również znakiem tego, że Izraelici byli Jego ludem przymierza (zob. II Ks. Mojżeszowa 31:12–13, 16; Ks. Izajasza 56:1–8; Ks. Jeremiasza 17:19–27).

Jednak niektórzy przywódcy żydowscy ustanowili wiele zbędnych zasad dotyczących Sabatu. Decydowali, jaką odległość ludzie mogli przemierzać, jakiego rodzaju węzły można było wiązać, itd. Kiedy pewni przywódcy żydowscy krytykowali Jezusa Chrystusa za uzdrawianie ludzi chorych w Sabat, Jezus przypomniał im, że Sabat został ustanowiony na pożytek człowieka.

Nefici również przestrzegali dnia Sabatu według przykazań Boga (zob. Jarom 1:5).

W dzisiejszych czasach Pan powtórnie dał nam przykazanie dotyczące tego, abyśmy pamiętali o dniu Sabatu i zachowywali jego świętość (zob. NiP 68:29).

Dzień Pański

- Dlaczego Sabat został zmieniony z siódmego na pierwszy dzień tygodnia?

Do czasu Zmartwychwstania Jezus Chrystus wraz ze Swoimi uczniami uznawali siódmy dzień tygodnia za Sabat. Po Jego Zmartwychwstaniu niedziela została uświęcona jako dzień Pański

na pamiątkę Jego Zmartwychwstania, które miało miejsce tego właśnie dnia (zob. Dzieje Apostolskie 20:7; I List do Koryntian 16:2). Od tego czasu Jego naśladowcy świętowali pierwszy dzień tygodnia jako Sabat. W obydwu przypadkach było sześć dni pracy i jeden dzień przeznaczony na odpoczynek i na oddawanie czci Bogu.

Pan dał nam w dzisiejszych czasach jasne przykazanie dotyczące tego, że my również powinniśmy honorować niedzielę, dzień Pański jako Sabat (zob. NiP 59:12).

- W jaki sposób pamiętanie o Zmartwychwstaniu może wpływać na oddawanie przez nas czci Bogu w Sabat?

Zachowywanie świętości dnia Sabatu

- Co oznacza zachowywanie świętości dnia Sabatu?

Po pierwsze, Pan prosi nas o to, abyśmy uświęcili dzień Sabatu. W objawieniu danym Józefowi Smithowi w 1831 r., Pan nakazał Świętym, aby udawali się do domu modlitwy, przyjmowali sakrament z oddaniem w sercu, odpoczywali od trudów i oddawali cześć Najwyższemu (zob. NiP 59:9–12).

Po drugie, prosi nas, abyśmy odpoczywali od codziennej pracy. To oznacza, że nie powinniśmy wykonywać żadnej pracy, która nie pozwalałaby nam poświęcić całej naszej uwagi sprawom duchowym. Pan powiedział do Izraelitów: „Nie będziesz wykonywał żadnej pracy ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło” (II Ks. Mojżeszowa 20:10). Nasi prorocy powiedzieli nam, że tego dnia nie powinniśmy robić zakupów, polować, chodzić na ryby, brać udziału w imprezach sportowych czy w tego typu zajęciach.

Jednak Prezydent Spencer W. Kimball ostrzegał, że jeśli po prostu tkwimy w beczynności w dzień Sabatu, nie zachowujemy świętości tego dnia. Przykazanie Sabatu nawołuje do konstruktywnych myśli i uczynków. (Zob. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 170).

Do nauczycieli: Możesz pomóc członkom klasy lub członkom rodziny głębiej przemyśleć zadane pytanie, dając im czas na zastanowienie. Kiedy minie wystarczająca ilość czasu, poproś o odpowiedź.

Co *możemy* robić w Sabat? Prorok Izajasz radził, abyśmy odwrócili się od naszych rozrywek i nazywali „sabat rozkoszą, a dzień poświęcony Panu godnym czci” (Ks. Izajasza 58:13).

Powinniśmy rozważyć, jakie zajęcia są dla nas odpowiednie w Sabat. Na przykład, możemy zachowywać świętość dnia Sabatu, uczęszczając na spotkania kościelne; czytając pisma święte i słowa naszych przywódców kościelnych; odwiedzając chorych i osoby w podeszłym wieku oraz naszych bliskich; słuchając wzniosłej muzyki i śpiewając hymny; modląc się do naszego Ojca Niebieskiego, oddając Mu chwałę i dziękczynienie; służąc w Kościele; sporządzając zapisy historii rodzinnej i osobistej; opowiadając historie budujące wiarę, składając nasze świadectwo członkom rodziny i dzieląc się z nimi duchowymi doświadczeniami; pisząc listy do misjonarzy i naszych bliskich; poszcząc w jakiejś intencji; spędzając czas z dziećmi i innymi domownikami.

Kiedy decydujemy, w jakie jeszcze zajęcia moglibyśmy angażować się w odpowiedni sposób w dniu Sabatu, możemy sobie zadać pytania: Czy to podniesie mnie na duchu i zainspiruje? Czy w ten sposób okażę szacunek Panu? Czy to pomaga mi skierować swoje myśli ku Panu?

Czasami może być od nas wymagane, abyśmy pracowali w Sabat. Powinniśmy tego unikać, kiedy tylko jest to możliwe, ale jeśli wykonywanie naszej pracy jest bezwzględnie konieczne, powinniśmy mimo to ze wszystkich sił starać się zachowywać w naszych sercach ducha czci panującego w Sabat.

- Zastanów się nad tym, w jaki sposób możesz jeszcze bardziej starać się zachowywać świętość dnia Sabatu. Jeśli jesteś rodzicem lub babcią czy dziadkiem, zastanów się nad tym, co możesz zrobić, aby pomóc swoim dzieciom lub wnukom w zrozumieniu znaczenia Sabatu.

Błogosławieństwa płynące z przestrzegania Sabatu

- Jakie błogosławieństwa możemy otrzymać, kiedy zachowujemy świętość dnia Sabatu?

Czcząc dzień Sabatu, możemy otrzymać wielkie błogosławieństwa zarówno duchowe, jak i doczesne. Pan powiedział, że jeśli będziemy przestrzegać dnia Sabatu z dziękczynieniem i z ochoczym sercem, będziemy przepełnieni radością. Obiecał:

„Twoją będzie pełnia ziemi, [...] czy to do spożycia czy na odzienie, czy dla domów, czy stodół, czy dla sadów, czy dla ogrodów, czy dla winnic;

Wszystkie rzeczy, co pochodzą z ziemi, w swoim okresie, stworzone są dla korzyści i użytku człowieka, aby radowały oko i cieszyły serce;

Do spożycia i dla okrycia, dla smaku i dla zapachu, dla wzmocnienia ciała i ożywienia duszy” (NiP 59:16–19).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- II Ks. Mojżeszowa 31:16–17 (Sabat jest częścią nieustającego przymierza pomiędzy Panem a Jego ludem)
- Mosjasz 13:16–19; 18:23; II Ks. Mojżeszowa 35:1–3; III Ks. Mojżeszowa 26:2–4, 6, 12 (przestrzeganie Sabatu jako dnia świętego)
- Ew. Łukasza 6:1–11 (czynienie dobra w Sabat jest zgodne z prawem Boga)
- Ew. Łukasza 13:11–17; Ew. Jana 5:1–18 (przykład Jezusa w czynieniu dobra w Sabat)

Post

Rozdział 25

Jak powinno się pościć

- Co możemy uczynić, aby post był dla nas radosnym doświadczeniem?

Od czasów Adama lud Boga praktykował post, aby zbliżyć się do Niego i oddawać Mu cześć. Jezus ukazał znaczenie postu poprzez Swoj własny przykład (zob. Ew. Łukasza 4:1–4). Dzięki współczesnemu objawieniu dowiadujemy się, że Pan nadal oczekuje od Swojego ludu częstego postu i modlitwy (zob. NiP 88:76).

Post oznacza obywanie się bez jedzenia i picia. Poszczenie raz na jakiś czas służy naszym ciałom oraz ożywia nasze umysły.

Zbawiciel nauczał nas, że post, który ma znaczenie, to coś więcej niż tylko obywanie się bez jedzenia i picia. Musimy również koncentrować się na sprawach duchowych.

Powinniśmy się modlić podczas postu

Modlitwa jest niezbędną częścią postu. W pismach świętych modlitwa i post są wymieniane razem. Naszemu postowi powinna towarzyszyć szczerza modlitwa, a także powinniśmy rozpoczynać i kończyć post modlitwą.

Powinniśmy pościć z intencją

Post może mieć wiele celów. Poprzez post i modlitwę możemy przezwyciężyć słabości lub problemy. Czasem możemy zaprzęgnąć pościć i modlić się o pomoc lub kierownictwo dla innych osób, na przykład członka rodziny, który jest chory i potrzebuje błogosławieństwa (zob. Mosjasz 27:22–23). Poprzez post możemy

Do nauczycieli: Możesz podzielić członków klasy lub członków rodziny na grupy od dwóch do czterech osób i dać każdej grupie możliwość omówienia sposobów uczynienia postu radosnym doświadczeniem. Potem wspólnie pracujcie nad sporządzeniem listy wszystkich pomysłów — na przykład na tablicy lub na dużej kartce papieru.

dojść do poznania prawdy, tak jak uczynił to Alma, prorok z Księgi Mormona. Powiedział: „Pościłem i modliłem się przez wiele dni, abym mógł się o tym sam przekonać. I teraz wiem, że jest to prawdą, bo Pan Bóg objawił mi to przez swego Świętego Ducha” (Alma 5:46).

Możemy pościć, aby pomóc innym w przyjęciu prawdy. Post może nieść nam pocieszenie w czasach smutku i żałoby (zob. Alma 28:4–6). Post może nam pomóc w ukorzeniu się i zbliżeniu do naszego Ojca Niebieskiego (zob. Helaman 3:35).

Naszym zamierzeniem, kiedy pościmy, nie powinno być imponowanie innym. Pan radził:

„A gdy pościecie, nie bądźcie smętni jak obłudnicy; szpecą bowiem twarze swoje, aby ludziom pokazać, że poszczą.

Zaprawdę powiadam wam: Odbierają zapłatę swoją.

Ale ty, gdy pościsz, namaść głowę swoją i umyj twarz swoją. Aby nie ludzie cię widzieli, że pościsz” (Ew. Mateusza 6:16–18).

Powinniśmy być radośni, kiedy pościmy i nie afiszować się ze swym postem przed innymi ludźmi.

- W jaki sposób nasza postawa wpływa na nasze przeżycia związane z postem?

Dzień postu

W jedną niedzielę każdego miesiąca Świéci w Dniach Ostatnich przestrzegają dnia postu. Tego dnia nic nie jemy ani nie pijemy przez dwa kolejne posiłki. Jeżeli spożylibyśmy nasz wieczorny posiłek w sobotę, wtedy nie jedlibyśmy ani nie pilibyśmy nic aż do kolacji w niedzielę.

Wszyscy członkowie, którzy fizycznie są w stanie pościć, powinni to robić. Powinniśmy zachęcać nasze dzieci do postu, kiedy już będą ochrzczone, jednak nigdy nie powinniśmy ich do tego zmuszać. Dzień postu daje nam szczególną okazję do ukorzenia się przed Panem poprzez post i modlitwę. Jest to dzień, w którym powinniśmy modlić się o przebaczenie naszych grzechów oraz o siłę do pokonywania naszych słabości i wybaczenia innym.

W niedzielę postną członkowie Kościoła zbierają się razem i przyjmują sakrament. Wzmacniają siebie i innych, składając swoje świadectwo podczas postnego spotkania świadectw.

- Jaką odniosłeś korzyść ze składania swojego świadectwa podczas postnego spotkania świadectw? Jaką odniosłeś korzyść, słuchając tego, jak inni składają swoje świadectwa?

Ofiary postne

- Dlaczego płacimy ofiary postne?

Pan prosi nas, abyśmy pomagali potrzebującym, poszcząc każdego miesiąca. Jednym ze sposobów czynienia tego jest przekazywanie poprzez odpowiednie władze kapłańskie pieniędzy, które wydaliśmy na jedzenie potrzebne do przygotowania dwóch posiłków. Powinniśmy być tak hojni, jak pozwalają nam na to nasze możliwości. Poprzez nasze ofiary postne wspólnie z Panem zaspokajamy potrzeby naszych braci i sióstr, którzy mają mniej szczęścia.

Kiedy pościmy, otrzymujemy błogosławieństwa

- Jakie błogosławieństwa możemy otrzymać, gdy w odpowiedni sposób pościmy?

Izajasz, prorok ze Starego Testamentu, pisał o wielkich obietnicach Pana dla tych, którzy poszczą i pomagają potrzebującym. Obiecano nam spokój, lepsze zdrowie oraz duchowe przewodnictwo. Izajasz mówi nam o błogosławieństwach płynących z przestrzegania przez nas prawa postu: „Wtedy twoje światło wzejdzie jak zorza poranna i twoje uzdrowienie szybko nastąpi; twoja sprawiedliwość pójdzie przed tobą, a chwała Pańska będzie twoją tylną strażą. Gdy potem będziesz wołał, Pan cię wysłucha, a gdy będziesz krzyczał o pomoc, odpowie: Oto jestem!” (Ks. Izajasza 58:8–9).

Post polepsza nasze życie i daje nam dodatkową siłę. Pomaga nam w przestrzeganiu innych zasad ewangelii, ponieważ zbliża nas do Pana.

Post uczy panowania nad sobą

Post pomaga nam w zdobywaniu siły charakteru. Jeśli będziemy pościć we właściwy sposób, nauczymy się panować nad naszymi pragnieniami i namiętnościami. Udowadniając sobie, że panujemy nad sobą, stajemy się nieco silniejsi. Jeśli będziemy nauczać nasze dzieci, aby pościły, rozwiną one w sobie duchową siłę potrzebną do opierania się większym pokusom w ich późniejszym życiu.

Post daje nam siłę duchową

Kiedy pościmy mądrze i z modlitwą w sercu, rozwijamy naszą wiarę. Dzięki tej wierze będziemy mieć większą siłę duchową. Na przykład Alma (prorok z Księgi Mormona) opowiada o tym, jak ponownie spotkał się z synami Mosjasza wiele lat po ich niezwykłym nawróceniu. Poczul ogromną radość, kiedy dowiedział się, że ich wiara się wzmocniła i że rozwinęli w sobie wielką siłę duchową. Zdobyli tę siłę, ponieważ „modlili się usilnie i pościli, dlatego mieli ducha prorocstwa i ducha objawienia” (Alma 17:3).

Synowie Mosjasza nauczali ewangelii pośród Lamanitów przez 14 lat. Duch Pana zwiększył moc ich słów, ponieważ pościli i modlili się. To przyniosło im wielki sukces w pracy misjonarskiej. (Zob. Alma 17:4).

Zbawiciel powiedział do tych, którzy poszczą we właściwy sposób: „Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odpłaci tobie” (Ew. Mateusza 6:18).

- W jaki sposób post zwiększa naszą siłę duchową potrzebną do tego, aby opierać się pokusom, otrzymywać objawienia i dokonywać prawych uczynków?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ew. Łukasza 2:37; Alma 45:1 (oddawanie czci Bogu poprzez post)
- Ks. Izajasza 58:3–11 (właściwy post)
- Mosjasz 27:19, 23 (post w intencji chorych)

- 3 Nefi 27:1–3; II Ks. Mojżeszowa 34:27–28 (post w celu otrzymania objawienia i świadectwa)
- Alma 6:6; 17:9 (post w intencji tych, którzy nie znają Boga)
- Dzieje Apostolskie 13:2–3 (post w intencji wybierania urzędników Kościoła)
- Mosjasz 4:26 (uzyskanie odpuszczenia grzechów, kiedy pomagamy potrzebującym)

Poświęcenie

Rozdział 26

Znaczenie poświęcenia

Poświęcenie oznacza oddawanie Panu tyle naszego czasu, naszych ziemskich dóbr i naszych wysiłków, aby posuwać naprzód pracę Pana, ile będzie On od nas wymagał. Pan nakazał: „Szukajcie najpierw Królestwa Bożego i sprawiedliwości jego” (Ew. Mateusza 6:33). Nasza gotowość do poświęcania się jest wskaźnikiem naszego oddania Bogu. Ludzie od zawsze byli wypróbowywani, aby sprawdzić, czy postawią sprawy Boga na pierwszym miejscu w swoim życiu.

- Dlaczego ważne jest poświęcanie tego, o co nas prosi Pan, nie oczekując niczego w zamian?

Prawo poświęcenia było stosowane w czasach starożytnych

- Jakie było znaczenie poświęceń i ofiar dokonywanych przez Pański lud przymierza w czasach starożytnych?

Od czasów Adama i Ewy aż do czasów Jezusa Chrystusa, lud Pana postępował według prawa ofiarowania. Nakazano im składanie ofiar z pierwszego przychówku ich stad. Zwierzęta te musiały być wyborne, bez skazy. Ten obrzęd był dany po to, by przypominać ludziom, że na świat przyjdzie Jezus Chrystus, Pierworodny Ojca. Miał być doskonały pod każdym względem i miał złożyć siebie w ofierze za nasze grzechy. (Zob. Mojżesz 5:5–8).

Jezus rzeczywiście przyszedł i złożył Siebie w ofierze, tak jak ludzie byli tego nauczani. Dzięki tej ofierze każdy zostanie wybawiony od śmierci duchowej poprzez Zmartwychwstanie i wszyscy

Do nauczycieli: Nie musisz nauczać całego materiału zawartego w danym rozdziale. Kiedy będziesz przygotowywać się z modlitwą do nauczania, staraj się o przewodnictwo Ducha, aby dowiedzieć się, do których podrozdziałów powinieneś się odnieść oraz jakie powinieneś zadać pytania.

zostaną zbawieni od swoich grzechów przez wiarę w Jezusa Chrystusa (zob. rozdział 12. tego podręcznika).

Zadość czyniąca ofiara Chrystusa naznaczyła koniec składania krwawych ofiar. Taka zewnętrzna ofiara została zastąpiona obrzędem sakramentu. Obrzęd sakramentu jest nam dany, by przypominać nam o wielkiej ofierze Zbawiciela. Powinniśmy często przyjmować sakrament. Symbole chleba i wody przypominają nam o ciele Zbawcy i o Jego krwi, którą za nas przelał (zob. rozdział 23. tego podręcznika).

- Dlaczego Zadośćuczynienie uważa się za wielką i ostateczną ofiarę?

Powinniśmy nadal składać ofiary

- W jaki sposób przestrzegamy prawa ofiarowania w dzisiejszych czasach?

Mimo że składanie krwawych ofiar zostało zakończone, Pan nadal chce, abyśmy składali ofiary. Jednak obecnie wymaga od nas innego rodzaju ofiary. Powiedział: „Nie złożycie Mi więcej krwawych ofiar ani ofiar całopalenia [...], gdyż nie przyjmę żadnej krwawej ofiary ani ofiary całopalenia. Waszą ofiarą dla Mnie będzie skruszone serce i pokorny duch” (3 Nefi 9:19–20). Wyrażenie „skruszone serce i pokorny duch” oznacza, że składamy w ofierze głęboki żal za nasze grzechy, korząc się i odpokutowując za nie.

Musimy mieć pragnienie poświęcenia dla Pana wszystkiego, co mamy

- Dlaczego ludzie mają pragnienie składania ofiar?

Apostoł Paweł pisał, że powinniśmy stać się żywymi ofiarami, świętymi i miłymi Bogu (zob. List do Rzymian 12:1).

Jeśli mamy być ofiarą żywą, musimy być gotowi oddać wszystko, co mamy, dla Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich — aby budować królestwo Boga na ziemi i pracować nad ustanowieniem Syjonu (zob. 1 Nefi 13:37).

Pewien bogaty, młody dostojnik zapytał Zbawiciela: „Co mam zrobić, aby odziedziczyć żywot wieczny?” Jezus odpowiedział: „Znasz przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie mów fałszywego świadectwa, czcij ojca swego i matkę swoją”. A młody człowiek rzekł: „Tego wszystkiego przestrzegałem od młodości”. Kiedy Jezus to usłyszał, powiedział: „Jeszcze jednego ci brak. Sprzedaj wszystko, co tylko masz i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie, a potem przyjdź i naśladuj mnie”. Młody mężczyzna, usłyszawszy to, zasmucił się. Był bardzo bogaty, a jego serce było zwrócone ku swoim bogactwom. (Zob. Ew. Łukasza 18:18–23; zob. także ilustracja zamieszczona w tym rozdziale).

Młody dostojnik był dobrym człowiekiem. Jednak kiedy został wystawiony na próbę, nie był gotów poświęcić swoich ziemskich majątkości. Z kolei uczniowie Pana, Piotr i Andrzej, byli gotowi poświęcić wszystko dla królestwa Bożego. Kiedy Jezus powiedział do nich: „Pójdźcie za mną, [...] oni natychmiast porzucili sieci i poszli za nim” (Ew. Mateusza 4:19–20).

Podobnie jak ci uczniowie, możemy złożyć Panu w ofierze nasz każdy dzień. Możemy mówić: „Niech się stanie wola Twoja”. Tak uczynił Abraham. Żył na ziemi przed Chrystusem, w czasach, kiedy wymagane były ofiary i całopalenia. Pan, aby wypróbować wiarę Abrahama, nakazał mu złożyć w ofierze swojego syna, Izaaka. Izaak był jedynym synem Abrahama i Sary. Przykazanie złożenia go w ofierze było niezwykle bolesne dla Abrahama.

Niemniej jednak wraz z Izaakiem przebył długą drogę na górę Moria, gdzie miał złożyć ofiarę. Podróżowali przez trzy dni. Wyobraź sobie, jakie myśli i jaki smutek musiały towarzyszyć Abrahamowi. Jego syn miał być złożony Panu w ofierze. Kiedy doszli do góry Moria, Izaak wziął ze sobą drewno, a Abraham zabrał ogień i nóż w miejsce, gdzie mieli zbudować ołtarz. Izaak powiedział: „Ojcze mój! [...] Oto ogień i drwa, a gdzie jest jagnię na całopalenie?” Abraham odpowiedział: „Bóg upatrzy sobie jagnię na całopalenie, synu mój”. Potem Abraham zbudował ołtarz i ułożył na nim drewno. Związał Izaaka i położył go na drewnie. Potem wziął nóż, aby zabić Izaaka. W tym momencie anioł Pana zatrzymał go, mówiąc: „ Abrahamie [...] Nie podnoś ręki na chłopca i nie

czyń mu nic, bo teraz wiem, że boisz się Boga, gdyż nie wzbraniałeś się ofiarować mi jedynego syna swego”. (Zob. I Ks. Mojżeszowa 22:1-14).

Abraham musiał być przepelniony radością, kiedy już nie wymagano od niego złożenia ofiary z jego syna. Jednak tak bardzo kochał Pana, że był gotów zrobić wszystko, o co Pan poprosił.

- Jakie przykłady poświęcenia zaobserwowałeś w życiu ludzi, których znasz? Jakie widziałeś przykłady poświęcenia w życiu twoich przodków, w życiu pierwszych członków Kościoła i w życiu bohaterów z pism świętych? Czego nauczyłeś się z ich przykładu?

Poświęcenie pomaga nam w przygotowaniu się na życie w obecności Boga

Tylko przez poświęcenie możemy stać się godni życia w obecności Boga. Tylko przez poświęcenie możemy cieszyć się życiem wiecznym. Wielu ludzi, którzy żyli przed nami, poświęciło wszystko, co mieli. Musimy być chętni uczynić to samo, jeśli mamy zdobyć wielką nagrodę, jaką oni się cieszą.

Nie musi być od nas wymagane poświęcenie wszystkiego. Jednak podobnie jak Abraham powinniśmy być gotowi poświęcić wszystko, aby stać się godni życia w obecności Pana.

Lud Pana zawsze dokonywał wielkich poświęceń, na wiele różnych sposobów. Niektórzy znosili trudności i ośmieszanie ze względu na ewangelię. Niektórzy nowo nawróceni w Kościele zostali odcięci od swoich rodzin. Najwięksi przyjaciele odwrócili się. Niektórzy członkowie stracili pracę; niektórzy stracili życie. Jednak Pan dostrzega nasze poświęcenie. Obiecuje: „I każdy, kto by opuścił domy albo braci, albo siostry, albo ojca, albo matkę, albo dzieci, albo rolę dla imienia mego, stokroć tyle otrzyma i odziedziczy żywot wieczny” (Ew. Mateusza 19:29).

W miarę jak nasze świadectwa o ewangelii wzrastają, stajemy się zdolni do dokonywania coraz większych poświęceń dla Pana. Zwróć uwagę na poświęcenie dokonane w tych przykładach opartych na faktach:

Pewien członek Kościoła z Niemiec odkładał swoją dziesięcinę przez lata aż do momentu, gdy osoba z upoważnieniem kapłańskim mogła przybyć i odebrać ją.

Nauczycielka odwiedzająca w Stowarzyszeniu Pomocy służyła przez 30 lat, nie opuszczając ani jednej wizyty.

Grupa Świętych w Południowej Afryce podróżowała na stojąco przez trzy dni, aby móc usłyszeć i zobaczyć proroka Pana.

Na konferencji obszaru w Meksyku członkowie Kościoła spali na ziemi i pościli w dniach trwania konferencji. Wydali wszystkie swoje pieniądze na sam dojazd na konferencję i nic im nie zostało na jedzenie i nocleg.

Pewna rodzina sprzedała swój samochód, aby zdobyć pieniądze na zasilenie funduszu budowania świątyni.

Inna rodzina sprzedała swój dom, aby zdobyć pieniądze na wyjazd do świątyni.

Wielu Świętych w Dniach Ostatnich ma niewiele środków do życia, a mimo to płaci dziesięcinę i inne ofiary.

Jeden brat poświęcił swoją pracę, ponieważ odmówił wykonywania pracy w niedziele.

W pewnej gminie, młodzież chętnie poświęciła dużo swojego czasu, zajmując się młodszymi dziećmi w czasie, gdy ich rodzice pomagali w budowaniu domu spotkań.

Młodzi mężczyźni i młode kobiety porzucają lub odkładają dobre propozycje pracy, wykształcenie lub zainteresowania sportowe na później, aby służyć jako misjonarze.

Można by wymienić dużo więcej przykładów ludzi, którzy poświęcają się dla Pana. A jednak miejsce w królestwie naszego Ojca Niebieskiego jest warte każdego poświęcenia z naszej strony — poświęcenia naszego czasu, talentów, energii, pieniędzy i życia. Poprzez dokonywanie poświęceń możemy otrzymać zapewnienie od Pana, że jest On z nas zadowolony (zob. NiP 97:8).

- Jak myślisz, dlaczego nasza gotowość do dokonywania poświęceń ma związek z naszym przygotowaniem do życia w obecności Boga?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ew. Łukasza 12:16–34 (tam gdzie jest skarb, tam jest serce)
- Ew. Łukasza 9:57–62 (poświęcenie konieczne, aby móc wejść do królestwa)
- NiP 64:23; 97:12 (dzisiaj jest czas na poświęcenie)
- NiP 98:13–15 (ci, którzy tracą życie dla Pana, odnajdą je)
- Alma 24 (lud Ammona poświęca swoje życie zamiast złamać obietnicę daną Panu)

Praca i odpowiedzialność osobista

Rozdział 27

Praca jest odwieczną zasadą

- Jakie doświadczenia uświadomiły ci znaczenie pracy?

Nasz Ojciec w Niebie i Jezus Chrystus pokazali nam poprzez Swoj przykład oraz nauki, że praca jest ważna zarówno w niebie, jak i na ziemi. Bóg wykonywał pracę, tworząc niebo i ziemię. Sprawił, że morza zebrały się w jedno miejsce i ukazał się suchy ląd. Sprawił, że trawa, zioła i drzewa rosły na lądzie. Stworzył słońce, księżyc i gwiazdy. Stworzył każdą istotę żyjącą w morzu lub na lądzie. Następnie umieścił na ziemi Adama i Ewę, aby zajmowali się nią i mieli panowanie nad wszystkimi stworzeniami. (Zob. I Ks. Mojżeszowa 1:1–28).

Jezus powiedział: „Mój Ojciec aż dotąd działa i Ja działam” (Ew. Jana 5:17). Powiedział również: „Musimy wykonywać dzieła tego, który mnie posłał” (Ew. Jana 9:4).

Przykazano nam pracować

Praca była sposobem życia na ziemi, od kiedy Adam i Ewa opuścili Ogród w Edenie. Pan powiedział do Adama: „W pocie oblicza twego będziesz jadł chleb” (I Ks. Mojżeszowa 3:19). Adam i Ewa pracowali na polu, aby móc zaspokajać swoje własne potrzeby oraz potrzeby swoich dzieci (zob. Mojżesz 5:1).

Pan powiedział do ludu Izraela: „Sześć dni będziesz pracował” (II Ks. Mojżeszowa 20:9).

Do nauczycieli: Staraj się angażować każdego z członków klasy lub członków rodziny do udziału w lekcji. Poszczególne osoby mogą pomagać, ustawiając krzesła, modląc się na początek lub na zakończenie, zapisując coś na tablicy, czytając na głos fragmenty z pism świętych, odpowiadając na pytania, składając świadectwo lub podsumowując lekcję.

Z początkiem istnienia przywróconego Kościoła Pan powiedział do Świętych w Dniach Ostatnich: „A teraz Ja, Pan, nie jestem zadowolony z mieszkańców Syjonu, bowiem są leniwi między nimi” (NiP 68:31).

Jeden z proroków Pana powiedział: „Praca ma ponownie stać się rządzącą zasadą w życiu członków naszego Kościoła” (Heber J. Grant, *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], 115).

Obowiązki w rodzinie

- Jakie obowiązki mają ojcowie, matki oraz dzieci w zakresie dbania o dom? Co mogą robić członkowie rodziny, aby uczestniczyć w tej pracy?

Rodzice pracują wspólnie nad fizycznym, duchowym i emocjonalnym dobrobytem swojej rodziny. Nigdy nie powinni oczekiwać, że ktoś przejmie od nich tę odpowiedzialność. Apostoł Paweł napisał: „A jeśli kto o swoich, zwłaszcza o domowników nie ma starania, ten zaparł się wiary” (I List do Tymoteusza 5:8).

Pary powinny starać się o natchnienie od Pana oraz podążać za radą proroków w ustanawianiu indywidualnych obowiązków. Tworzenie domu, w którym codziennie nauczane są zasady ewangelii oraz gdzie panuje miłość i porządek, jest tak samo ważne jak zaspokajanie podstawowych potrzeb odżywiania się i posiadania odzieży.

Dzieci powinny wykonywać swoją część pracy w rodzinie.

Koniecznym należy przydzielać im zadania, które odpowiadają ich możliwościom. Powinny być chwalone za swoje powodzenia.

Dobre nastawienie do pracy, nawyki i umiejętności są kształtowane poprzez udane doświadczenia zdobyte w domu.

Niekiedy ludzie zmagają się z trudnościami, usiłując zapewnić byt swoim rodzinom. Przewlekłe choroby, utrata małżonka lub dołączenie jednego ze starszych rodziców może zwiększyć ilość obowiązków w domu. Nasz Ojciec w Niebie ma wzgląd na rodziny będące w takich sytuacjach i daje im siłę, by mogły wykonywać swoje obowiązki. Będzie im zawsze błogosławił, jeśli będą Go o to prosić z wiarą.

Możemy czerpać radość z pracy

- W jaki sposób nastawienie wpływa na naszą pracę?

Dla niektórych ludzi praca jest katorgą. Dla innych jest fascynującą częścią życia. Jednym ze sposobów na to, aby cieszyć się pełnią życia, jest nauczenie się zamiłowania do pracy.

Nie każdy z nas może wybierać rodzaj wykonywanej pracy.

Niektórzy z nas pracują przez wiele godzin, żeby zaspokoić swoje podstawowe potrzeby. Trudno jest czerpać radość z takiej pracy.

Mimo to ci, którzy są najszcześliwsi, nauczyli się cieszyć swoją pracą bez względu na to, jaka ona jest.

Możemy pomagać sobie nawzajem w naszej pracy. Największy ciężar staje się lżejszy, jeśli ktoś pomaga go nieść.

Nasza postawa wobec pracy ma duże znaczenie. Poniższa historia pokazuje, jak pewien człowiek swoim sposobem patrzenia wykraczał poza ramy codziennej pracy. Pewien podróżny przechodził obok kamieniołomu i zobaczył trzech pracujących mężczyzn.

Każdego z nich zapytał, co robią. Odpowiedź każdego z mężczyzn ujawniała różne postawy wobec tej samej pracy. „Wyrzynam kamień” — powiedział pierwszy mężczyzna. Drugi odpowiedział: „Zarabiam trzy sztuki złota na dzień”. Trzeci uśmiechnął się i odpowiedział: „Pomagam budować dom Boga”.

Możemy służyć Bogu każdą uczciwą pracą. Król Beniamin, prorok pośród Nefitów, powiedział: „Gdy służycie bliźnim, służycie swemu Bogu” (Mosjasz 2:17). Jeżeli nasza praca jedynie zapewnia niezbędne środki do życia nam lub naszym rodzinom, to i tak pomagamy niektórym dzieciom Boga.

- W jaki sposób możemy zmienić nasze nastawienie do pracy na lepsze?

Bóg potępia lenistwo

Pan nie jest zadowolony z tych, którzy są leniwi lub beczynni.

Powiedział: „Leniwy nie znajdzie miejsca w kościele, chyba że odpokutuje i naprawi swoje postęпки” (NiP 75:29). Również nakazał: „Nie

bądź beczynny; bowiem ten, co jest beczynny, nie będzie pożywał chleba ni nosił odzienia robotnika” (NiP 42:42).

Od początku istnienia Kościoła prorocy nauczali Świętych w Dniach Ostatnich tego, aby byli niezależni, samowystarczalni i aby stronili od lenistwa. Prawdziwi Święci w Dniach Ostatnich dobrowolnie nie przerzucą ciężaru własnego utrzymania na kogoś innego. Tak długo jak są do tego zdolni, powinni zapewniać środki do życia sobie i swoim rodzinom.

Jeśli tylko są do tego zdolni, wszyscy członkowie Kościoła powinni brać na siebie odpowiedzialność troszczenia się o swoich krewnych, którzy nie są w stanie sami zaspokajać swoich potrzeb.

- W jaki sposób lenistwo wpływa na jednostkę, na rodzinę i na społeczeństwo?

Praca, rozrywka i odpoczynek

- Dlaczego ważne jest zachowywanie równowagi pomiędzy pracą, rozrywką i odpoczynkiem?

Każdy z nas powinien znaleźć odpowiednią równowagę pomiędzy pracą, rozrywką i odpoczynkiem. Istnieje stare powiedzenie: „Nicnierobienie jest najcięższą ze wszystkich prac, ponieważ nigdy nie można zatrzymać się, aby odpocząć”. Bez pracy odpoczynek i relaks nie mają znaczenia.

Odpoczynek nie tylko jest przyjemny i potrzebny, ale przykazano nam odpoczywać w dzień Sabatu (zob. II Ks. Mojżeszowa 20:10; NiP 59:9–12). Ten dzień odpoczynku po sześciu dniach pracy wnosi orzeźwienie na kolejne dni. Pan także obiecuje „pełnię ziemi” tym, którzy przestrzegają dnia Sabatu (zob. NiP 59:16–20; zob. także rozdział 24. tego podręcznika).

W inne dni tygodnia, oprócz wykonywania pracy, możemy spędzać czas, rozwijając nasze talenty i czerpiąc radość z naszego hobby, rozrywki i innych zajęć, które nas pokrzepiają.

- Co możemy robić, aby zachowywać odpowiednią równowagę pomiędzy pracą, rozrywką i odpoczynkiem? W jaki sposób rodzice mogą pomagać swoim dzieciom w zachowywaniu tej równowagi?

Błogosławieństwa pracy

- Jakie błogosławieństwa płyną z wykonywania uczciwej pracy?

Pan objawił Adamowi: „W pocie oblicza twego będziesz jadł chleb” (I Ks. Mojżeszowa 3:19). Poza tym, że było to prawo doczesne, dotyczyło ono również zbawienia duszy Adama. W rzeczywistości nie istnieje podział na pracę duchową, umysłową i fizyczną. Praca jest konieczna dla naszego wzrostu, rozwijania charakteru i odczuwania satysfakcji, której leniwi nigdy nie zaznają.

Prezydent David O. McKay powiedział: „Zdajmy sobie sprawę z tego, że praca jest darem, że siła do wykonywania pracy jest błogosławieństwem, a zamiłowanie do pracy jest sukcesem” (*Pathways to Happiness* [1957], 381).

„Ludzie przychodzą na świat, aby mogli osiągnąć szczęście” (2 Nefi 2:25). Praca jest kluczem do uzyskania pełni radości w planie Boga. Jeśli będziemy prawi, powrócimy do życia z naszym Ojcem w Niebie i będziemy mieć pracę do wykonywania. W miarę jak będziemy stawać się Mu podobni, nasza praca będzie coraz bardziej podobna do Jego pracy. Jego pracą jest „przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Mojżesz 4:23–25 (Adam powiedział, że przez całe życie będzie pracował na swoje pożywienie)
- NiP 56:16–17 (Bóg ostrzega bogatych i biednych przed chciwością, zazdrością i lenistwem)
- NiP 58:26–29 (ludzie powinni gorliwie angażować się w dobrej sprawie)
- Ew. Mateusza 25:14–30 (przypowieść o talentach)
- List do Efezjan 4:28 (zaprzestanie kradzieży, zamiast tego praca)
- I List do Tesaloniczan 4:11–12 (praca własnych rąk)
- 2 Nefi 5:17 (Nefi nauczał swój lud, aby pracował i był sumienny)

Służba

Rozdział 28

W jaki sposób możemy służyć

- Zastanów się nad tym, w jaki sposób inni ludzie służą tobie i twojej rodzinie.

Jezus powiedział: „Ja jestem wśród was jako ten, który usługuje” (Ew. Łukasza 22:27). Jako prawdziwi naśladowcy Jezusa, również musimy służyć innym.

Służba to pomaganie potrzebującym. Służba na wzór Chrystusa wpływa ze szczerzej miłości do Zbawiciela oraz miłości i troski o tych, którym mamy pomagać, zgodnie z Jego wskazówkami i danymi nam sposobnościami. Miłość to coś więcej niż uczucie; kochając innych, pragniemy im pomagać.

My wszyscy powinniśmy być chętni do służby bez względu na nasz dochód, wiek czy pozycję społeczną. Niektórzy ludzie uważają, że służenie jest powinnością tylko biednych i pokornych. Inni ludzie myślą, że służba jest obowiązkiem tylko bogaczy. Jednak Jezus nauczał inaczej. Kiedy matka dwóch Jego uczniów poprosiła o wyróżnienie swoich synów w Jego królestwie, Jezus odpowiedział: „Ktokolwiek by chciał między wami być wielki, niech będzie sługą waszym. I ktokolwiek by chciał być między wami pierwszy, niech będzie sługą waszym” (Ew. Mateusza 20:26–27).

Jest wiele możliwości służenia innym. Możemy udzielać pomocy pod względem finansowym, emocjonalnym, fizycznym i duchowym. Na przykład możemy dzielić się żywnością lub innymi artykułami z tymi, którzy ich potrzebują. Możemy pomagać biednym, płacąc hojną ofiarę postną. Możemy okazać przyjaźń nowej osobie w grupie. Możemy zadbać o ogród starszej osoby lub zaopiekować się chorym. Możemy nauczać ewangelii kogoś, kto potrzebuje prawdy lub pocieszyć kogoś, kto jest w rozpacz.

Możemy dokonywać małych i dużych aktów służby. Nigdy nie powinniśmy rezygnować z niesienia pomocy tylko z tego powodu, że nie potrafimy dokonywać wielkich rzeczy. Pewna wdowa opowiedziała o dwójce dzieci, które stanęły w jej drzwiach niedługo po tym, jak wprowadziła się do nowego miasta. Dzieci przyniosły jej koszyk z drugim śniadaniem i kartkę, na której było napisane: „Jeśli chce Pani, żeby ktoś pomógł Pani w domu, proszę do nas zadzwonić”. Wdowa ucieszyła się tym drobnym wyrazem uprzejmości i nigdy tego nie zapomniała.

Jednak czasem, aby komuś służyć, musimy wiele poświęcić. Zbawiciel, służąc nam, oddał Swoje życie.

- Pomyśl o ludziach w swojej rodzinie lub społeczności, którzy potrzebują wsparcia pod względem finansowym, emocjonalnym, fizycznym lub duchowym. Zastanów się nad tym, co możesz zrobić, aby im służyć.

Dlaczego Zbawiciel chce, abyśmy służyli innym

- Dlaczego Pan chce, abyśmy służyli innym?

Dzieło Boga dokonuje się poprzez służbę mężczyzn i kobiet, chłopców i dziewcząt. Prezydent Spencer W. Kimball wyjaśnił: „Bóg widzi nas i troszczy się o nas. Zazwyczaj jednak zaspokajają nasze potrzeby poprzez innych ludzi” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 82).

W ciągu naszego życia wszyscy polegamy na pomocy innych. Kiedy byliśmy niemowlętami, nasi rodzice karmili nas, ubierali i troszczyli się o nas. Gdyby nie ta opieka, umarlibyśmy. Kiedy dorastaliśmy, inni ludzie nauczali nas różnych umiejętności i zachowań. Wielu z nas potrzebowało opieki w czasie choroby lub pieniędzy w trudnej sytuacji finansowej. Niektórzy z nas proszą Boga o to, by błogosławił cierpiących, a sami nie robią dla nich nic. Musimy pamiętać, że Bóg działa przez nas.

Kiedy pomagamy sobie nawzajem, służymy Bogu. Król Beniamin, wielki król z czasów Księgi Mormona, nauczał swój lud tej zasady poprzez własny przykład. Służył im przez całe swoje życie, samemu zdobywając środki na życie, zamiast być utrzymywanym

przez lud. W natchnionym kazaniu wyjaśnił, dlaczego miał zamiłowanie do służby, mówiąc:

„Gdy służycie bliźnim, służycie swemu Bogu. [...]”

I jeśli ja, którego nazywacie swym królem, trudzę się, aby wam służyć, czyż nie powinniście trudzić się, aby służyć sobie nawzajem?” (Mosjasz 2:17–18).

- W jaki sposób możemy rozwinąć w sobie chęć zaspokajania potrzeb innych?

Służąc innym, otrzymujemy błogosławieństwa

- Jakie błogosławieństwa otrzymujemy, kiedy służymy innym?

Kiedy służymy innym, otrzymujemy istotne błogosławieństwa. Poprzez służbę zwiększamy naszą zdolność do kochania. Stajemy się mniej egoistyczni. Kiedy myślimy o problemach innych, nasze własne zmartwienia wydają się być mniej poważne. Musimy służyć innym, aby otrzymać życie wieczne. Bóg powiedział, że ci, którzy żyją w Jego obecności, muszą kochać i służyć Jego dzieciom (zob. Ew. Mateusza 25:34–40).

Kiedy przyjrzymy się życiu ludzi, którzy bezinteresownie służą innym, możemy zauważyć, że otrzymują oni więcej, niż dają. Jedną z takich osób był Święty w Dniach Ostatnich o imieniu Paul, który w wypadku stracił władzę w obydwu nogach. Niektórzy ludzie mogliby stać się zgorzkniali i nieprzydatni, ale Paul postanowił myśleć o innych. Zdobył zawód i zarobił wystarczająco dużo pieniędzy, aby kupić dom. Wraz ze swoją żoną zrobili w nim miejsce dla wielu bezdomnych i niechcianych dzieci. Niektóre z nich były ciężko upośledzone. Służył tym dzieciom oraz innym ludziom aż do swojej śmierci, która nastąpiła 20 lat później. W zamian za to otrzymał wielką miłość, a jego myśli nie powracały do niesprawnych nóg. Zbliżył się do Pana.

Prezydent Spencer W. Kimball powiedział: „Kiedy służymy innym, stajemy się bardziej wartościowi — zaprawdę łatwiej jest nam ‘odnaleźć’ samych siebie, ponieważ można w nas znaleźć coraz więcej!” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* 85–86).

Sposobności do służenia

Niektórzy z nas służą tylko tym, w których towarzystwie dobrze się czują, pomijając wszystkich pozostałych ludzi. Jednak Jezus przykazał nam kochać wszystkich i służyć im. Istnieje wiele sposobności do służenia (zob. *Mosjasz 4:15–19*).

Możemy służyć członkom naszych rodzin. Mężowie i żony powinni mieć na uwadze wzajemne potrzeby. Rodzice powinni służyć swoim dzieciom nie tylko dając im wyżywienie i odzież, ale również nauczając, bawiąc się i pracując razem z nimi. Dzieci mogą służyć, pomagając w wypełnianiu obowiązków domowych oraz pomagając rodzeństwu.

Mężowie i żony służą i pomagają sobie nawzajem. Mogą pomagać sobie wzajemnie w opiece nad dziećmi, a także mogą być dla siebie podporą w realizowaniu swoich indywidualnych zainteresowań i dążeń. Matka i ojciec mogą dokonywać poświęceń, aby wysłać swoje dziecko na misję. Starszy chłopiec może pocieszać młodszą siostrę, która boi się ciemności albo pomagać jej w nauce czytania. Nasi prorocy powiedzieli nam, że rodzina jest najważniejszą jednostką w społeczeństwie. Musimy dobrze służyć naszym rodzinom (zob. *Mosjasz 4:14–15*).

Mamy wiele sposobności do służenia naszym sąsiadom, naszym przyjaciółom, a nawet obcym. Możemy pomóc, jeśli sąsiad ma trudności z zebraniem plonów przed burzą. Jeśli jakaś matka jest chora, możemy zaopiekować się jej dziećmi lub pomóc jej w obowiązkach domowych. Jeśli młody mężczyzna odchodzi od Kościoła, możemy przyprowadzić go z powrotem. Jeśli jakieś dziecko jest wyśmiewane, możemy się z nim zaprzyjaźnić i przekonać innych, aby byli wobec niego uprzejmi. Nie musimy znać ludzi, którym służymy. Powinniśmy szukać sposobności służenia tyłu dzieciom naszego Ojca Niebieskiego, ilu jesteśmy w stanie pomóc.

Jeśli mamy jakieś szczególne talenty, powinniśmy wykorzystywać je, służąc innym. Bóg błogosławi nas talentami i zdolnościami, aby polepszyć życie innych.

Mamy możliwości służenia w Kościele. Jednym z celów organizacji Kościoła jest dawanie nam sposobności pomagania sobie nawzajem.

Członkowie służą poprzez wykonywanie pracy misjonarskiej, przyjmowanie powołań przywódczych, odwiedzanie innych członków Kościoła, nauczanie lekcji oraz wykonywanie innych prac w Kościele. W Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich nie ma zawodowego kapłaństwa, tak więc świeccy członkowie muszą wypełniać wszystkie kościelne obowiązki.

- W jaki sposób możemy poświęcać wystarczającą ilość czasu naszej rodzinie, mając tak wiele sposobności do służenia w Kościele i społeczeństwie?

Jezus Chrystus jest doskonałym przykładem służenia innym

- Które historie z pism świętych dotyczące przykładów służby Zbawiciela, należą do twoich ulubionych?

Zbawiciel dał doskonały przykład służenia innym. Wyjaśnił, że nie przyszedł na ziemię, aby Mu służono, ale aby służyć i oddać Swoje życie za nas (zob. Ew. Mateusza 20:28).

Jezus Chrystus kocha nas wszystkich bardziej, niż jesteśmy w stanie to pojąć. Kiedy był na ziemi, służył biednym, niewykształconym, grzesznikom i wgardzonym. Nauczał ewangelii wszystkich, którzy chcieli Go słuchać, karmił tłumy głodnych ludzi, którzy przybyli, aby Go usłyszeć, uzdrawiał chorych i wskrzeszał umarłych.

Jest Stworzycielem ziemi i naszym Zbawicielem, a mimo to dokonywał wielu pokornych aktów służby. Przed samym Ukrzyżowaniem spotkał się ze Swoimi uczniami. Kiedy udzielił im nauk, wziął miskę z wodą i ręcznik, po czym umył im nogi (zob. Ew. Jana 13:4–10; zob. także ilustracja zamieszczona w tym rozdziale). W tamtych czasach umycie nóg przybyszowi było oznaką szacunku i zwykle dokonywał go służący. Jezus uczynił to jako przykład miłości i służby. Kiedy ochoczo służymy innym w duchu miłości, stajemy się podobni Chrystusowi.

- Czego możemy się nauczyć z przykładu służby Zbawiciela?

Do nauczycieli: Dziękując się naszym świadectwem o Jezusie Chrystusie, zapraszamy Ducha Świętego. Podczas przygotowywania się do nauczania i w trakcie nauczania, często szukaj okazji do składania świadectwa na temat Zbawiciela i zapraszania tych, których nauczasz, do czynienia tego samego.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Mosjasz 2 (mowa króla Beniamina na temat służby)
- NiP 81:5 (wspomaganie, podnoszenie, wzmacnianie)
- List do Kolosan 3:23–24 (służcie innym tak, jakbyście służyli Panu)
- Alma 17–18 (Ammon służył królowi)
- List do Galacjan 5:13 (służcie jedni drugim w miłości)

Pańskie prawo dotyczące zdrowia

Rozdział 29

Nasze ciała są świątyniami Boga

Jednym z największych błogosławieństw, jakie otrzymaliśmy, przychodząc na ziemię, jest ciało fizyczne. Ciało fizyczne jest nam potrzebne, abyśmy się stali podobni do naszego Ojca Niebieskiego. Nasze ciała są tak ważne, że Pan nazywa je świątyniami Boga (zob. I List do Koryntian 3:16–17; 6:19–20). Nasze ciała są święte.

Ponieważ nasze ciała są ważne, nasz Ojciec w Niebie chce, abyśmy bardzo o nie dbali. On wie, że kiedy jesteśmy zdrowi, możemy być szczęśliwsi i lepszymi ludźmi. Duch Święty może być z nami, o ile nasze ciała i umysły są czyste. Nasz Ojciec wie, że jesteśmy kuszeni, aby niemądrze postępować z naszymi ciałami lub przyjmować szkodliwe substancje. Z tego powodu powiedział nam, co jest dobre dla naszego zdrowia, a co złe. Wiele informacji dotyczących dobrego zdrowia, danych nam przez Boga, znajduje się w Naukach i Przymierzach 89. To objawienie nazywa się Słowem Mądrości.

Aby być godni wejścia do świątyni, musimy przestrzegać Słowa Mądrości. Jeśli nie przestrzegamy Słowa Mądrości, Duch Pana odsuwa się od nas. Jeśli bezczęścimy „świątynię Boga”, jaką jest nasze ciało, wyrządzamy sobie fizyczną i duchową krzywdę.

Przykazano nam, abyśmy nie przyjmowali niektórych substancji

- Jakich substancji Pan zakazał nam przyjmować?

Pan przykazuje nam, abyśmy nie spożywali wina i silnych napitków, mając na myśli napoje zawierające alkohol. Rada Prezydenta Kościoła nauczała, że spożywanie napojów alkoholowych często

prowadzi do okrucieństwa, biedy, chorób i problemów w domu. Często jest ono przyczyną nieuczciwości, utraty czystości moralnej i braku dobrego osądu. Jest ono przekleństwem dla tych wszystkich, którzy to robią. (Zob. „Message of the First Presidency”, *Improvement Era*, listopad 1942, 686). Kobiety ciężarne, które piją alkohol, mogą spowodować u swoich dzieci uszkodzenia fizyczne i umysłowe. Każdego roku ludzie spożywający alkohol przyczyniają się do wielu wypadków samochodowych.

Pan powiedział nam, że „tytoń nie jest dla ciała” (NiP 89:8). Jest szkodliwy dla naszego ciała i naszego ducha. Nie powinniśmy palić papierosów ani cygar, ani używać tytoniu do żucia. Naukowcy udowodnili, że tytoń powoduje wiele chorób oraz może uszkodzić płód.

Pan odradza nam również używanie „[gorących napojów]” (NiP 89:9). Przywódcy kościoła powiedzieli, że chodzi tu o kawę i herbatę, które zawierają szkodliwe substancje. Powinniśmy unikać wszystkich napojów zawierających szkodliwe substancje.

Nie powinniśmy używać środków odurzających z wyjątkiem sytuacji, kiedy trzeba je koniecznie zastosować jako lekarstwo. Niektóre narkotyki są dużo bardziej szkodliwe od alkoholu i tytoniu (które też są narkotykami). Ci, którzy ich używają, powinni szukać pomocy, modlić się o siłę, radzić się swojego biskupa, aby mogli w pełni odpokutować i oczyścić się.

Powinniśmy unikać wszystkiego, o czym wiemy, że szkodzi naszemu ciału. Nie powinniśmy używać żadnej substancji, która jest uzależniająca. Powinniśmy również unikać przejadania się. Słowo Mądrości nie mówi nam o wszystkim, czego powinniśmy unikać lub co powinniśmy spożywać, jednak daje nam pewne wskazówki. Jest ono cennym prawem doczesnym. Jest to także wspaniałe prawo duchowe. Żyjąc według Słowa Mądrości, stajemy się silniejsi duchowo. Oczyszczamy nasze ciała, aby Duch Pana mógł w nas mieszkać.

Do nauczycieli: Tworzenie listy może rozbudzić zainteresowanie i pomóc uczącym się w skupieniu uwagi. W czasie gdy członkowie klasy lub członkowie rodziny omawiają substancje, których Pan zakazał nam używać, możesz poprosić kogoś o zapisywanie ich odpowiedzi na tablicy lub na dużej kartce papieru. Możesz uczynić to samo, kiedy będą omawiać to, co jest zdrowe dla naszych ciał.

- Jakich substancji, które nie zostały wyszczególnione w Słowie Mądrości, powinniśmy unikać?

Jesteśmy nauczani o tym, co jest dobre dla naszego ciała

- Co według Słowa Mądrości zostało wskazane przez Pana jako dobre dla nas?

Owoce, warzywa i zdrowe zioła są dla nas pożyteczne.

Powinniśmy korzystać z nich z mądrością i dziękczynieniem.

Mięso ptaków i zwierząt również zostało dane nam jako pożywienie. Jednak powinniśmy jeść mięso oszczędnie (zob. NiP 49:18; 89:12). Ryby też stanowią dla nas dobre pożywienie.

Zboża są dla nas pożyteczne. Szczególnie odżywcza jest pszenica.

- W jaki sposób zostałeś pobłogosławiony dzięki spożywaniu tych pokarmów?

Praca, odpoczynek i ćwiczenia fizyczne są istotne

- Jaki związek z Pańskim prawem zdrowia mają praca, odpoczynek i ćwiczenia fizyczne?

Oprócz Nauk i Przymierzy 89 jeszcze inne fragmenty z pism świętych mówią nam o tym, jak być zdrowym. Jesteśmy pouczeni, aby „[poniechać] lenistwa, [poniechać] nieczystości; [...] [przestać] spać dłużej niż potrzeba; wcześniej [udawać] się na spoczynek, [abyśmy] nie byli utrudzeni; [wstawać] wcześniej, aby orzeźwione były ciała i umysły [nasze]” (NiP 88:124). Powiedziano nam również: „Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę” (II Ks. Mojżeszowa 20:9). Pan radzi nam, abyśmy nie pracowali więcej, niż starcza nam sił (zob. NiP 10:4).

Prorok w dniach ostatnich powiedział, że powinniśmy utrzymywać nasze ciało w zdrowiu. Poradził nam: „Pożywne posiłki, regularne ćwiczenia i odpowiednia ilość snu są niezbędne do tego, aby ciało było silne, podobnie jak konsekwentne studiowanie pism świętych oraz modlitwa wzmacniają umysł i duszę” (Thomas S. Monson, w: Conference Report, październik 1990, 60 lub *Ensign*, październik 1990, 46).

Błogosławieństwa obiecanie za przestrzeganie Pańskiego prawa dotyczącego zdrowia

- W jaki sposób jesteśmy błogosławieni, jeśli przestrzegamy Słowa Mądrości?

Nasz Ojciec Niebieski dał nam prawa dotyczące zdrowia, aby nauczyć nas, jak dbać o nasze ciała. Pisma święte mówią nam na temat Boskich praw: „Nie dałem [...] żadnego przykazania doczesnego, bowiem przykazania moje są duchowe” (NiP 29:35). To oznacza, że Jego przykazania dotyczące naszej kondycji fizycznej służą naszemu dobru pod względem duchowym.

Pan obiecuje, że kiedy będziemy przestrzegać Pańskiego prawa dotyczącego zdrowia oraz innych przykazań, będzie błogosławił nas fizycznie i duchowo.

Pod względem fizycznym obiecano nam dobre zdrowie. Efektem dobrego zdrowia będzie to, że „[będziemy] bieć i nie [utrudzimy] się, i [pójdziemy] i nie [osłabniemy]” (NiP 89:20). To jest wspaniałe błogosławieństwo, ale obiecanie nam przez Niego błogosławieństwa duchowe są jeszcze wspanialsze niż te doczesne.

Pan obiecuje nam, że „[znajdziemy] mądrość i wielkie skarby wiedzy, nawet ukryte skarby” (NiP 89:19). Duch Święty będzie nauczał nas ważnych prawd przez objawienie. Prezydent Boyd K. Packer nauczał: „Nasze ciało fizyczne jest narzędziem dla naszego ducha. W tym niezwykłym objawieniu, jakim jest Słowo Mądrości, powiedziano nam, jak strzec nasze ciała od nieczystości, które mogą przytępić, a nawet zniszczyć te delikatne zmysły fizyczne, które mają związek z porozumiewaniem się na sposób duchowy. Słowo Mądrości jest kluczem do osobistego objawienia” (w: Conference Report, październik 1989, 16 lub *Ensign*, październik 1989, 14).

Pan obiecuje nam również, że ominie nas anioł zagłady. Prezydent Heber J. Grant powiedział: „Jeżeli wy i ja pragniemy błogosławieństw związanych z życiem, zdrowiem, rzeźkością ciała i umysłu; jeżeli pragniemy, aby ominął nas anioł zagłady, jak było to za dni dzieci Izraela, musimy przestrzegać Słowa Mądrości; wtedy Bóg będzie zobowiązany, a błogosławieństwo zostanie nam dane” (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], 192).

- W jaki sposób możemy pomóc dzieciom i młodzieży w zrozumieniu wiecznego znaczenia Słowa Mądrości?
- Co możemy zrobić, aby pomóc członkom rodziny lub przyjaciołom, którym trudno jest przestrzegać Słowa Mądrości?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ks. Sędziów 13:13–14; Przypowieści Salomona 20:1; Ks. Izajasza 5:11–12; Ks. Daniela 1 (unikanie mocnych trunków)
- NiP 59:16–20 (plony ziemi dane są na pożytek człowieka)
- Przypowieści Salomona 23:20–21 (ostrzeżenie przed pijaństwem, obżarstwem i lenistwem)
- NiP 136:24 (porzućcie pijaństwo)

Miłość bliźniego

Rozdział 30

Czym jest miłość bliźniego?

- Jak zdefiniowałbyś miłość bliźniego?

Życie Zbawiciela odzwierciedla Jego czystą miłość do wszystkich ludzi. Nawet oddał Swoje życie za nas. Miłość bliźniego to czysta miłość, jaką posiada nasz Zbawiciel Jezus Chrystus. Przykazał nam kochać siebie nawzajem tak, jak On nas kocha. Pisma święte mówią nam, że miłość bliźniego płynie z czystego serca (zob. I List do Tymoteusza 1:5). Posiadamy czystą miłość, jeśli z serca okazujemy szczerze zainteresowanie i współczucie dla wszystkich naszych braci i sióstr.

Miłość bliźniego jest największą ze wszystkich cnót

Prorok Mormon mówi do nas: „Nie ustawajcie więc w tej miłości, która jest największą ze wszystkich cnót, gdyż wszystko inne przepadnie — Ale miłość bliźniego jest prawdziwą miłością Chrystusa i trwa na wieki” (Moroni 7:46–47; zob. także I List do Koryntian 13; 2 Nefi 26:30; Moroni 7:44–45, 48).

Zbawiciel Swoim życiem dał nam przykład do naśladowania. Był On Synem Boga. Darzył ludzi doskonałą miłością i pokazał nam, jak kochać innych. Poprzez Swoj przykład pokazał nam, że duchowe i fizyczne potrzeby naszych bliźnich są tak samo ważne, jak nasze. Zanim oddał za nas Swoje życie, powiedział:

„Takie jest przykazanie moje, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem.

Większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich” (Ew. Jana 15:12–13).

Rozmawiając z Panem, Moroni powiedział:

„I pamiętam, jak powiedziałaś, że ukochałeś ludzi aż do poświęcenia za nich swego życia. [...]”

I teraz wiem, że miłość, którą masz dla ludzi, jest miłosierdziem; jeśli więc ludzie nie będą mieli miłości bliźniego, nie będą mogli odziedziczyć miejsca, które im przygotowałeś w posiadłościach Twego Ojca” (Eter 12:33–34).

Być może nie będziemy musieli oddać swojego życia, tak jak to uczynił Zbawiciel. Jednak, jeśli postawimy Go w centrum naszego życia, będziemy naśladować Jego przykład i postępować zgodnie z Jego naukami, możemy mieć w sobie miłość bliźniego. Podobnie jak Zbawiciel, my też możemy błogosławić życie naszych braci i sióstr tu, na ziemi.

- Dlaczego miłość bliźniego jest największą ze wszystkich cnót?

Poprzez miłość bliźniego rozumie się, między innymi, słuźenie chorym, strapionym i biednym

Zbawiciel przekazał nam wiele nauk w formie historii lub przypowieści. Przypowieść o dobrym Samarytaninie uczy nas tego, że powinniśmy pomagać potrzebującym bez względu na to, czy są naszymi przyjaciółmi, czy nie (zob. Ew. Łukasza 10:30–37; zob. także James E. Talmage, *Jesus the Christ*, wyd. trzecie [1916], 430–432). Zbawiciel opowiedział w tej przypowieści o pewnym człowieku, który podróżował do innego miasta. Na drodze został zaatakowany przez bandytów, którzy ukradli mu ubranie i pieniądze, a także pobili go, pozostawiając na wpół martwego. Nadszedł kapłan, zobaczył go i przeszedł mimo. Następnie podszedł pomocnik świątynny, spojrział na niego i poszedł dalej. Jednak Samarytanin, którym pogardzali Żydzi, zbliżył się, a kiedy ujrzał tego człowieka, poczuł litość (zob. ilustracja zamieszczona w tym rozdziale). Dobry Samarytanin, klękając obok niego, opatrzył jego rany i zabrał go na ośle do gospody. Zapłacił gospodarzowi za opiekę nad mężczyzną, którą miał sprawować do czasu, aż ten wyzdrowieje.

Jezus nauczał, że powinniśmy dawać jedzenie głodnym, schronienie bezdomnym oraz odzież ubogim. Kiedy odwiedzamy chorych i tych, którzy są w więzieniu, to tak jakbyśmy robili te rzeczy dla

Niego. On obiecuje nam, że jeśli będziemy tak postępować, odziedziczymy Jego królestwo. (Zob. Ew. Mateusza 25:34–46).

Nie powinniśmy rozstrzygać o tym, czy ktoś naprawdę zasługuje na naszą pomoc (zob. Mosjasz 4:16–24). Jeśli najpierw zatroszczyliśmy się o potrzeby naszej własnej rodziny, wtedy powinniśmy pomagać wszystkim, którzy tego potrzebują. Czyniąc tak, będziemy jak nasz Ojciec w Niebie, który sprawia, że deszcz pada tak samo na sprawiedliwych, jak i na niesprawiedliwych (zob. Ew. Mateusza 5:44–45).

Prezydent Thomas S. Monson przypomniał nam o tym, że niektórzy ludzie potrzebują czegoś więcej niż dóbr materialnych:

„Zadajmy sobie pytania: ‘Czy zrobiłem dzisiaj coś dobrego dla świata? Czy pomogłem komuś w potrzebie?’ [*Hymns*, nr 223]. Cóż za wspaniały sposób na szczęście! Cóż za przepis na zadowolenie, wewnętrzny spokój — przyjąć wyraz natchnionej wdzięczności od drugiego człowieka.

Możliwości każdego z nas, by coś z siebie dać, są nieograniczone, ale są też krótkotrwałe. Są serca, które można pocieszyć. Są życzliwe słowa, które można wypowiedzieć. Są podarunki, które można wręczyć. Są uczynki, które można spełnić. Są dusze, które można zbawić” (w: Conference Report, październik 2001, 72 lub *Ensign*, listopad 2001, 60).

- Jak opisałbyś ludzi, którzy przeszli obok rannego człowieka w przypowieści o dobrym Samarytaninie? Jak opisałbyś Samarytanina? W jaki sposób możemy zastosować przesłanie tej przypowieści w naszym życiu?

Miłość bliźniego płynie z serca

- Jak możemy kochać ludzi pomimo ich grzechów i ułomności?

Nawet kiedy pomagamy potrzebującym, ale nie darzymy ich współczuciem, nie mamy miłości bliźniego (zob. I List Jana 3:16–17). Apostoł Paweł nauczał, że mając miłość bliźniego, jesteśmy wypełnieni dobrymi uczuciami wobec wszystkich ludzi. Jesteśmy cierpliwi i uprzejmi. Nie chęłpimy się ani nie jesteśmy dumni,

samolubni czy grubiańscy. Mając miłość bliźniego, nie rozpamiętujemy i nie cieszymy się ze złych czynów popełnionych przez innych ani nie czynimy tego, co dobre tylko dlatego, że czerpiemy z tego korzyść, natomiast dzielimy radość tych, którzy żyją według prawdy. Mając miłość bliźniego, jesteśmy lojalni, widzimy w innych to, co najlepsze i jesteśmy uprzejmi. Pisma święte uczą nas, że „miłość nigdy nie ustaje”. (Zob. I List do Koryntian 13:4–8).

Zbawiciel był dla nas przykładem tego, jakie powinniśmy żywić uczucia wobec innych ludzi oraz jak powinniśmy ich traktować. Gardził niegodziwością, ale kochał grzeszników pomimo ich grzechów. Miał współczucie dla dzieci, osób starszych, biednych i potrzebujących. Miał w sobie tyle miłości, że potrafił błagać naszego Ojca w Niebie o przebaczenie żołnierzom, którzy wbili gwoździe w Jego ręce i stopy (zob. Ew. Łukasza 23:34). Nauczał nas, że jeśli nie przebaczymy innym ludziom, nasz Ojciec w Niebie nie przebaczy nam (zob. Ew. Mateusza 18:33–35). Powiedział: „A ja wam powiadam: Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują. [...] Bo jeśli byście miłowali tylko tych, którzy was miłują, jakąż macie zapłatę?” (Ew. Mateusza 5:44, 46). Musimy się nauczyć myśleć o innych tak, jak robił to Jezus.

Rozwijanie w sobie cnoty miłości bliźniego

- W jaki sposób możemy stać się bardziej miłosierni?

Jednym ze sposobów stawania się miłosiernym jest poznawanie życia Jezusa Chrystusa i przestrzeganie Jego przykazań. Możemy analizować Jego postępowanie w niektórych sytuacjach i czynić to samo, kiedy znajdujemy się w podobnych okolicznościach.

Po drugie, kiedy mamy niezyczliwe uczucia, możemy modlić się o większą miłość. Mormon nakłania nas: „Módlcie się do Ojca z całego serca, aby przelał w wasze serca tę miłość [miłość

Do nauczycieli: Każdy z pierwszych czterech akapitów, znajdujący się pod nagłówkiem „Rozwijanie w sobie cnoty miłości bliźniego”, naucza nas jednego sposobu na to, jak możemy stać się bardziej miłosierni. Jeśli układ sali pozwala na dyskusję w małych grupach, możesz podzielić klasę na czteroosobowe grupy. Przydziel po jednym z czterech akapitów każdemu członkowi danej grupy. Poproś uczestników o indywidualne przeczytanie przydzielonych im fragmentów. Poproś ich, żeby pomyśleli o przykładach stawania się miłosiernym z życia ludzi, których znają albo z życia bohaterów pism świętych. Potem poproś ich o podzielenie się tymi przykładami w obrębie swoich grup.

bliźniego], którą obdarza wszystkich prawdziwie naśladowujących Jego Syna, Jezusa Chrystusa” (Moroni 7:48).

Po trzecie, możemy nauczyć się kochać nas samych, co oznacza rozumienie naszej prawdziwej wartości jako dzieci naszego Ojca w Niebie. Zbawiciel nauczał, że musimy kochać innych *jak siebie samych* (zob. Ew. Mateusza 22:39). Aby kochać nas samych, musimy mieć do siebie szacunek i zaufanie. To oznacza, że musimy być posłuszni zasadom ewangelii. Musimy odpokutowywać za wszystkie złe czyny. Musimy sobie przebaczać, kiedy odpokutowujemy. Będziemy bardziej kochać siebie, kiedy będziemy czuć głębokie, kojące zapewnienie o tym, że Zbawiciel naprawdę nas kocha.

Po czwarte, możemy wystrzegać się myślenia, że jesteśmy lepsi od innych ludzi. Możemy okazywać cierpliwość względem ich słabości. Józef Smith powiedział: „Im bardziej zbliżamy się do naszego Ojca w Niebie, tym bardziej jesteśmy skłonni do spoglądania na błędzące dusze ze współczuciem; mamy pragnienie wziąć je na swoje barki i przerzucić ciężar ich grzechów na własne plecy” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 428–429).

W Księdze Mormona czytamy o Enosie, młodym mężczyźnie, który pragnął dowiedzieć się, czy jego grzechy zostały odpuszczone. Mówi on do nas:

„I moja dusza pragnęła. I uklęknąłem przed moim Stworzycielem i wołałem do Niego w żarliwej modlitwie błagając o łaskę dla mojej duszy. Cały dzień wołałem do Niego i gdy nadeszła noc, nadal podnosiłem głos, aż dosięgnął on niebios.

I doszedł mnie głos: Enosie, twoje grzechy są ci odpuszczone i będziesz błogosławiony” (Enos 1:4–5).

Pan wyjaśnił Enosowi, że ze względu na jego wiarę w Chrystusa, jego grzechy zostały mu wybaczone. Gdy Enos usłyszał te słowa, przestał martwić się o siebie. Wiedział, że Pan go kocha i że będzie mu błogosławił. Zamiast niepokoić się o siebie zaczął odczuwać troskę o dobro swoich przyjaciół i krewnych, Nefitów. Z całej duszy modlił się za nich do Boga. Pan odpowiedział mu i powiedział, że zostaną oni pobłogosławieni stosownie do ich wierności w

przestrzeganiu przykazań, które wcześniej im dano. Po tych słowach miłość Enosa wzrosła jeszcze bardziej. Długo zmagał się w modlitwach również za Lamanitów, którzy byli wrogami Nefitów. Pan spełnił jego pragnienia, a on spędził resztę swojego życia, starając się poprowadzić ku zbawieniu dusze Nefitów i Lamanitów. (Zob. Enos 1:6–26).

Enos był tak wdzięczny za miłość Pana i Jego przebaczenie, że chętnie oddał resztę swojego życia, pomagając innym w otrzymaniu tego samego daru. Enos wzbudził w sobie prawdziwą miłość bliźniego. My też możemy to uczynić. Tak naprawdę musimy to uczynić, aby odziedziczyć miejsce, które zostało dla nas przygotowane w królestwie naszego Ojca.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- List do Kolosan 3:12–14 (miłość bliźniego jest spójnią doskonałości)
- Alma 34:28–29 (modlimy się na próżno, jeśli nasze czyny nie są pełne miłosierdzia)
- I List do Koryntian 12:29–13:3 (definicja miłości bliźniego)
- NiP 121:45–46 (bądźmy pełni miłosierdzia wobec wszystkich ludzi)

Uczciwość

Rozdział 31

Uczciwość jest zasadą zbawienia

- Jak wyglądałoby społeczeństwo, w którym wszyscy byliby do końca uczciwi?

Trzynasta Zasada Wiary mówi: „Wierzymy w uczciwość”. Księga Mormona mówi nam o grupie ludzi, którzy „wyróżniali się spośród innych swą gorliwością dla Boga i ludzi, gdyż we wszystkim postępowali uczciwie i sprawiedliwie, i byli wytrwali w swej wierze w Chrystusa aż do końca” (Alma 27:27). Ludzie ci byli postrzegani przez swoich bliźnich i przez Boga jako uczciwi. Ważne jest dowiedzenie się, czym jest uczciwość, jakie mamy pokusy związane z nieuczciwością oraz w jaki sposób możemy stawiać im opór.

Całkowita uczciwość jest konieczna dla naszego zbawienia. Prezydent Brigham Young powiedział: „Jeśli przyjmujemy zbawienie na warunkach, na jakich jest to nam proponowane, musimy być uczciwi w każdej myśli, w naszych refleksjach, w naszych rozważaniach, w naszych prywatnych kręgach, w naszych interesach, w naszych słowach i w każdym uczynku naszego życia” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 293).

Bóg jest uczciwy i sprawiedliwy pod każdym względem (zob. Alma 7:20). My też musimy być uczciwi pod każdym względem, aby stać się Mu podobni. Brat Jereda świadczył: „Wiem, Panie, że [...] jesteś Bogiem prawdy i nie możesz kłamać” (Eter 3:12). W przeciwieństwie do Niego, diabeł jest kłamcą. W rzeczywistości jest on ojcem kłamstw (zob. 2 Nefi 9:9). „Ci, którzy decydują się na oszukiwanie, okłamywanie i wypaczanie prawdy, stają się jego niewolnikami” (Mark E. Petersen, w: Conference Report, październik 1971, 65 lub *Ensign*, grudzień 1971, 73).

Ludzie uczciwi kochają prawdę i sprawiedliwość. Są uczciwi w swoich słowach i czynach. Nie kłamią, nie kradną ani nie oszukują.

Kłamstwo jest nieuczciwością

Okłamywanie to celowe oszukiwanie innych. Składanie fałszywego świadectwa jest jedną z form nieuczciwości. Pan dał takie przykazanie dzieciom Izraela: „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu” (II Ks. Mojżeszowa 20:16). Jezus również nauczał tego, będąc na ziemi (zob. Ew. Mateusza 19:18). Jest wiele innych rodzajów kłamstw. Kiedy mówimy nieprawdę, jesteśmy winni kłamstwa. Możemy również celowo oszukiwać innych poprzez gest lub spojrzenie, poprzez milczenie lub mówienie tylko części prawdy. Jeśli w jakikolwiek sposób przyczyniamy się do tego, że ludzie wierzą w nieprawdę, postępujemy nieuczciwie.

Pan nie jest z tego zadowolony i będziemy musieli odpowiadać za nasze kłamstwa. Szatan chce, abyśmy uwierzyli, że w kłamstwie nie ma nic złego. Mówi: „Możesz więc trochę kłamać, [...] bo nie ma w tym szkody” (2 Nefi 28:8). Szatan zachęca nas do tego, abyśmy sami przed sobą usprawiedliwiali nasze kłamstwa. Uczciwi ludzie rozpoznają pokusy Szatana i mówią całą prawdę, nawet jeśli wydaje się, że jest to dla nich niekorzystne.

Kradzież jest nieuczciwością

Jezus nauczał: „Nie kradnij” (Ew. Mateusza 19:18). Kradzież to zabieranie tego, co nie należy do nas. Jeżeli bez pozwolenia zabieramy coś, co należy do kogoś innego lub do jakiegoś sklepu czy do społeczeństwa, popełniamy kradzież. Korzystanie z towaru lub materiałów pracodawcy jest kradzieżą. Kopiowanie muzyki, filmów, zdjęć lub tekstów bez pozwolenia właściciela praw autorskich jest nieuczciwe i jest formą kradzieży. Zatrzymywanie większej reszty lub większej ilości towaru niż powinniśmy, jest

Do nauczycieli: Ten rozdział składa się z trzech podrozdziałów, które opisują rodzaje nieuczciwości: kłamstwo, kradzież i oszustwo. Możesz podzielić członków klasy lub członków rodziny na trzy grupy. Przydziel każdej grupie po jednym z trzech podrozdziałów. Poproś członków każdej grupy, aby po cichu przeczytali przydzielone im podrozdziały i zastanowili się nad formami nieuczciwości opisanymi w tym tekście. Potem omówcie te podrozdziały z klasą lub z rodziną. Zapytaj, na jakie sposoby możemy wykazać się uczciwością w każdej z opisanych sytuacji.

nieuczciwe. Branie czegokolwiek w większej ilości, niż nam się należy, jest kradzieżą.

Oszustwo jest nieuczciwością

Oszukujemy wtedy, kiedy dajemy mniej, niż jesteśmy dłużni albo kiedy otrzymujemy coś, na co nie zasługujemy. Niektórzy pracownicy oszukują swoich pracodawców, nie wypracowując wszystkich godzin, a mimo to przyjmują pełne wynagrodzenie. Niektórzy pracodawcy nie są uczciwi wobec swoich pracowników, płacąc im mniej, niż powinni. Szatan mówi: „Możesz wykorzystywać innego ze względu na jego słowa, kop dołki pod swoim bliźnim” (2 Nefi 28:8). Czerpanie korzyści w sposób nieuczciwy jest formą oszustwa. Świadczenie usług niskiej jakości lub sprzedawanie gorszego towaru to oszukiwanie.

Nie możemy usprawiedliwiać naszej nieuczciwości

- Jaki wpływ na naszą duchowość ma to, że usprawiedliwiamy naszą nieuczciwość?

Ludzie znajdują różne wymówki dla usprawiedliwienia swojej nieuczciwości. Kłamią, żeby się bronić i żeby inni myśleli o nich pozytywnie. Niektórzy usprawiedliwiają swoją kradzież, sądząc, że należy im się to, co wzięli, że to zwrócą albo że potrzebują tego bardziej niż właściciel. Niektórzy oszukują, żeby dostać lepsze stopnie w szkole albo dlatego że „każdy to robi” lub żeby się odegrać.

Te i wiele innych wymówek podawanych jest jako przyczyny nieuczciwości. Dla Pana nie istnieją wystarczające powody. Jeśli się usprawiedliwiamy, oszukujemy sami siebie, a Duch Boga nas opuszcza. Brniemy w coraz większą nieprawość.

Możemy być w pełni uczciwi

- Co to znaczy być całkowicie uczciwym?

Aby stać się całkowicie uczciwymi, musimy wnikliwie przyglądać się naszemu życiu. Jeśli pod jakimś względem jesteśmy nawet w najmniejszym stopniu nieuczciwi, powinniśmy bezzwłocznie odpokutować.

Będąc całkowicie uczciwi, nie możemy zejść na złą drogę. Jesteśmy wierni wszystkim zobowiązaniom, powinnościom, umowom i przyrzeczom, nawet jeśli będzie to nas kosztowało pieniądze, przyjaciół czy nasze życie. Wtedy będziemy mogli bez wstydu stanąć twarzą w twarz z Panem, z samym sobą i z innymi. Prezydent Joseph F. Smith radził: „Niech życie każdego człowieka będzie takie, żeby jego charakter mógł znieść najwnikliwszą kontrolę i żeby mogło być ono jak otwarta księga, tak aby nie miał on żadnych powodów do obaw ani do wstydu” (*Gospel Doctrine*, wyd. piąte [1939], 252).

- W jaki sposób nasza uczciwość albo nieuczciwość wpływa na nasz sposób myślenia o sobie samych?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- NiP 50:17 (mówcie tylko poprzez ducha prawdy)
- NiP 76:103–106 (los kłamców)
- NiP 42:27 (przykazanie, aby nie mówić źle o innych)
- II Ks. Mojżeszowa 20:15–16 (przykazania, aby nie kraść i nie składać fałszywego świadectwa)
- NiP 42:20, 84–85; 59:6 (kradzież jest zakazana)
- NiP 3:2 (Bóg jest uczciwy)
- NiP 10:25–28 (Szatan zwodzi)

Dziesięcina i inne ofiary

Rozdział 32

Płacenie dziesięciny i innych ofiar

- Dlaczego nasza chęć płacenia dziesięciny i innych ofiar jest przejawem wdzięczności wobec naszego Ojca w Niebie za wszystkie Jego błogosławieństwa dla nas?

Przykazania zostały nam dane, aby pomóc nam pod każdym względem przygotować się na życie w obecności naszego Ojca Niebieskiego. On dał nam sposób okazywania Mu wdzięczności za nasze błogosławieństwa. Jednym ze sposobów dziękowania Mu jest chętnie płacenie dziesięciny i innych ofiar. Płacąc te ofiary, pokazujemy, że Go kochamy i że będziemy słuchać Jego rad.

- W jaki sposób płacenie dziesięciny i innych ofiar pomaga nam w okazywaniu wdzięczności naszemu Ojcu Niebieskiemu?

Przestrzeżenie prawa dziesięciny

- Czym jest uczciwa dziesięcina?

W dawnych czasach Abraham i Jakub przestrzegali przykazania płacenia dziesiątej części swoich zysków (zob. List do Hebrajczyków 7:1–10; I Ks. Mojżeszowa 14:19–20; 28:20–22).

W czasach współczesnych Prorok Józef Smith modlił się: „O Panie, ukaż sługom Twoim, ile żądasz z własności ludu Twego na dziesięcinę” (NiP 119, wstęp do rozdziału). Pan odpowiedział: „A będzie to początkiem dziesięciny mego ludu. A potem, ci, którzy tak zapłacili, dziesięcinę zapłacą; jedną dziesiątą swego

Do nauczycieli: Rozpoczynając dyskusję, korzystaj z pytań na początku podrozdziału i odsyłaj członków klasy lub członków rodziny do tekstu po więcej informacji. Postępuj się pytaniami z końca podrozdziału, aby pomóc członkom klasy lub członkom rodziny przemysleć i przedyskutować znaczenie tego, co przeczytali oraz zastosować to w ich życiu.

rocznego zysku; i będzie to stałe prawo na wieki” (NiP 119:3–4). Rada Prezydenta Kościoła wyjaśniła, że „jedna dziesiąta [...] rocznego zysku” odnosi się do naszego dochodu (zob. List od Rady Prezydenta Kościoła, 19 marca 1970).

Płacąc dziesięcinę, okazujemy Panu naszą wierność. Również nauczamy wartości tego prawa nasze dzieci. Będą one chciały naśladować nasz przykład i płacić dziesięcinę z wszelkich otrzymanych pieniędzy.

- Dlaczego dziesięcina jest zasadą, która bardziej dotyczy wiary niż finansów?
- Co mogą zrobić rodzice, aby nauczyć swoje dzieci płacenia dziesięciny i pomóc im w zrozumieniu jej znaczenia?

Powinniśmy chętnie dawać

- Dlaczego ważne jest nastawienie, z jakim płacimy dziesięcinę?

Ważna jest chęć dawania. „Jeśli ktoś płaci swoją dziesięcinę bez radości, jest pozbawiony części tego błogosławieństwa. Musi się nauczyć dawania z zadowoleniem, z chęcią i z radością, a jego dar zostanie pobłogosławiony” (Stephen L Richards, *The Law of Tithing* [broszura, 1983], 8).

Apostoł Paweł nauczał, że to, jak dajemy, jest tak samo ważne jak to, co dajemy. Powiedział: „Każdy, tak jak sobie postanowił w sercu, nie z żalem albo z przymusu; gdyż ochotnego dawcę Bóg miłuje” (II List do Koryntian 9:7).

- Co dla ciebie oznacza bycie „ochotnym dawcą”?

Dziesięcina i inne ofiary

- W jaki sposób Kościół wykorzystuje środki finansowe z dziesięciny i innych ofiar?

Jako członkowie Kościoła płacimy Panu dziesięcinę i inne ofiary.

Dziesięcina

Dziesięcina jest wykorzystywana przez Kościół na różne cele. Oto niektóre z nich:

1. Budowanie, prowadzenie i eksploatacja świątyń, domów spotkań oraz innych budynków.
2. Zapewnianie funduszy na funkcjonowanie parafii, okręgów i innych jednostek Kościoła. (Jednostki te korzystają z funduszy, aby wypełniać programy Kościoła, które obejmują nauczanie ewangelii i przeprowadzanie imprez o charakterze towarzyskim).
3. Wspomaganie programu misjonarskiego.
4. Kształcenie młodych ludzi w szkołach kościelnych, seminariach i instytutach.
5. Drukowanie i rozprowadzanie materiałów lekcyjnych.
6. Wspomaganie pracy nad historią rodziny i pracy świątynnej.

Inne ofiary

Ofiary postne. Członkowie Kościoła, poszcząc obywają się bez jedzenia i picia przez dwa kolejne posiłki, każdego miesiąca. Ofiarowują co najmniej taką sumę pieniędzy, którą wydaliby na te posiłki. Mogą być tak hojni, jak pozwalają im na to ich możliwości. Ta ofiara nazywa się ofiarą postną. Biskupi przeznaczają te ofiary na zapewnienie żywności, schronienia, odzieży i opieki medycznej potrzebującym. (Zob. rozdział 25. w tym podręczniku).

W ramach dnia postu członkowie uczęszczają na spotkanie, w czasie którego dzielą się ze sobą nawzajem swoim świadectwem o Chrystusie i o Jego ewangelii.

Inne datki. Członkowie Kościoła mogą przekazywać ofiary na inne konkretne działania Kościoła, takie jak praca misjonarska, Nieustający Fundusz Edukacyjny, budowa świątyń i pomoc humanitarna.

Służba. Członkowie mogą także poświęcać swój czas, zdolności i środki, aby pomagać innym. Ta służba umożliwia Kościołowi pomaganie potrzebującym członkom i osobom spoza Kościoła na całym świecie, na szczeblu lokalnym, narodowym i międzynarodowym, szczególnie kiedy występują klęski żywiołowe.

Kiedy płacimy dziesięcinę i inne ofiary, jesteśmy błogosławieni

Pan obiecuje, że będzie nas błogosławił, jeśli będziemy wiernie płacić nasze dziesięciny i inne ofiary. Powiedział: „Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu, i w ten sposób wystawcie mnie na próbę! [...] czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę” (Ks. Malachiasza 3:10).

Współczesne objawienie mówi nam o innym błogosławieństwie dla tych, którzy płacą dziesięcinę: „Zaprawdę jest to dzień poświęcenia, i dzień na dziesięcinę mojego ludu; bowiem ten, co płaci dziesięcinę, nie zgorzeje w chwili Jego przyjścia” (NiP 64:23).

Błogosławieństwa, które nam obiecano, są zarówno materialne, jak i duchowe. Jeśli będziemy ochoczo dawać, Ojciec Niebieski pomoże nam w zapewnieniu środków na zaspokojenie naszych codziennych potrzeb związanych z odżywianiem się, posiadaniem odzieży i schronienia. Przemawiając do Świętych w Dniach Ostatnich na Filipinach, Prezydent Gordon B. Hinckley powiedział, że jeśli ludzie „przyjmą ewangelię i będą według niej żyć, jeśli będą płacić dziesięcinę i inne ofiary, nawet jeśli będą one skromne, Pan dotrzyma Swojej starożytnej obietnicy wobec nich, i będą mieli ryż w miskach, ubranie na grzbiecie i dach nad głową. Nie widzę innego rozwiązania. Potrzebują tego, by podniosła ich i pomogła im moc większa niż jakakolwiek moc ziemską” („Inspirational Thoughts”, *Ensign*, sierpień 1997, 7). Pan również pomoże nam wzrastać „w wiedzy o Bogu, w świadectwie i sile potrzebnej, aby żyć według ewangelii i inspirować nasze rodziny do czynienia tego samego” (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], 124).

Ci, którzy płacą dziesięcinę i inne ofiary, są wielce błogosławieni. Mają poczucie, że pomagają w budowaniu królestwa Bożego na ziemi.

- Jakie błogosławieństwa otrzymałeś ty, członkowie twojej rodziny lub twoi przyjaciele dzięki płaceniu dziesięciny i innych ofiar?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- NiP 119:1–4 (prawo dziesięciny)
- I Ks. Mojżeszowa 14:18–20; Alma 13:13–16 (Abraham płacił dziesięcinę)

Praca misjonarska

Rozdział 33

Kościół Pana jest kościołem misjonarskim

- W jaki sposób praca misjonarska jest częścią planu Boga dla Jego dzieci?

Pan objawił plan ewangelii Adamowi: „I tak zaczęto nauczać Ewangelii, od początku” (Mojżesz 5:58). Później prawi potomkowie Adama zostali posłani, aby głosić ewangelię: „Wzywali do pokuty wszystkich ludzi na całym świecie; i nauczano dzieci ludzkie wiary” (Mojżesz 6:23).

Wszyscy prorocy byli misjonarzami. Każdemu nakazano głosić przesłanie ewangelii za swoich czasów. Kiedy tylko kapłaństwo było na ziemi, Pan potrzebował misjonarzy do głoszenia wiecznych zasad ewangelii Jego dzieciom.

Kościół Pana był zawsze kościołem misjonarskim. Kiedy Zbawiciel żył na ziemi, ustanowił Apostołów i Siedemdziesiątych oraz dał im upoważnienie i obowiązek głoszenia ewangelii. Głosili głównie swojemu własnemu narodowi, Żydom (zob. Ew. Mateusza 10:5–6). Po zmartwychwstaniu Jezusa, posłał On Apostołów, aby głosili ewangelię ludziom innych narodów. Poleciał Apostołom: „Idąc na cały świat, głoscie moją ewangelię wszystkiemu stworzeniu” (Ew. Marka 16:15).

Apostoł Paweł był wielkim misjonarzem, wysłanym do ludzi innych narodów. Po tym jak nawrócił się do Kościoła, spędził resztę swojego życia, głosząc im ewangelię. Wiele razy podczas swojej misji był biczowany, kamienowany i wtrącany do więzienia. Pomimo tego dalej głosił ewangelię (zob. Dzieje Apostolskie 23:10–12; 26).

Do nauczycieli: Dzielenie się doświadczeniami związanymi z zasadami ewangelii może zapraszać Ducha. Możesz wcześniej skontaktować się z kilkoma członkami klasy lub członkami rodziny, prosząc ich, aby przygotowali się i podzielili doświadczeniami, które są dla nich ważne i które mogą pomóc innym.

Praca misjonarska została ponownie rozpoczęta, kiedy Kościół Pana został przywrócony poprzez Proroka Józefa Smitha. Obecnie to na Apostołach i Siedemdziesiątych spoczywa największa odpowiedzialność za głoszenie ewangelii i zapewnianie tego, żeby była ona głoszona na całym świecie. Pan powiedział do Józefa Smitha: „[Głoś] moją ewangelię od krainy do krainy, i od miasta do miasta. [...] Dawaj świadectwo w każdym miejscu, każdemu ludowi” (NiP 66:5, 7). W czerwcu 1830 roku Samuel Harrison Smith, brat Proroka, rozpoczął pierwszą wyprawę misjonarską z ramienia Kościoła.

Od tamtej pory ponad milion misjonarzy zostało powołanych i posłanych, aby głosili ewangelię. Przesłaniem, jakie zanoszą oni światu, jest to, że Jezus Chrystus jest Synem Boga i naszym Zbawicielem. Świadczą, że ewangelia została przywrócona na ziemię poprzez proroka Boga. Misjonarze są odpowiedzialni za głoszenie ewangelii wszystkim ludziom, chrzczenie ich i nauczanie wszystkiego, co Pan nakazał czynić (zob. Ew. Mateusza 28:19–20). Misjonarze Święci w Dniach Ostatnich jadą na własny koszt do wszystkich części świata, by głosić przesłanie ewangelii.

Ewangelia będzie głoszona całemu światu

- Jakie inne sposoby dzielenia się ewangelią Pan przewidział dla nas?

We współczesnym objawieniu powiedziano nam, że musimy ponieść przywróconą ewangelię każdemu narodowi i ludowi (zob. NiP 133:37). Pan nigdy nie daje nam przykazania, nie umożliwiając nam jego wypełnienia (zob. 1 Nefi 3:7). Umożliwił nam On nauczanie ewangelii w krajach, które kiedyś były przed nami zamknięte. Jeśli dalej będziemy się modlić i wykazywać się wiarą, Pan rozpocznie dzieło głoszenia ewangelii pośród innych narodów.

Pan również „inspiruje umysły wielkich ludzi, by dokonywali wynalazków, które posuwają pracę Pana naprzód w sposób, jakiego świat nigdy dotąd nie znał” (Russell M. Nelson, w: „Computerized Scriptures Now Available”, *Ensign*, kwiecień 1988, 73). Gazety,

czasopisma, telewizja, radio, satelity, komputery, Internet oraz powiązane z nimi zdobycze techniczne udostępniają przesłanie ewangelii milionom ludzi. My, którzy posiadamy pełnię ewangelii, powinniśmy korzystać z tych wynalazków, aby wypełniać przykazanie Pana: „Bowiem zaprawdę, z tego miejsca musi pójść dźwięk na cały świat, aż do najdalszych krańców ziemi — Ewangelia musi być głoszona każdemu [człowiekowi]” (NiP 58:64).

- W jaki sposób według twoich spostrzeżeń zdobycze techniki są skutecznie wykorzystywane do dzielenia się ewangelią?

Praca misjonarska jest ważna

- Dlaczego ważne jest, by każdy człowiek usłyszał i zrozumiał przesłanie ewangelii?

„Głównym przedmiotem zainteresowania naszego Kościoła jest zbawienie i wyniesienie dusz dzieci ludzkich” (Ezra Taft Benson, w: Conference Report, kwiecień 1974, 151 lub *Ensign*, maj 1974, 104). Praca misjonarska jest niezbędna, aby mieszkańcom ziemi dana była możliwość wysłuchania i przyjęcia ewangelii. Muszą poznać prawdę, zwrócić się do Boga i otrzymać przebaczenie za swoje grzechy.

Wielu naszych braci i sióstr na ziemi jest zaślepionych przez fałszywe nauki i „są powstrzymywani od prawdy, tylko dlatego, że nie wiedzą, gdzie ją znaleźć” (NiP 123:12). Poprzez pracę misjonarską możemy przywieść ich do poznania prawdy.

Pan nakazał: „Trudźcie się w mojej winnicy, po raz ostatni wezwijcie mieszkańców ziemi” (NiP 43:28). Kiedy nauczamy ewangelii naszych braci i siostry, przygotowujemy drogę Zbawicielowi na Drugie Przyjście (zob. NiP 34:6).

Wszyscy powinniśmy być misjonarzami

- W jaki sposób możemy aktywnie szukać okazji do dzielenia się ewangelią z innymi? W jaki sposób możemy przygotować się na takie sposobności?

Każdy członek Kościoła jest misjonarzem. Powinniśmy być misjonarzami, nawet jeśli nie jesteśmy do tego oficjalnie powołani i

wyświęceni. Jesteśmy odpowiedzialni za nauczanie ewangelii wszystkich dzieci naszego Ojca Niebieskiego, poprzez słowa i czyny. Pan powiedział nam: „Przystoi każdemu, kto został ostrzeżony, aby ostrzegł sąsiada swego” (NiP 88:81). Poprzez proroka powiedziano nam, że zanim ostrzeżemy naszych bliźnich, powinniśmy im okazać miłość (zob. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 262). Muszą oni doświadczyć naszej przyjaźni i życzliwości.

Synowie Mosjasza ochoczo wzięli na siebie obowiązek nauczania ewangelii. Kiedy nawrócili się do Kościoła, ich serca były wypełnione współczuciem dla innych. Pragnęli nauczać ewangelii swoich wrogów, Lamanitów, „bo nie mogli znieść myśli, że jakkolwiek dusza ludzka miałaby zginąć; a nawet drżeli na samą myśl, że jakkolwiek dusza miałaby znosić wieczną mękę” (Mosjasz 28:3). W miarę jak ewangelia wypełnia nasze życie radością, odczuwamy właśnie taką miłość i współczucie dla naszych braci i sióstr. Chcemy dzielić się przesłaniem ewangelii z każdym, kto zapragnie słuchać.

Możemy dzielić się ewangelią na wiele sposobów. Poniżej wymieniono kilka propozycji:

1. Możemy pokazać naszym przyjaciołom i innym radość, jakiej doświadczamy, żyjąc według prawd ewangelii. W ten sposób będziemy światłem dla świata (zob. Ew. Mateusza 5:16).
2. Możemy pokonać naszą naturalną nieśmiałość, będąc otwartym na innych i robiąc dla nich coś miłego. Możemy pomóc im w dostrzeżeniu tego, że jesteśmy nimi szczerze zainteresowani i że nie mamy w tym osobistej korzyści.
3. Możemy objaśniać ewangelię naszym przyjaciołom i innym osobom spoza Kościoła.
4. Możemy zapraszać do naszych domów przyjaciół, którzy chcieliby się dowiedzieć więcej na temat ewangelii, aby byli nauczani przez misjonarzy. Jeśli nasi znajomi spoza Kościoła mieszkają daleko, możemy zaproponować, żeby odwiedzili ich misjonarze służący w ich okolicy.

5. Możemy nauczać nasze dzieci ważności dzielenia się ewangelią oraz możemy przygotowywać je duchowo i finansowo do wyjazdu na misję. Możemy również sami przygotowywać się do służby na pełnoetatowej misji w późniejszych latach naszego życia.
6. Możemy płacić dziesięcinę i zasilać fundusz misyjny. Ofiary te są wykorzystywane na wspieranie pracy misjonarskiej.
7. Możemy zasilać fundusz misyjny okręgu, gminy lub Kościoła jako całości, wspierając finansowo misjonarzy, których rodziny nie są w stanie ich utrzymywać.
8. Możemy zajmować się badaniem historii rodziny i pracą w świątyni, aby pomóc naszym przodkom w uzyskaniu pełni błogosławieństw ewangelii.
9. Możemy zapraszać ludzi spoza Kościoła na zajęcia, takie jak domowy wieczór rodzinny i kościelne imprezy o charakterze towarzyskim oraz na konferencje i spotkania.
10. Możemy rozdawać egzemplarze czasopism kościelnych. Możemy również dzielić się przesłaniem ewangelii, korzystając z materiałów dostępnych na oficjalnych stronach internetowych Kościoła, LDS.org i Mormon.org.

Nasz Ojciec Niebieski pomoże nam być skutecznymi misjonarzami, jeśli będziemy mieć pragnienie dzielenia się ewangelią i będziemy modlić się o przewodnictwo. On pomoże nam znaleźć sposoby na dzielenie się ewangelią z otaczającymi nas ludźmi.

- Pomyśl o ludziach, z którymi możesz podzielić się ewangelią. Zdecyduj, jak to zrobisz. Rozważ postawienie sobie za cel podzielenie się ewangelią z tymi ludźmi do upływu konkretnego terminu.

Pan obiecuje nam błogosławieństwa za wykonywanie pracy misjonarskiej

Pan powiedział Prorokowi Józefowi Smithowi, że misjonarze otrzymają wielkie błogosławieństwa. Mówiąc do starszych, którzy powrócili z misji, Pan powiedział: „Jednak błogosławieni jesteście, albowiem świadectwo dane przez was zostało zapisane w niebie,

aby nań patrzyli aniołowie; i radują się wami” (NiP 62:3). Powiedział również, że ci, którzy trują się dla zbawienia innych, otrzymają odpuszczenie grzechów i przyniosą zbawienie własnym duszom (zob. NiP 4:4; 31:5; 84:61).

Pan powiedział nam:

„I choćbyś się trudził przez wszystkie swoje dni głosząc pokutę temu ludowi i przywiódł do mnie zaledwie jedną duszę, jakże wielka będzie twoja radość z nią w królestwie mojego Ojca!

A jeżeli wielka będzie Twoja radość z przyprowadzenia do mnie jednej duszy do królestwa mojego Ojca, jakże wielka będzie twoja radość, gdy przyprowadzisz do mnie wiele dusz!” (NiP 18:15–16).

- W jakich okolicznościach doświadczyłeś radości z pracy misjonarskiej?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- NiP 1:17–23 (Józef Smith otrzymał przykazanie głoszenia)
- NiP 24:12 (Pan wzmacnia tych, którzy zawsze starają się głosić Jego ewangelię)
- NiP 38:41 (dziel się ewangelią z łagodnością i pokorą)
- NiP 34:4–6; Dzieje Apostolskie 5:42 (ewangelia ma być głoszona)
- NiP 60:1–2 (Pan ostrzega tych, którzy boją się głosić ewangelię)
- NiP 75:2–5 (ci, którzy głoszą ewangelię i są wierni, zostaną pobłogosławieni życiem wiecznym)
- NiP 88:81–82 (wszyscy ci, którzy zostali ostrzeżeni, powinni ostrzec swoich bliźnich)
- Ew. Mateusza 24:14 (ewangelia ma być głoszona, zanim nastąpi koniec)
- Abraham 2:9–11 (ewangelia i kapłaństwo mają być dane wszystkim narodom)

Rozwijanie naszych talentów

Rozdział 34

Wszyscy mamy różne talenty i zdolności

Wszyscy mamy szczególne dary, talenty i zdolności dane nam przez naszego Ojca Niebieskiego. Kiedy się narodziliśmy, przynieśliśmy te dary, talenty i zdolności ze sobą (zob. rozdział 2. tego podręcznika).

Prorok Mojżesz był wielkim przywódcą, ale potrzebował pomocy Aarona, swojego brata, żeby ten przemawiał za niego (zob. II Ks. Mojżeszowa 4:14–16). Niektórzy z nas są przywódcami, jak Mojżesz, inni są dobrymi mówcami, jak Aaron. Jedni potrafią dobrze śpiewać albo grać na jakimś instrumencie. Inni mogą być wysportowani albo mogą mieć zdolności do prac ręcznych. Inne talenty, jakie możemy posiadać, to zrozumienie dla innych ludzi, cierpliwość, pogodny charakter lub zdolność do nauczania.

- Jaką korzyść przyniosły tobie talenty innych ludzi?

Powinniśmy wykorzystywać i doskonalić nasze talenty

- W jaki sposób możemy rozwijać nasze talenty?

Naszym obowiązkiem jest rozwijanie talentów, które nam dano. Czasami myślimy, że nie mamy wielu talentów lub że inni ludzie zostali bardziej pobłogosławieni zdolnościami niż my. Czasami nie wykorzystujemy naszych talentów, ponieważ boimy się porażki lub krytyki innych ludzi. Nie powinniśmy ukrywać naszych talentów. Powinniśmy wykorzystywać je. Wtedy inni będą widzieć nasze dobre czyny i chwalić naszego Ojca Niebieskiego (zob. Ew. Mateusza 5:16).

Do nauczycieli: Jednym ze sposobów na okazywanie członkom klasy tego, że interesujesz się każdym z nich indywidualnie, jest zwracanie się do nich po imieniu. Naucz się ich imion. Jeśli na zajęcia przychodzą nowi członkowie klasy, przedstaw ich innym.

Aby rozwijać nasze talenty, musimy przedsięwziąć pewne kroki. Po pierwsze, musimy odkryć nasze talenty. Powinniśmy ocenić siebie, by znaleźć nasze mocne strony i uzdolnienia. Może nam w tym pomóc nasza rodzina i przyjaciele. Powinniśmy również prosić naszego Ojca w Niebie o pomoc w rozpoznaniu naszych talentów.

Po drugie, musimy być gotowi poświęcać czas i wysiłek na rozwijanie talentu, na którym nam zależy.

Po trzecie, musimy mieć wiarę w to, że nasz Ojciec Niebieski pomoże nam i musimy mieć wiarę w siebie.

Po czwarte, musimy zdobyć umiejętności, które są nam potrzebne, aby rozwijać nasze talenty. Możemy to robić, chodząc na zajęcia, prosząc przyjaciela o nauczanie nas lub czytając książki.

Po piąte, musimy ćwiczyć nasz talent. Rozwijanie każdego talentu wymaga wysiłku i pracy. Osiągnięcie mistrzostwa w danym talencie musi być wypracowywane.

Po szóste, musimy dzielić się naszymi talentami z innymi. Kiedy wykorzystujemy nasze talenty, rozwijamy je (zob. Ew. Mateusza 25:29).

Wszystkie te kroki są łatwiejsze, jeśli modlimy się i szukamy pomocy Pana. On chce, żebyśmy rozwijali nasze talenty i pomoże nam w tym.

Możemy rozwijać nasze talenty pomimo naszych niedoskonałości

- W jaki sposób możemy rozwijać talenty pomimo naszych niedoskonałości?

Ponieważ jesteśmy śmiertelni i znajdujemy się w upadłym stanie, mamy słabości. Z pomocą Pana możemy pokonać nasze słabości i naszą upadłą naturę (zob. Eter 12:27, 37). Beethoven skomponował swoją najlepszą muzykę po tym, jak ogłuchł. Enoch przewyciężył swoją powolność w mowie i stał się wielkim nauczycielem (zob. Mojżesz 6:26–47).

Niektórzy wielcy sportowcy musieli pokonać swoje ułomności, zanim udało im się rozwinąć swoje talenty. Shelly Mann była tego

przykładem. „W wieku pięciu lat zapadła na chorobę Heinego-Medina. [...] Rodzice zabierali ją każdego dnia na pływalnię z nadzieją, że tam woda pomoże jej w utrzymaniu rąk w górze, w miarę jak ponownie starała się ich używać. Kiedy o własnych siłach mogła podnieść ramię ponad poziom wody płakała z radości. Potem jej celem było przepłynięcie basenu w szereg, potem wzdłuż, a następnie kilka razy wzdłuż. Ciągłe próbowała, pływała, wytrzymywała, dzień po dniu, aż zdobyła złoty medal [olimpijski] za styl motylkowy — jeden z najtrudniejszych stylów pływackich” (Marvin J. Ashton, w: Conference Report, kwiecień 1975, 127 lub *Ensign*, maj 1975, 86).

Heber J. Grant pokonał wiele swoich słabości i obrócił je w talenty. Jego mottem były te słowa: „To, co robimy z wytrwałością, staje się dla nas łatwiejsze, nie dlatego, że sama natura tej rzeczy się zmienia, ale ponieważ wzrasta nasza moc czynienia jej” (w: *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], 35).

Pan pobłogosławi nas, jeśli będziemy mądrze korzystać z naszych talentów

Prezydent Joseph F. Smith powiedział: „Każdy syn i każda córka Boga otrzymali jakiś talent i każdy zda dokładne sprawozdanie z tego, w jaki sposób ten talent został wykorzystany bądź niewłaściwie użyty” (*Gospel Doctrine*, piąte wyd. [1939], 370). Talent jest rodzajem powiernictwa (obowiązku w królestwie Boga). Przypowieść o talentach mówi nam o tym, że jeśli służymy dobrze na powierzonym nam stanowisku, będą nam dane ważniejsze obowiązki. Jeśli nie służymy dobrze, nasza odpowiedzialność ostatecznie zostanie nam odjęta. (Zob. Ew. Mateusza 25:14–30).

W pismach świętych również powiedziane jest nam, że będziemy sądzeni według naszych czynów (zob. Ew. Mateusza 16:27). Kiedy rozwijamy i wykorzystujemy nasze talenty na rzecz innych ludzi, dokonujemy dobrych czynów.

Pan jest zadowolony, kiedy mądrze korzystamy z naszych talentów. Będzie nas błogosławił, jeśli poprzez nasze talenty będziemy przynosić pożytek innym ludziom i budować Jego królestwo tu na ziemi. Jednym z błogosławieństw, jakie otrzymujemy, jest

odczuwanie radości i miłości, kiedy służymy naszym braciom i siostram tu na ziemi. Uczymy się również panowania nad sobą. Wszystko to jest konieczne, jeśli mamy być godni ponownego życia w obecności naszego Ojca Niebieskiego.

- Jakie znasz przykłady ludzi, których talenty zostały pomnożone dlatego, że mądrze z nich korzystali? (Pomyśl o ludziach z twojego otoczenia, o bohaterach z pism z świętych bądź z historii Kościoła).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- List Jakuba 1:17 (dary pochodzą od Boga)
- NiP 46:8–11; I List do Tymoteusza 4:14 (staraj się o dary i rozwijaj je)
- II List do Koryntian 12:9 (to co, słabe stanie się mocne)
- Objawienie 20:13; 1 Nefi 15:33; NiP 19:3 (sądzeni na podstawie naszych czynów)
- List do Hebrajczyków 13:21 (wykażcie się dobrymi czynami)

Posłuszeństwo

Rozdział 35

Powinniśmy chętnie okazywać posłuszeństwo Bogu

- Jaka jest różnica pomiędzy ochoczym okazywaniem posłuszeństwa a niechętnym czynieniem tego?

Kiedy Jezus był na ziemi, pewien uczony w Piśmie zadał Mu pytanie:

„Nauczycielu, które przykazanie jest największe?

A On mu powiedział: Będiesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej.

To jest największe i pierwsze przykazanie.

A drugie podobne temu: Będiesz miłował bliźniego swego jak siebie samego.

Na tych dwóch przykazaniach opiera się cały zakon i prorocy” (Ew. Mateusza 22:36–40).

Z tych fragmentów dowiadujemy się, jak ważne jest to, żebyśmy kochali Pana i naszych bliźnich. Lecz w jaki sposób okazujemy naszą miłość Panu?

Jezus odpowiedział na to pytanie, mówiąc: „Kto ma przykazania moje i przestrzega ich, ten mnie miłuje; a kto mnie miłuje, tego też będzie miłował Ojciec” (Ew. Jana 14:21).

Każdy z nas powinien zadać sobie pytanie, dlaczego przestrzega przykazań Boga. Czy dlatego, że boimy się kary? Czy dlatego, że pragniemy nagrody za dobre życie? Czy dlatego, że Kochamy Boga i Jezusa Chrystusa oraz pragniemy Im służyć?

Do nauczycieli: Możesz pomóc członkom klasy lub członkom rodziny głębiej przemyśleć zadane pytanie, dając im czas na zastanowienie. Kiedy minie wystarczająca ilość czasu, poproś o odpowiedzi.

Lepiej jest przestrzegać przykazań ze strachu przed karą, niż nie przestrzegać ich wcale. Jednak będziemy dużo szczęśliwsi, jeśli będziemy posłuszni Bogu z miłości do Niego i dlatego, że pragniemy być Mu posłuszni. Jeśli będziemy okazywać Mu posłuszeństwo dobrowolnie, On może nas hojnie błogosławić. Powiedział: „Raduje mnie uczyć tych, co mi służą w prawości i prawdzie do końca” (NiP 76:5). Posłuszeństwo pomaga nam również w robieniu postępów i upodabnianiu się do naszego Ojca w Niebie. Jednak ci, którzy nie robią nic, dopóki im się nie rozkaże, po czym niechętnie przestrzegają przykazań, tracą swoją nagrodę (zob. NiP 58:26–29).

- W jaki sposób możemy zwiększyć nasze pragnienie bycia posłusznymi?

Możemy być posłuszni, nie rozumiejąc uzasadnienia posłuszeństwa

- Dlaczego nie zawsze musimy pojmować wolę Pana, żeby być posłusznymi?

Przestrzegając przykazań Boga, przygotowujemy się na życie wieczne i wyniesienie. Czasami nie znamy uzasadnienia danego przykazania. Jednak okazujemy Bogu wiarę i zaufanie, jeśli jesteśmy Mu posłuszni, nie mając pełnego poznania.

Adamowi i Ewie nakazano składać ofiary Bogu. Pewnego dnia Adamowi ukazał się anioł i zapytał, dlaczego składa ofiary. Adam odpowiedział, że nie zna powodu. Czynił to, ponieważ Pan mu to nakazał. (Zob. Mojżesz 5:5–6 i ilustracja zamieszczona w tym rozdziale).

Potem anioł nauczał Adama ewangelii i powiedział mu o Zbawicielu, który miał przyjść. Duch Święty spoczął na Adamie i ten prorokował w odniesieniu do mieszkańców żyjących na ziemi aż do ostatniego pokolenia. (Zob. Mojżesz 5:7–10; NiP 107:56). Ta wiedza oraz wielkie błogosławieństwa spłynęły na Adama dlatego, że był posłuszny.

Pan przygotowuje sposób

Księga Mormona opowiada o tym, jak Nefi wraz ze swoimi starszymi braćmi otrzymali bardzo trudne zadanie od Pana (zob.

1 Nefi 3:1–6). Bracia Nefiego narzekali, mówiąc, że Pan wymaga od nich czegoś trudnego. Jednak Nefi powiedział: „Pójdę i uczynię, co Pan nakazał, bo wiem, że gdy Pan daje ludziom przykazanie, umożliwi im wykonanie tego, co nakazuje” (1 Nefi 3:7). Kiedy trudno jest nam przestrzegać jakiegoś przykazania Pana, powinniśmy pamiętać o słowach Nefiego.

- W jakich sytuacjach Pan umożliwił ci okazanie Mu posłuszeństwa?

Żadne przykazanie nie jest zbyt łatwe lub zbyt trudne do przestrzegania

Czasami możemy sądzić, że któreś z przykazań nie ma wielkiego znaczenia. Pisma święte opowiadają o człowieku o imieniu Naaman, który tak uważał. Naaman cierpiał z powodu okropnej choroby i podróżował z Syrii do Izraela, żeby poprosić proroka Elizeusza o uzdrowienie go. Naaman był ważną osobą we własnym kraju, więc poczuł się urażony, kiedy Elizeusz nie powitał go osobiście, lecz zamiast tego posłał swego sługę. Poczuł się jeszcze bardziej urażony, kiedy otrzymał wiadomość od Elizeusza: obmyj się siedem razy w rzece Jordan. „Czy rzeki damasceńskie Abana i Parpar nie są lepsze od wszystkich wód izraelskich? Czy nie mogłem w nich się obmyć i oczyścić?” — pytał. Odszedł oburzony. Lecz jego słudzy prosili go: „Gdyby prorok nakazał ci coś trudnego, czy nie uczyniłbyś tego? Tym bardziej więc powinienes to uczynić, gdy ci powiedział: Obmyj się, a będziesz czysty!” Naaman był wystarczająco mądry, żeby zrozumieć, że trzeba być posłusznym prorokowi Boga, nawet jeśli sprawa wydawała się być mało znacząca. Tak więc obmył się w Jordanie i został uzdrowiony. (Zob. II Ks. Królewska 5:1–14).

Czasami sądzimy, że jakieś przykazanie jest dla nas zbyt trudne do przestrzegania. Tak jak bracia Nefiego, możemy mówić: „Bóg wymaga od nas trudnej rzeczy”. Jednak możemy mieć pewność, tak jak Nefi, że Bóg nie da nam przykazania, nie umożliwiając nam okazania Mu posłuszeństwa.

„Trudną rzeczą” było przyjęcie przez Abrahama nakazu Pana, aby złożył w ofierze swego umiłowanego syna Izaaka (zob. I Ks. Mojżeszowa 22:1–13; zob. również rozdział 26. tego podręcznika).

Abraham czekał wiele lat na narodziny Izaaka, syna, którego Bóg mu obiecał. Jak mógłby stracić swego syna w taki sposób? To przykazanie musiało być niezwykle trudne dla Abrahama. Mimo to zdecydował, że będzie posłuszny Bogu.

My też powinniśmy być gotowi zrobić wszystko, czego od nas oczekuje Bóg. Prorok Józef Smith powiedział: „Uczyliem to moją zasadą: *Kiedy Pan nakazuje, zrób to*” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 160). To może być też naszą zasadą.

- W jakich okolicznościach otrzymałeś błogosławieństwa w wyniku posłuszeństwa przykazaniom, które wydawały się być mało znaczące?

Jezus Chrystus był posłuszny Swojemu Ojcu

- Jakie przykłady przychodzą ci na myśl, kiedy rozważasz posłuszeństwo Jezusa Chrystusa wobec Jego Ojca?

Jezus Chrystus był wspaniałym przykładem posłuszeństwa wobec naszego Ojca Niebieskiego. Powiedział: „Zstąpiłem bowiem z nieba, nie aby wypełniać wolę swoją, lecz wolę tego, który mnie posłał” (Ew. Jana 6:38). Poświęcił całe życie, okazując posłuszeństwo Swemu Ojcu; pomimo tego nie zawsze było Mu łatwo. Odczuwał takie same pokusy, jak inni śmiertelnicy (zob. List do Hebrajczyków 4:15). W Ogrodzie Getsemane modlił się, mówiąc: „Ojcie mój, jeśli można, niech mnie ten kielich minie; wszakże nie jako ja chcę, ale jako Ty” (Ew. Mateusza 26:39).

Dzięki temu, że Jezus był posłuszny woli Ojca pod każdym względem, umożliwił nam wszystkim zbawienie.

- W jaki sposób to, że pamiętamy przykład Zbawiciela, może nam pomagać w okazywaniu posłuszeństwa?

Skutki posłuszeństwa i nieposłuszeństwa

- Jakie są konsekwencje bycia posłusznym lub nieposłusznym przykazaniom Pana?

Królestwo niebieskie opiera się na prawie i jeśli otrzymujemy jakieś błogosławieństwo, jest to przez posłuszeństwo prawu, od którego jest ono uzależnione (zob. NiP 130:20–21; 132:5). Pan powiedział nam, że poprzez nasze posłuszeństwo i pilność, możemy zdobyć wiedzę i inteligencję (zob. NiP 130:18–19). Możemy również wzrastać duchowo (zob. Ks. Jeremiasza 7:23–24). Z kolei nieposłuszeństwo niesie ze sobą rozczarowanie i skutkuje utratą błogosławieństw. „Kimże jestem ja, rzecze Pan, żebym obiecał i nie dotrzymał? Rozkazuję, a ludzie nie słuchają; odwołuję, i nie dostają błogosławieństwa. Wówczas mówią w swych sercach: Nie jest to dzieło Pana, bowiem nie spełniły się Jego obietnice” (NiP 58:31–33).

Jeśli przestrzegamy przykazań Boga, On wypełnia Swoje obietnice, jak powiedział król Beniamin do swojego ludu: „Wymaga, abyście postępowali, jak wam nakazał, i jeśli tak czynicie, bezzwłocznie was za to błogosławi” (Mosjasz 2:24).

Posłuszni otrzymują życie wieczne

Pan radzi nam: „A jeżeli zachowasz moje przykazania i wytrwasz do końca, życie wieczne mieć będziesz, który to dar jest największym darem Boga” (NiP 14:7).

Pan opisał inne błogosławieństwa, jakie spłyną na tych, którzy są Mu posłuszni w prawości i prawdzie do końca:

„Boviem tak rzecze Pan — Ja, Pan, litościw i łaskaw jestem tym, co mają bojaźń przede mną, a raduje mnie uczcić tych, co mi służą w prawości i prawdzie do końca.

Wielką będzie ich nagroda, i wieczną będzie ich chwała.

I im objawię wszystkie tajemnice, wszystkie ukryte tajemnice mego królestwa z dawnych czasów, i na wieki, co przyjdą, dam im poznać dobre upodobanie mej woli we wszystkim, co tyczy mego królestwa.

Poznają nawet dziwy wieczności, i pokażę im rzeczy, co mają nastać, sprawy wielu pokoleń.

I wielką będzie ich mądrość, a ich zrozumienie sięgnie nieba. [...]

Bowiem oświecę ich Duchem moim, a przez moc moją dam im poznać tajemnice mojej woli — te rzeczy, których ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani które nie znalazły jeszcze drogi do serca człowieka” (NiP 76:5–10).

- Co według ciebie oznacza zwrot „służyć do końca”?
- W jaki sposób możemy pozostać wierni zasadom ewangelii, nawet jeśli nie jest to popularne? W jaki sposób możemy pomóc dzieciom i młodzieży w pozostawaniu wiernymi zasadom ewangelii?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Abraham 3:25 (przyszliśmy na ziemię, aby nasze posłuszeństwo zostało wystawione na próbę)
- I Ks. Samuela 15:22 (posłuszeństwo jest lepsze niż ofiara)
- Ks. Kaznodziei Salomona 12:13; Ew. Jana 14:15; List do Rzymian 6:16; NiP 78:7; 132:36; V Ks. Mojżeszowa 4:1–40 (powinniśmy być posłuszni Bogu)
- 2 Nefi 31:7 (Jezus Chrystus był posłuszny)
- Przypowieści Salomona 3:1–4; 6:20–22; 7:1–3; List do Efezjan 6:1–3; List do Kolosan 3:20 (dzieci powinny być posłuszne swoim rodzicom)
- NiP 21:4–6 (posłuszeństwo prorokowi)
- Ew. Jana 8:29–32; Mosjasz 2:22, 41; NiP 82:10; 1 Nefi 2:20 (błogosławieństwa za posłuszeństwo)
- NiP 58:21–22; 98:4–6; 134:5–7 (posłuszeństwo prawom kraju)
- Ks. Izajasza 60:12; NiP 1:14; 93:39; 132:6, 39 (konsekwencje nieposłuszeństwa)
- 2 Nefi 31:16; NiP 53:7; Ew. Mateusza 24:13; Ew. Łukasza 9:62 (wytrwanie do końca)

Rodzina może trwać wiecznie

Rozdział 36

Ważność rodziny

- Dlaczego nasz Ojciec Niebieski chciał, abyśmy, przychodząc na ziemię, byli częścią rodzin?

„Małżeństwo między mężczyzną a kobietą jest wyświęcone od Boga. [...] Rodzina zajmuje centralne miejsce w planie Stworzyciela dotyczącym wiecznego przeznaczenia Jego dzieci” („Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, październik 2004, 49).

Kiedy Ojciec Niebieski połączył Adama i Ewę w małżeństwie, przykazał im, aby mieli dzieci (zob. I Ks. Mojżeszowa 1:28). Objawił On, że jednym z założeń małżeństwa jest zapewnianie ziemskich ciał Jego duchowym dzieciom. Rodzice wraz z naszym Ojcem w Niebie są partnerami. On chce, żeby każde z Jego duchowych dzieci otrzymało ciało fizyczne i doświadczyło życia ziemskiego. Sprowadzając dziecko na ten świat, mężczyzna i kobieta pomagają naszemu Ojcu Niebieskiemu w wypełnianiu Jego planu.

Każde nowe dziecko powinno być witane w rodzinie z radością. Każde jest dzieckiem Boga. Powinniśmy poświęcać czas na to, by cieszyć się naszymi dziećmi, bawić się z nimi i nauczać je.

Prezydent David O. McKay powiedział: „Całym sercem wierzę, że najlepszym miejscem przygotowania się na [...] życie wieczne jest dom” („Blueprint for Family Living”, *Improvement Era*, kwiecień 1963, 252). W domu, z naszymi rodzinami uczymy się panowania nad sobą, poświęcenia, wierności oraz wartości pracy. Możemy nauczyć się miłości, dzielenia się i służenia sobie nawzajem.

Do nauczycieli: Kiedy będziesz nauczać z tego rozdziału oraz dwóch kolejnych rozdziałów na temat rodziny, bądź wrażliwy na uczucia tych, których sytuacja w domu odbiega od ideału.

Ojcowie i matki są odpowiedzialni za nauczanie swoich dzieci o Ojcu Niebieskim. Powinni pokazywać poprzez swój przykład, że Go kochają, ponieważ przestrzegają Jego przykazań. Rodzice powinni również nauczać swoje dzieci modlitwy i posłuszeństwa przykazaniom (zob. Przypowieści Salomona 22:6).

- Dlaczego dom jest najlepszym miejscem do tego, aby przygotować się na życie wieczne?
- W jaki sposób możemy pomóc młodzieży Kościoła zrozumieć świętość rodziny i przymierza małżeństwa?

Wieczna rodzina

Rodziny mogą być razem na zawsze. Aby cieszyć się tym błogosławieństwem, musimy zawrzeć małżeństwo w świątyni. Jeśli dwoje ludzi bierze ślub poza świątynią, ich małżeństwo kończy się, kiedy jeden z małżonków umiera. Jeśli zawieramy małżeństwo w świątyni poprzez upoważnienie Kapłaństwa Melchizedeka, jesteśmy poślubieni sobie na życie doczesne i na wieczność. Jeśli dotrzymamy naszych przymierzy zawartych z Panem, nasze rodziny będą połączone jako mąż, żona i dzieci na wieczność. Śmierć nie może nas rozdzielić.

Pełne miłości relacje rodzinne

- W jaki sposób możemy rozwinąć większe poczucie jedności w naszych domach?

Mężowie i żony powinni być troskliwi i uprzejmi względem siebie nawzajem. Nigdy nie powinni robić ani mówić czegokolwiek, co rani ich wzajemne uczucia. Powinni również ze wszystkich sił starać się uszczęśliwiać siebie nawzajem.

W miarę jak rodzice poznają Boga i dążą do tego, by stać się Mu podobni, będą nauczać dzieci, aby kochały się nawzajem.

W Księdze Mormona, król Beniamin wyjaśnił:

„Nie pozwolicie, aby wasze dzieci [...] biły się [i] kłóciły pomiędzy sobą. [...]

Lecz będziecie je uczyć, aby postępowały drogami prawdy i rozsądku, aby kochały się i pomagały sobie nawzajem” (Mosjasz 4:14–15).

Jako członkowie rodziny możemy pomagać sobie nawzajem, dodając sobie otuchy i udzielając szczerych pochwał. Każde dziecko powinno czuć się ważne. Rodzice powinni okazywać zainteresowanie tym, co robią ich dzieci oraz wyrażać swoją miłość i troskę o nie. Dzieci również powinny okazywać miłość swoim rodzicom. Powinny być posłuszne i starać się żyć w taki sposób, żeby przynieść zaszczyt swoim rodzicom i swojemu nazwisku.

- Co mogą robić rodzice, aby pomóc swoim synom i córkom w utrzymywaniu przyjaznych stosunków między sobą? Co mogą robić bracia i siostry, aby pielęgnować swoją przyjaźń?
- Co mogą robić mężowie i żony, aby uszczęśliwiać siebie nawzajem?

Jak odnieść sukces w rodzinie

- W jaki sposób wzmacniasz swoją rodzinę i przyczyniasz się do tego, żeby była szczęśliwa?

Prezydent Harold B. Lee nauczał: „Najważniejsza praca Pana, jaką wy i ja kiedykolwiek wykonamy, będzie miała miejsce wewnątrz naszych domów” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 134).

Szatan wie, jak ważne są rodziny w planie naszego Ojca Niebieskiego. Stara się je zniszczyć, powstrzymując nas od tego, żebyśmy zbliżali się do Pana. Kusi nas, abyśmy czynili to, co doprowadza nasze rodziny do rozpadu.

Członkowie Rady Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów oznajmili: „Udane małżeństwa i rodziny powstają i trwają w oparciu o zasady wiary, modlitwy, pokuty, przebaczenia, szacunku, miłości, współczucia, pracy i zdrowej rekreacji” (*Liahona*, październik 2004, 49).

Wszyscy chcemy mieć szczęśliwe i udane rodziny. Następujące wskazówki pomogą nam w osiągnięciu tego:

1. Módlcie się jako rodzina codziennie rano i wieczorem (zob. 3 Nefi 18:21). Módlcie się razem jako mąż i żona.
2. Nauczajcie dzieci ewangelii każdego tygodnia podczas domowego wieczoru rodzinnego.
3. Regularnie studiujcie pisma święte jako rodzina.
4. Róbcie razem wiele rzeczy jako rodzina, jak na przykład: wspólnie wykonujcie pracę, chodźcie na wycieczki i podejmujcie decyzje.
5. Uczcie się uprzejmości, cierpliwości, wytrwałości i miłosierdzia (zob. Moroni 7:45–48).
6. Regularnie uczęszczajcie na spotkania kościelne (zob. NiP 59:9–10).
7. Podążajcie za radą Pana zawartą w NiP 88:119: „Zorganizujcie się; przygotujcie każdą potrzebną rzecz; i ustanówcie dom, dom modlitwy, dom postu, dom wiary, dom nauki, dom chwały, dom porządku, dom Boga”.
8. Spisujcie historię rodziny, wykonujcie razem pracę świątynną i przyjmijcie obrzędy zapieczętowania w świątyni.

Rodzina jest najważniejszą jednostką Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Kościół istnieje po to, żeby pomagać rodzinom w otrzymaniu wiecznych błogosławieństw i wyniesienia. Organizacje i programy w Kościele mają na celu wzmacniać nas jako jednostki i pomóc nam w tym, żebyśmy żyli na zawsze jako rodziny.

- Co mogą zrobić rodziny, aby pomyślnie przejść przez trudne chwile?
- Jakie widziałeś dowody na to, że starania, takie jak: rodzinna modlitwa, rodzinne studiowanie pism świętych, narada rodzinna, wspólne posiłki i domowy wieczór rodzinny, mogą coś zmienić?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych oraz inne źródła

- Mojżesz 2:27–28 (stworzenie i błogosławienie mężczyzny i kobiety)
- I Ks. Mojżeszowa 2:24 (mąż łączy się ze swoją żoną)
- NiP 49:15–16 (Bóg ustanowił małżeństwo)
- List do Efezjan 6:4 (wychowujcie dzieci w prawości)
- NiP 132:15–21 (małżeństwo na wieczność)
- NiP 88:119–126 (wskazówki dotyczące udanej rodziny)
- NiP 93:40–50 (Pan nakazuje rodzicom wychowywać swoje dzieci w świetle i prawdzie)
- „Rodzina: Proklamacja dla świata” (dostępna na LDS.org i w wielu innych publikacjach kościelnych, włączając w to *Liahonę*, październik 2004, str. 49; *Dla wzmocnienia młodzieży: Wypełniając nasz obowiązek wobec Boga* [nr pozycji 36550 166] str. 44 i *Oddani wierze: Leksykon ewangelii* [nr pozycji 36863 166], str. 138 –140)

Obowiązki rodziny

Rozdział 37

Obowiązki rodziców

- Jakie obowiązki dzielą mąż i żona w zakresie wychowywania swoich dzieci?

Każda osoba odgrywa ważną rolę w swojej rodzinie. Poprzez proroków Pan wyjaśnił, jak powinni postępować ojcowie, matki i dzieci i jakie uczucia powinni żywić wobec siebie nawzajem. Jako mężowie, żony i dzieci powinniśmy dowiedzieć się, czego Pan od nas oczekuje, abyśmy wypełniali nasz cel jako rodzina. Jeżeli wszyscy będziemy wykonywać to, co do nas należy, zostaniemy połączeni na wieczność.

W tym świętym obowiązku rodzicielskim, „ojcowie i matki, są zobowiązani pomagać sobie wzajemnie, jako równi partnerzy” („Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, październik 2004, 49). Powinni pracować wspólnie nad zaspokajaniem duchowych, emocjonalnych, intelektualnych i fizycznych potrzeb swojej rodziny.

Niektóre obowiązki muszą być wypełniane wspólnie przez męża i żonę. Rodzice powinni nauczać ewangelii swoje dzieci. Pan ostrzegł, że jeśli rodzice nie będą nauczać swoich dzieci o wierze, odpokutowaniu, chrzcie i darze Ducha Świętego, grzech spadnie na ich głowy. Powinni również nauczać swoje dzieci modlitwy i posłuszeństwa przykazaniom Pana. (Zob. NiP 68:25, 28).

Jednym z najlepszych sposobów, w jaki rodzice mogą nauczać swoje dzieci, jest nauczanie poprzez własny przykład. Mężowie i żony powinni okazywać miłość i szacunek sobie nawzajem oraz dzieciom zarówno poprzez czyny, jak i słowa. Ważne jest, abyśmy

Do nauczycieli: Tak jak przy omawianiu rozdziału 36., bądź wrażliwy na uczucia tych, których sytuacja w domu odbiega od ideału. Podkreśl, że pod kierunkiem Pana i z pomocą członków rodziny oraz Kościoła, samotni rodzice mogą odnieść sukces w wychowywaniu dzieci.

pamiętali, że każdy członek rodziny jest dzieckiem Boga. Rodzice powinni traktować swoje dzieci z miłością i szacunkiem, postępując wobec nich stanowczo, a zarazem życzliwie.

Rodzice powinni rozumieć, że czasami dzieci dokonują niewłaściwych wyborów, nawet po tym, jak nauczano ich prawdy na dany temat. Kiedy tak się dzieje, rodzice nie powinni się poddawać. Powinni w dalszym ciągu nauczać swoje dzieci, wyrażać swoją miłość do nich, być dla nich dobrym przykładem oraz pościć i modlić się za nie.

Księga Mormona mówi nam o tym, jak modlitwy pewnego ojca pomogły zbuntowanemu synowi w powrocie na drogę Pana. Alma Młodszy odszedł od nauk swojego prawego ojca, Almy, i dążył do zniszczenia Kościoła. Ojciec ten modlił się z wiarą za swojego syna. Alma Młodszy został nawiedzony przez anioła i odpokutował za swój zły styl życia. Stał się wielkim przywódcą Kościoła. (Zob. Mosjasz 27:8–32).

Rodzice mogą zapewnić atmosferę czci i szacunku w domu, nauczając swoje dzieci i przewodząc im z miłością. Rodzice powinni również zapewniać swoim dzieciom radosne doświadczenia.

- W jaki sposób mąż i żona mogą wspierać siebie nawzajem w wypełnianiu swoich ról? Gdzie mogą się zwrócić o wsparcie rodzice samotnie wychowujący dzieci?

Obowiązki ojca

- Jakie widziałeś przykłady dobrych ojców wychowujących swoje dzieci?

„Według boskiego zamysłu, ojcowie mają przewodniczyć swoim rodzinom w miłości i prawości, i są odpowiedzialni za zapewnienie swoim rodzinom niezbędnych środków do życia i ochrony” (*Liahona*, październik 2004, 49). Godny ojciec, który jest członkiem Kościoła, ma możliwość posiadania kapłaństwa, co czyni go przywódcą kapłańskim swojej rodziny. Powinien kierować swoją rodziną z pokorą i życzliwością, a nie poprzez przymus lub okrucieństwo. Pisma święte nauczają, że ci, którzy posiadają

kapłaństwo, powinni prowadzić innych przez perswazję, delikatność, miłość i uprzejmość (zob. NiP 121:41–44; List do Efezjan 6:4).

Ojciec dzieli błogosławieństwa wypływające z posiadania kapłaństwa z członkami swojej rodziny. Jeśli mężczyzna posiada Kapłaństwo Melchizedeka, może dzielić się tymi błogosławieństwami, służąc chorym i udzielając szczególnych błogosławieństw kapłańskich. Pod kierunkiem przewodniczącego przywódcy kapłańskiego, może on błogosławić niemowlęta, dokonywać chrztów i konfirmacji oraz ustanawiać do kapłaństwa. Powinien stanowić dobry przykład dla swojej rodziny w przestrzeganiu przykazań. Powinien również pilnować tego, żeby rodzina modliła się wspólnie dwa razy dziennie i odbywała domowe wieczory rodzinne.

Ojciec powinien spędzać czas z każdym dzieckiem indywidualnie. Powinien nauczać swoje dzieci właściwych zasad, rozmawiać z nimi o ich problemach i troskach oraz z miłością udzielać im rad. Przykłady na to można znaleźć w Księdze Mormona (zob. 2 Nefi 1:14–3:25; Alma 36–42).

Obowiązkiem ojca jest również zaspokajanie fizycznych potrzeb rodziny, zapewnianie jej niezbędnej żywności, miejsca zamieszkania, odzieży i wykształcenia. Nawet jeśli nie jest w stanie sam zapewnić całkowitego utrzymania, nie zrzeka się on obowiązku dbania o swoją rodzinę.

Obowiązki matki

- Jakie widziałeś przykłady dobrych matek wychowujących swoje dzieci?

Prezydent David O. McKay powiedział, że macierzyństwo jest szlachetnym powołaniem (zob. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], 156). Jest to święte powołanie, partnerstwo z Bogiem w sprowadzaniu na świat Jego duchowych dzieci. Rodzenie dzieci jest jednym z najwspanialszych błogosławieństw. Jeśli w domu nie ma ojca, rodzinie przewodniczy matka.

Prezydent Boyd K. Packer pochwalił kobiety, które same nie mogą mieć dzieci, a mimo to chcą się opiekować innymi. Powiedział: „Kiedy mówię o matkach, mam na myśli nie tylko kobiety, które

urodziły dzieci, ale również te, które wychowują dzieci zrodzone z innych kobiet oraz o wielu kobietach, które, nie mając własnych, matkowały cudzym dzieciom” (*Mothers* [1977], 8).

Prorocy w dniach ostatnich nauczają: „Głównym obowiązkiem matek jest dbałość o fizyczny i duchowy rozwój dzieci” (*Liahona*, październik 2004, 49). Matka powinna spędzać czas ze swoimi dziećmi i nauczać je ewangelii. Powinna się bawić i pracować z nimi, aby odkrywały świat wokół nich. Powinna także nauczać swoją rodzinę tego, jak sprawić, żeby dom był przyjemnym miejscem. Okazując dzieciom ciepło i miłość, wzmacnia ich poczucie własnej wartości.

Księga Mormona opisuje grupę dwóch tysięcy młodych mężczyzn, którzy doszli do wielkości dzięki naukom swoich matek (zob. Alma 53:16–23). Prowadzeni przez proroka Helamana, stoczyli bitwę przeciwko swoim wrogom. Od swoich matek nauczyli się uczciwości, odwagi i bycia godnymi zaufania. Ich matki również nauczyły ich, że jeśli nie będą wątpić, Bóg ich uratuje (zob. Alma 56:47). Wszyscy przeżyli bitwę. Dali wyraz wierze w nauki swoich matek, mówiąc: „Wierzymy, że nasze matki wiedziały o prawdzie tego, co mówiły” (Alma 56:48). Każda matka, która posiada świadectwo, może mieć ogromny wpływ na swoje dzieci.

Obowiązki dzieci

- W jaki sposób dzieci pomagają rodzicom w tworzeniu szczęśliwego domu?

Dzieci dzielą ze swoimi rodzicami obowiązki związane z tworzeniem szczęśliwego domu. Powinny przestrzegać przykazań i żyć w zgodzie z innymi członkami rodziny. Pan nie jest zadowolony, kiedy dzieci się kłócą (zob. *Mosjasz* 4:14).

Pan nakazał dzieciom czcić swoich rodziców. Powiedział: „Czcij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni w ziemi” (II Ks. Mojżeszowa 20:12). Czczyć rodziców, to znaczy kochać ich i szanować. A to również oznacza okazywanie im posłuszeństwa. Pisma święte mówią o tym, że dzieci powinny być „posłuszne rodzicom swoim w Panu, bo to rzecz słuszna” (List do Efezjan 6:1).

Prezydent Spencer W. Kimball powiedział, że dzieci powinny się nauczyć pracy i dzielenia obowiązków w domu i w ogrodzie. Powinny mieć przydzielone obowiązki w zakresie utrzymywania domu w ładzie i w czystości. (Zob. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 120).

- W jaki sposób dzieci mogą czcić i szanować swoich rodziców?
- W jaki sposób twoi rodzice sprawiali, że ich czciłeś i szanowałeś?

Przyjmowanie obowiązków przynosi błogosławieństwa

- W jaki sposób każdy członek rodziny może przyczynić się do tworzenia szczęśliwej atmosfery w domu?

Kochająca i szczęśliwa rodzina nie powstaje przez przypadek. Każda osoba w rodzinie musi wykonywać swoją część pracy. Pan dał obowiązki zarówno rodzicom, jak i dzieciom. Pisma święte nauczają, że musimy być troskliwi, mili i delikatni względem innych. Kiedy rozmawiamy, wspólnie modlimy się, śpiewamy i pracujemy, możemy cieszyć się błogosławieństwami jedności w naszych rodzinach. (Zob. List do Kolosan 3).

- Jakie niektóre tradycje i zwyczaje mogą przyczynić się do tworzenia szczęśliwej atmosfery w domu?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych oraz inne źródła

- Przypowieści Salomona 22:6 (wychowuj dziecko)
- List do Efezjan 6:1–3 (dzieci mają być posłuszne rodzicom)
- NiP 68:25–28; List do Efezjan 6:4 (obowiązki rodziców)
- „Rodzina: Proklamacja dla świata” (dostępna na LDS.org i w wielu innych publikacjach kościelnych, włączając w to *Liahonę*, październik 2004, str. 49; *Dla wzmocnienia młodzieży* [nr pozycji 36550 166], str. 44; i *Oddani Wierze* [nr pozycji 36863 166], strony 138–140)
- *Przewodnik dla rodziny* (nr pozycji 31180 166)

Małżeństwo na wieczność

Rozdział 38

Małżeństwo jest wyświęcone od Boga

Małżeństwo między mężczyzną a kobietą jest niezbędną częścią planu Boga. Pan powiedział: „Kto zabrania zawierania związków małżeńskich, nie jest wyświęcony od Boga bowiem małżeństwo jest wyświęcone od Boga dla człowieka” (NiP 49:15). Od początku małżeństwo było prawem ewangelii. Małżeństwa mają trwać wiecznie, a nie tylko przez okres naszego życia doczesnego.

Adam i Ewa zostali połączeni w małżeństwie przez Boga, jeszcze zanim na ziemi pojawiła się śmierć. Byli wiecznym małżeństwem. Nauczali prawa małżeństwa na wieczność swoje dzieci oraz ich dzieci. Z biegiem lat, do serc ludzkich wkroczyła niegodziwość i upoważnienie potrzebne do dokonywania tego świętego obrzędu zostało zabrane z ziemi. Poprzez Przywrócenie ewangelii, małżeństwo na wieczność zostało przywrócone na ziemię.

- Dlaczego ważna jest wiedza o tym, że małżeństwo między mężczyzną a kobietą jest wyświęcone od Boga?

Małżeństwo na wieczność jest niezbędne do wyniesienia

- Jaka jest doktryna Pana dotycząca małżeństwa i czym się ona różni od poglądów, jakie panują na świecie?

Wielu ludzi na świecie postrzega małżeństwo jedynie jako obyczaj społeczny, porozumienie prawne pomiędzy mężczyzną a kobietą, dotyczące wspólnego życia, lecz dla Świętych w Dniach Ostatnich małżeństwo to dużo więcej. Nasze wyniesienie zależy od małżeństwa oraz od zasad i obrzędów, takich jak pokuta, chrzest i otrzymanie daru Ducha Świętego. Wierzymy, że małżeństwo jest

najświętszym związkiem, jaki może istnieć pomiędzy mężczyzną a kobietą. Ta święta więź wpływa na nasze szczęście teraz i w wieczności.

Ojciec Niebieski dał nam prawo wiecznego małżeństwa, abyśmy mogli stać się Mu podobni. Pan powiedział:

„W chwale celestialnej istnieją trzy nieba, lub stopnie;

I aby uzyskać najwyższy, człowiek musi wstąpić do tego systemu kapłaństwa (to znaczy nowego i wiecznego przymierza małżeństwa);

A jeżeli tego nie uczyni, nie może go uzyskać” (NiP 131:1–3).

Małżeństwo na wieczność musi być zawarte w świątyni poprzez właściwe upoważnienie

- Dlaczego małżeństwo musi być zawarte w świątyni poprzez właściwe upoważnienie, aby mogło trwać przez wieczność?

Małżeństwo na wieczność musi być dokonane przez kogoś, kto posiada moc pieczętowania. Pan obiecał: „Jeżeli mąż zaślubia niewiastę przez [...] nowe i wieczne przymierze [...] przez tego, kto jest pomazany, [...] jeżeli [wytrwają] w [Pana] przymierzu, [...] będzie miało pełną moc, kiedy zejdą z tego świata” (NiP 132:19).

Małżeństwo na wieczność nie tylko musi być zawarte poprzez właściwe upoważnienie kapłańskie, ale musi być również zawarte w jednej ze świętych świątyń naszego Pana. Świątynia jest jedynym miejscem, w którym może być dokonywany ten święty obrzęd.

W świątyni pary Świętych w Dniach Ostatnich klękają przy jednym ze świętych ołtarzy w obecności swojej rodziny i przyjaciół, którzy otrzymali obdarowanie świątynne. Zawierają przed Bogiem przymierze małżeństwa. Ogłasza się, że są mężem i żoną na życie doczesne i na całą wieczność. Czyni to posiadacz kapłaństwa

Do nauczycieli: Wszyscy członkowie, zarówno osoby będące w związku małżeńskim, jak i osoby samotne, powinny zrozumieć doktrynę wiecznego małżeństwa. Jednak powinność być wrażliwy na uczucia osób dorosłych, które nie są w związku małżeńskim. Jeśli jest taka potrzeba, pomóż członkom klasy lub członkom rodziny uświadomić sobie to, że wszystkie dzieci naszego Ojca Niebieskiego, które są wierne swoim przymierzom w tym życiu, będą miały możliwość uzyskania wszystkich błogosławieństw ewangelii w wieczności, wraz z możliwością posiadania rodziny na wieczność.

Boga, któremu nadano upoważnienie do dokonywania tego świętego obrzędu. Działa on pod przewodnictwem Pana i obiecuje parze błogosławieństwa wyniesienia. Daje im wskazówki dotyczące tego, co muszą uczynić, aby otrzymać te błogosławieństwa. Przypomina im o tym, że wszystkie błogosławieństwa są zależne od posłuszeństwa prawom Boga.

Jeśli zawieramy małżeństwo poprzez inne upoważnienie niż kapłaństwo w świątyni, małżeństwo będzie trwało tylko do końca tego życia. Po śmierci partnerzy małżeńscy nie mogą rościć sobie prawa do siebie nawzajem ani do swoich dzieci. Wieczne małżeństwo daje nam możliwość trwania jako rodzina po tym życiu.

Korzyści z małżeństwa na wieczność

- Jakie są błogosławieństwa posiadania małżeństwa na wieczność w tym życiu i w wieczności?

Jako Święci w Dniach Ostatnich żyjemy z wieczną perspektywą, a nie tylko dla chwili. Jednak możemy otrzymywać błogosławieństwa w tym życiu jako wynik zawarcia małżeństwa na wieczność. Niektóre z tych błogosławieństw zostały wymienione poniżej:

1. Wiemy, że nasze małżeństwo może trwać na zawsze. Śmierć może nas rozdzielić tylko tymczasowo. Nic nie może nas rozłączyć na zawsze oprócz naszego własnego nieposłuszeństwa. Ta wiedza mobilizuje nas do tego, abyśmy bardziej się starali o szczęśliwe i udane małżeństwo.
2. Wiemy, że nasze więzy rodzinne mogą trwać nadal w wieczności. Ta wiedza motywuje nas do tego, żebyśmy starannie nauczali i wychowywali nasze dzieci. Pomaga nam w okazywaniu im większej cierpliwości i miłości. W wyniku tego nasze domy powinny być szczęśliwsze.
3. Jako że zawarliśmy małżeństwo w sposób ustanowiony przez Boga, mamy przywilej tego, aby Duch został przelany na nasze małżeństwo, jeśli pozostajemy godni.

Niektóre z błogosławieństw, jakimi możemy się cieszyć w wieczności, zostały wymienione na następnej stronie:

1. Będziemy mogli żyć w najwyższym stopniu celestialnego królestwa Boga.
 2. Możemy zostać wyniesieni tak jak Bóg i otrzymać pełnię radości.
- W jaki sposób posiadanie wiecznej perspektywy może wpływać na to, jak postrzegamy nasze małżeństwo i rodzinę?

Musimy przygotować się na wieczne małżeństwo

- W jaki sposób możemy pomóc młodzieży w przygotowaniu się do małżeństwa na wieczność?

Prezydent Spencer W. Kimball nauczał: „Małżeństwo to chyba najważniejsza ze wszystkich decyzji i ma najbardziej dalekosiężne skutki, gdyż wiąże się z nim nie tylko natychmiastowe szczęście, lecz również wieczna radość. Wywiera ono wpływ nie tylko na dwie związane nim osoby, lecz również na ich rodziny, a w szczególności na ich dzieci oraz dzieci ich dzieci przez wiele pokoleń. Wybierając partnera na to życie i na wieczność, z pewnością trzeba dokładnie planować i rozmyślać, modlić się i pościć, aby mieć pewność, że spośród wszystkich decyzji, ta jedna nie może być błędna” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 193).

Małżeństwo na wieczność powinno być celem każdego Świętego w Dniach Ostatnich. To samo dotyczy par, które mają już ślub cywilny. Przygotowanie się na wieczne małżeństwo wymaga dużo rozważania i modlitwy. Do świątyni wolno wejść tylko członkom Kościoła, którzy żyją w prawości (zob. NiP 97:15–17). Na ślub w świątyni nie decydujemy się nagle w ciągu jednego dnia, tego samego dnia wchodząc do świątyni i zawierając małżeństwo. Najpierw musimy spełniać pewne wymagania.

Zanim pójdziemy do świątyni, musimy być aktywnymi, godnymi członkami Kościoła przez co najmniej jeden rok. Mężczyźni muszą posiadać Kapłaństwo Melchizedeka. Prezydent gminy lub biskup powinien z nami przeprowadzić wywiad. Jeżeli uzna, że jesteśmy godni, da nam rekomendację świątynną. Jeżeli nie jesteśmy godni, będzie nam doradzał i pomoże nam ustanowić cele, abyśmy stali się godni wejścia do świątyni.

Po otrzymaniu przez nas rekomendacji od naszego biskupa lub prezydenta gminy, wywiad musi z nami przeprowadzić prezydent parafii lub prezydent misji. Podczas wywiadu dotyczącego uzyskania rekomendacji świątynnej zadawane są nam następujące pytania:

1. Czy wierzysz w Boga, Wiecznego Ojca, Jego Syna Jezusa Chrystusa i w Ducha Świętego; i czy posiadasz świadectwo o Ich istnieniu? Czy posiadasz mocne świadectwo na temat przywróconej ewangelii?
2. Czy popierasz Prezydenta Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jako proroka, widzącego i objawiciela? Czy uznajesz go jako jedyną osobę na ziemi upoważnioną do wykorzystywania wszystkich kluczy kapłańskich?
3. Czy żyjesz zgodnie z prawem czystości moralnej?
4. Czy płacisz pełną dziesięcinę?
5. Czy zachowujesz Słowo Mądrości?
6. Czy jesteś uczciwy w postępowaniu z innymi?
7. Czy starasz się dotrzymywać przymierzy, które zawarłeś, uczęszczając na spotkania sakramentalne i kapłaństwa oraz żyć w harmonii z prawami i przykazaniami ewangelii?

Ubiegając się o rekomendację świątynną, powinieneś pamiętać, że wejście do świątyni jest świętym przywilejem. Jest poważnym krokiem, który nie powinien być lekko traktowany.

Powinniśmy usilnie starać się przestrzegać wszystkich przymierzy, jakie zawieramy w świątyni. Pan powiedział, że jeśli będziemy oddani i wierni, będziemy mieli udział w wyniesieniu. Staniemy się tacy jak nasz Ojciec Niebieski. (Zob. NiP 132:19–20). Małżeństwo zawarte w świątyni jest warte każdego poświęcenia. Jest ono sposobem uzyskania niezmiernych i wiecznych błogosławieństw.

- W jaki sposób możemy zachęcić młodych ludzi do tego, aby postawili sobie za cel zawarcie małżeństwa w świątyni? W jaki sposób możemy im pomóc w przygotowaniu się do tego?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I Ks. Mojżeszowa 1:26–28 (powinniśmy rozmnażać się i wypełniać ziemię)
- I Ks. Mojżeszowa 2:21–24 (pierwsze małżeństwo połączył Bóg)
- Ew. Mateusza 19:3–8 (to, co Bóg złączył)
- NiP 132 (wieczna natura prawa małżeństwa)
- NiP 42:22–26 (przysięgi małżeńskie powinny być dotrzymywane)
- Jakub 3:5–7 (mąż i żona powinni być sobie nawzajem wierni)

Prawo czystości moralnej

Rozdział 39

Ku uwadze Rodziców

Pewne fragmenty tego rozdziału zawierają wiedzę, która wyrasta ponad poziom dojrzałości młodszych dzieci. Z nauczaniem tych fragmentów najlepiej będzie poczekać aż dzieci dorosną do wieku, kiedy będą mogły zrozumieć, czym są stosunki seksualne i prokreacja. Nasi przywódcy w Kościele powiedzieli nam, że rodzice są odpowiedzialni za nauczanie swoich dzieci na temat prokreacji (procesu poczynania i rodzenia dzieci). Rodzice muszą też nauczać je prawa czystości moralnej, które jest objaśnione w tym rozdziale.

Kiedy dzieci są małe, rodzice mogą zacząć je nauczać właściwego traktowania swojego ciała. Kiedy rozmawiamy z dziećmi otwarcie, ale z powagą i używamy właściwych nazw części ciała i ich funkcji, pomagamy im dorastać bez zbędnego skrępowania w odniesieniu do swojego ciała.

Dzieci są z natury ciekawe. Chcą wiedzieć, w jaki sposób funkcjonują ich ciała. Chcą wiedzieć, skąd się biorą niemowlęta. Jeśli rodzice będą odpowiadać na takie pytania jasno i wprost oraz w sposób zrozumiały dla dzieci, będą one w dalszym nadal zwracać się ze swoimi pytaniami do rodziców. Jednak, jeśli rodzice będą udzielać odpowiedzi w taki sposób, że dzieci poczują się zakłopotane, odrzucone lub nieusatysfakcjonowane, prawdopodobnie zwrócą się ze swoimi pytaniami do kogoś innego i, być może, otrzymają błędne pojęcie na ten temat, i wyrobią sobie niewłaściwe poglądy.

Jednak mówienie dzieciom wszystkiego naraz nie jest ani mądre, ani konieczne. Rodzice powinni przekazywać im tylko te informacje, o które zostali poproszeni i które są zrozumiałe. Odpowiadając na te pytania, rodzice mogą nauczać dzieci ważności szanowania swojego ciała oraz ciał innych ludzi. Rodzice powinni nauczać

swoje dzieci, aby ubierały się skromnie. Powinni korygować fałszywe idee i wulgarny język, jakiego dzieci uczą się od innych.

Zanim dzieci osiągną dojrzałość, rodzice powinni otwarcie omówić z nimi temat prokreacji. Dzieci powinny zrozumieć, że są to dobre predyspozycje i że zostały nam dane przez Pana. Oczekuje On, że będziemy je wykorzystywać w granicach ustalonych przez Niego.

Małe dzieci przychodzą od Ojca Niebieskiego na ziemię, będąc czyste i niewinne. Jeśli rodzice będą modlić się o przewodnictwo, Pan natchnie ich, by nauczali swoje dzieci we właściwym czasie i we właściwy sposób.

Moc prokreacji

- Dlaczego rodzice powinni nauczać swoje dzieci na temat prokreacji i czystości moralnej? W jaki sposób należy to czynić właściwie?

Bóg nakazał każdemu stworzeniu, by rozmnażało się według swojego gatunku (zob. I Ks. Mojżeszowa 1:22). Rozmnażanie było częścią Jego planu po to, by wszystkie formy życia mogły przedłużyć swe istnienie na ziemi.

Potem umieścił na ziemi Adama i Ewę. Różnili się oni od innych Jego stworzeń, ponieważ byli Jego duchowymi dziećmi. W Ogrodzie Eden połączył Adama i Ewę w małżeństwie i przykazał im, aby się rozmnażali i wypełniali ziemię (zob. I Ks. Mojżeszowa 1:28). Jednak ich życiem miały kierować prawa moralne, a nie instynkt.

Bóg chciał, żeby Jego duchowe dzieci przychodziły na świat w rodzinach, aby miały odpowiednią opiekę i były nauczane. Podobnie jak Adam i Ewa, mamy zapewnić ciała fizyczne tym duchowym dzieciom. Członkowie Rady Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów stwierdzili: „Oświadczamy, że sposób, w jaki powstaje życie na ziemi, jest ustanowiony przez Boga” („Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, październik 2004, 49). Bóg przykazał nam, aby stosunki seksualne zarezerwowane były tylko dla mężczyzny i kobiety, którzy są w związku małżeńskim. To przykazanie nazywa się prawem czystości moralnej.

Prawo czystości moralnej

- Co to jest prawo czystości moralnej?

Powinniśmy mieć stosunki seksualne tylko z naszym współmałżonkiem, z którym jesteśmy prawnie zaślubieni. Żaden mężczyzna ani żadna kobieta nie powinni mieć stosunków seksualnych przed ślubem. Po zawarciu małżeństwa dopuszczalne są stosunki seksualne tylko z własnym małżonkiem.

Pan powiedział do Izraelitów: „Nie cudzołóż” (II Ks. Mojżeszowa 20:14). Izraelici, którzy łamali to przykazanie, podlegali surowym karom. Pan powtórzył to przykazanie w dzisiejszych czasach (zob. NiP 42:24).

Nauczano nas, że prawo czystości moralnej mieści w sobie więcej aspektów niż tylko stosunki seksualne. Rada Prezydenta Kościoła ostrzegła młodych ludzi przed innymi grzechami seksualnymi:

„Przed ślubem nie czyńcie niczego, co mogłoby pobudzić te silne emocje, które powinny być wyrażane jedynie w małżeństwie. Nie pozwalajcie sobie na namiętne pocałunki, nie kładźcie się na drugiej osobie, nie dotykajcie jej intymnych, świętych części ciała, czy to w ubraniu, czy też bez. Nie pozwólcie nikomu, by robił to z wami. Nie wzbudzajcie tych uczuć we własnym ciele” (*Dla wzmocnienia młodzieży* [broszura, 2002], 27).

Podobnie jak inne wykroczenia przeciwko prawu czystości moralnej, tak i zachowania homoseksualne są poważnym grzechem. Prorocy w dniach ostatnich mówią na temat zagrożeń związanych z zachowaniami homoseksualnymi oraz wyrażają swoją troskę o ludzi, którzy mają takie skłonności. Prezydent Gordon B. Hinckley powiedział:

„Przede wszystkim, wierzymy, że małżeństwo między mężczyzną a kobietą jest wyświęcone od Boga. Wierzymy, że małżeństwo może być wieczne, dzięki skorzystaniu z mocy wiecznego kapłaństwa w domu Pana.

Ludzie wypyują o nasze stanowisko w sprawie osób, które postrzegają siebie jako tak zwanych gejów i lesbijki. Moja odpowiedź brzmi: kochamy ich jako synów i córki Boga. Posiadają

może pewne skłonności, które są silne i które mogą być trudne do opanowania. Większość ludzi ma takie lub inne skłonności na różnych etapach życia. Jeśli nie poddają się tym skłonnościom, mogą iść naprzód tak, jak wszyscy inni członkowie Kościoła. Jeśli łamią prawo czystości moralnej i zasady moralne Kościoła, podlegają dyscyplinie Kościoła, tak jak inni.

Chcemy pomagać tym ludziom, wzmacniać ich, wspierać w ich problemach i pomagać im w ich trudnościach. Lecz nie możemy stać bezczynnie, jeśli pozwalają sobie na niemoralne postępowanie, jeśli usiłują żyć w tak zwanym małżeństwie osób tej samej płci, podtrzymywać je i bronić go. Zezwalanie na to byłoby lekceważeniem poważnej i świętej podwaliny małżeństwa usankcjonowanej przez Boga oraz jego celu, jakim jest budowanie rodziny” (w: Conference Report, październik 1998, 91 lub *Ensign*, październik 1998, 71).

Szatan chce, abyśmy łamali prawo czystości moralnej

- W jaki sposób Szatan próbuje kusić ludzi do łamania prawa czystości moralnej?

Szatan planuje oszukać tyłu z nas, ilu mu się uda, aby powstrzymać nas od powrotu do życia z naszym Ojcem w Niebie. Jedną z jego najbardziej niszczycielskich praktyk jest kuszenie nas, abyśmy złamali prawo czystości moralnej. Jest przebiegły i potężny. Chce przekonać nas o tym, że złamanie tego prawa nie jest grzechem. Wielu ludzi zostało zwiedzionych. Musimy strzec się wpływów zła.

Szatan atakuje zasady skromności. Chce nas przekonać, że ponieważ ciało ludzkie jest piękne, można się nim afiszować i wystawiać je na pokaz. Nasz Ojciec w Niebie chce, żebyśmy zakrywali swoje ciała, żebyśmy nie pobudzali niewłaściwych myśli w umysłach innych ludzi.

Szatan nie tylko zachęca nas do tego, żebyśmy ubierali się nieskromnie, ale również wzbudza w nas niemoralne i niestosowne myśli. Czyni to poprzez zdjęcia, filmy, anegdoty, żarty, muzykę i taniec, które wywołują skojarzenia z niemoralnymi czynami. Prawo czystości moralnej wymaga, aby zarówno nasze myśli, jak

i nasze czyny były czyste. Prorok Alma nauczał, że kiedy będziemy sądzeni przez Boga, „nasze myśli także nas potępią, i w tym okropnym stanie nie odważymy się podnieść oczu ku naszemu Bogu” (Alma 12:14).

Jezus nauczał: „Słyszeliście, iż powiedziano: Nie będziesz cudzołożył.

A Ja wam powiadam, że każdy kto patrzy na niewiastę i pożąda jej, już popełnił cudzołóstwo w sercu swoim” (Ew. Mateusza 5:27–28).

Prezydent Gordon B. Hinckley ostrzegł: „Żyjecie w świecie ogromnych pokus. Pornografia ze swoim plugawym wyuzdaniem szerzy się na ziemi jak straszliwa, ogarniająca fala. To trucizna. Nie oglądajcie jej ani nie czytajcie. W przeciwnym razie was zniszczy. Odbierze wam szacunek do siebie. Ograbi was z poczucia piękna życia. Zniszczy was i wciągnie do bagna złych myśli, a prawdopodobnie także złych uczynków. Trzymajcie się od tego z daleka. Strońcie od niej jak od okropnej choroby, bo jest tak samo zabójcza. Bądźcie cnotliwi w myślach i w czynach. Bóg celowo zasiał w was boski popęd, który z łatwością może doprowadzić do złego i zgubnego końca. Kiedy jesteście młodzi, nie angażujcie się w stałe związki. Kiedy osiągniecie wiek, w którym będziecie myśleć o małżeństwie, wtedy będzie czas na tego rodzaju związki. Lecz wam, chłopcy i dziewczęta, którzy chodzicie do szkoły średniej, nie jest to potrzebne” (w: Conference Report, październik 1997, 71–72 lub *Ensign*, październik 1997, 51).

Szatan czasami kusi nas, wykorzystując nasze emocje. Wie on, kiedy jesteśmy samotni, zagubieni lub przygnębieni. Wybiera tę chwilę słabości, żeby nas skusić do złamania prawa czystości moralnej. Nasz Ojciec w Niebie może dać nam siłę, abyśmy przeszli przez te próby bez szwanku.

Pisma święte opowiadają o pewnym prawym młodzieńcu, który miał na imię Józef i do którego Potyfar, jego pan, miał wielkie zaufanie. Potyfar dał Józefowi panowanie nad wszystkim, co posiadał. Żona Potyfara pożądała Józefa i kusiła go, aby popełnił z nią cudzołóstwo. Lecz Józef stawiał jej opór i uciekł. (Zob. I Ks. Mojżeszowa 39:1–18).

Paweł nauczał: „Dotąd nie przyszło na was pokuszenie, które by przekraczało siły ludzkie, lecz Bóg jest wierny i nie dopuści, abyście byli kuszeni ponad siły wasze, ale z pokuszeniem da i wyjście, abyście je mogli znieść” (I List do Koryntian 10:13). Alma podkreślał, że nie będziemy „kuszeni ponad swą wytrzymałość”, jeżeli „[lukorzemy] się przed Panem i [będziemy wzywać] Jego świętego imienia, [czuć] i nie [ustawać] modląc się” (Alma 13:28).

- Jaki jest związek między skromnością a czystością moralną?
W jaki sposób rodzice mogą nauczać swoje dzieci skromności w ubiorze, w mowie i w zachowaniu?
- W jaki sposób możemy walczyć przeciwko rozprzestrzenianiu się i wpływowi pornografii?
- Jakie obietnice złożył nam Pan, aby pomóc nam oprzeć się pokusom Szatana?

Złamanie prawa czystości moralnej jest niezwykle poważnym grzechem

Prorok Alma ubolewał nad tym, że jeden z jego synów złamał prawo czystości moralnej. Alma powiedział do swojego syna, Koriantona: „Czyż nie wiesz, mój synu, że grzech ten jest wstrętny Panu, wstrętniejszy niż wszystkie inne grzechy z wyjątkiem tylko przelania niewinnej krwi i przeciwstawienia się Duchowi Świętemu?” (Alma 39:5). Nieczystość moralna jest następna po morderstwie pod względem wagi grzechu.

Jeśli mężczyzna i kobieta złamią prawo czystości moralnej i poczną dziecko, mogą mieć pokusę, żeby popełnić jeszcze jeden ohydny grzech: aborcję. Rzadko istnieje uzasadniony powód dla dokonania aborcji. Przywódcy Kościoła powiedzieli, że w niektórych, wyjątkowych przypadkach można uzasadnić dokonanie aborcji. Może tak być, kiedy ciąża jest wynikiem kazirodztwa lub gwałtu, kiedy kompetentni lekarze uznają, że życie lub zdrowie matki narażone jest na poważne niebezpieczeństwo lub gdy uznają, iż płód jest uszkodzony na tyle, że dziecko nie będzie żyło

Do nauczycieli: Jeśli pojawiają się pytania dotyczące skromności i prawa czystości moralnej, możesz odnieść się do broszury zatytułowanej *Dla wzmocnienia młodzieży* (nr pozycji 36550 166), która jest dostępna w centrach dystrybucyjnych i na stronie LDS.org, i która również może być dostępna w bibliotece twojego miejsca spotkań.

po narodzeniu. Jednak nawet takie okoliczności nie usprawiedliwiają automatycznie dokonania aborcji. Osoby, które są w takiej sytuacji, powinny rozważyć możliwość aborcji jedynie po konsultacji z lokalnym przywódcą kościelnym i po otrzymaniu potwierdzenia w żarliwej modlitwie.

„Kiedy mężczyzna i kobieta poczynają nieślubne dziecko, powinno się dołożyć wszelkich starań, by zachęcić ich do małżeństwa.

Kiedy prawdopodobieństwo stworzenia udanego małżeństwa jest nikłe ze względu na wiek czy inne okoliczności, powinno się doradzić nieślubnym rodzicom oddanie dziecka do adopcji poprzez LDS Family Services [korporacja adopcyjna należąca Kościoła — przypis tłumacza], aby mieć pewność, że dziecko zostanie zapieczętowane do rodziców godnych wstępu do świątyni” (List od Rady Prezydenta Kościoła, 26 czerwca 2002 r. i 19 lipca 2002 r.).

Dla naszego Ojca w Niebie jest to niezwykle ważne, by Jego dzieci przestrzegały prawa czystości moralnej. Członkowie Kościoła, którzy łamią to prawo lub wpływają na innych, aby tak czynili, podlegają dyscyplinie Kościoła.

Ci, którzy łamią prawo czystości moralnej, mogą otrzymać przebaczenie

Do tych, którzy złamali prawo czystości moralnej, może przyjść spokój. Pan mówi nam, że „gdy bezbożny odwróci się od wszystkich swoich grzechów, które popełnił, i będzie przestrzegał wszystkich moich przykazań, [...] nie będzie mu się przypominać żadnych jego przestępstw, które popełnił” (Ks. Ezechiela 18:21–22). Spokój przychodzi tylko poprzez przebaczenie.

Prezydent Kimball powiedział: „Przebaczenie każdego grzechu jest uzależnione od spełnienia konkretnych warunków. [...] Post, modlitwy i pokora muszą się równać lub przerastać wagę grzechu. Musi być skruszone serce i pokorny duch. [...] Muszą być łzy i szczerza przemiana serca. Musi być przeświadczenie o grzechu, porzucenie zła i przyznanie się do błędu przed odpowiednio ustanowionymi władzami powołanymi przez Pana” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 353).

Wielu ludziom wyznanie grzechu sprawia największą trudność w procesie odpokutowania. Musimy wyznać grzech nie tylko przed Panem, ale również przed osobą, przeciwko której zgrzeszyliśmy, na przykład przed mężem lub żoną oraz odpowiednimi władzami kapłańskimi. Przywódca kapłański (biskup lub prezydent palika) osądzi naszą pozycję w Kościele. Pan powiedział Almie: „Kto zgrzeszy przeciwko Mnie, [...] jeśli wyzna swe grzechy przed tobą i przede Mną, i nawróci się w szczerości serca, przebaczysz mu, i Ja mu także przebaczę” (Mosjasz 26:29).

Jednak Prezydent Kimball ostrzegł: „Mimo tego, że przebaczenie jest tak wyraźnie obiecane, nie ma ani obietnicy, ani oznaki przebaczenia dla duszy, która w pełni nie odpokutowała. [...] Trudno o zbytnią natarczywość, kiedy przypominamy ludziom, że nie mogą grzeszyć, otrzymywać przebaczenia, po czym nadal grzeszyć i oczekiwać powtórnego wybaczenia” (*The Miracle of Forgiveness*, 353, 360). Ci, którzy otrzymują przebaczenie, a potem popełniają ten sam grzech ponownie, odpowiadają za swoje poprzednie grzechy (zob. NiP 82:7; Eter 2:15).

Ci, którzy przestrzegają prawa czystości moralnej, są wielce błogosławieni

- Jakie błogosławieństwa otrzymujemy, kiedy przestrzegamy prawa czystości moralnej?

Kiedy przestrzegamy prawa czystości moralnej, możemy żyć bez poczucia winy lub wstydu. Nasze życie i życie naszych dzieci jest błogosławione, jeśli pozostajemy czysti i nieskazitelni przed Panem. Dzieci mogą patrzeć na nasz przykład i podążać naszymi śladami.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ew. Mateusza 19:5–9; I Ks. Mojżeszowa 2:24 (związek małżeński jest święty)
- List do Tytusa 2:4–12 (wskazówki dotyczące czystości moralnej)
- I List do Koryntian 7:2–5; List do Efezjan 5:28 (wierność małżeńska)

- Objawienie 14:4–5 (błogosławieństwa wynikające z przestrzegania prawa czystości moralnej)
- Przypowieści Salomona 31:10 (pochwała cnotliwej dzielności)
- Alma 39:9 (nie dopuszczaj się rozpusty)
- NiP 121:45 (niechaj cnota nieprzerwanie ozdabia wasze myśli)
- Alma 42:16 (nawrócenie jest niemożliwe bez istnienia kary)
- Alma 42:30 (nie usprawiedliwiaj swoich grzechów)
- NiP 58:42–43 (pokutujący wyznają swoje grzechy i zaprzestają popełniania ich)

Praca świątynna i historia rodziny

Rozdział 40

Ojciec Niebieski pragnie, aby Jego dzieci powróciły do Niego

Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa zapewnia każdemu z nas zmartwychwstanie i życie na zawsze. Lecz jeśli mamy żyć na zawsze z naszymi rodzinami w obecności naszego Ojca Niebieskiego, musimy czynić wszystko, co nam nakazuje Zbawiciel. W tym zawiera się przyjęcie chrztu i konfirmacji oraz otrzymanie obrzędów w świątyni.

Jako członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, zostaliśmy ochrzczeni i konfirmowani przez osobę posiadającą odpowiednie upoważnienie kapłańskie. Każdy z nas może również pójść do świątyni i otrzymać kapłańskie obrzędy zbawienia, które są tam dokonywane. Jednak wiele dzieci Boga nie miało takich możliwości. Żyli w czasie lub miejscu, w którym ewangelia nie była dla nich dostępna.

Ojciec Niebieski pragnie, aby wszystkie Jego dzieci powróciły do Niego i zamieszkały w Jego obecności. Umożliwił to także tym, którzy zmarli bez chrztu lub obrzędów świątynnych. Poprosił nas o dokonywanie obrzędów w świątyniach za naszych przodków.

Świątynie Pana

- Dlaczego świątynie są ważne w naszym życiu?

Świątynie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich są szczególnymi budowlami, poświęconymi Panu. Godni

Do nauczycieli: Ilustracje mogą wywołać zainteresowanie i pomagać uczniom uzyskać większe zrozumienie. Możesz poprosić członków klasy lub członków rodziny, by zastanowili się nad tym, jakie uczucia wywołuje w nich praca świątynna, podczas gdy będą patrzeć na zdjęcie świątyni zamieszczone w tym rozdziale.

członkowie Kościoła mogą pójść tam, aby otrzymać święte obrzędy i zawrzeć przymierza z Bogiem. Podobnie jak chrzest, te obrzędy i przymierza są niezbędne dla naszego zbawienia. Muszą być dokonywane w świątyniach Pana.

Idziemy do świątyni również po to, żeby dowiedzieć się więcej na temat Ojca w Niebie i Jego Syna, Jezusa Chrystusa. Zdobywamy większe zrozumienie celu naszego życia oraz naszej relacji z Ojcem Niebieskim i Jezusem Chrystusem. Jesteśmy nauczani o naszym życiu przedziemskim, znaczeniu życia ziemskiego oraz o życiu po śmierci.

Obrzędy świątynne pieczętują rodziny na zawsze

- Co to znaczy być zapieczętowanym?

Wszystkie obrzędy świątynne są dokonywane mocą kapłaństwa. Dzięki tej mocy obrzędy dokonywane na ziemi są zapieczętowane, czyli są wiążące w niebie. Zbawiciel nauczał swoich Apostołów: „Cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebie” (Ew. Mateusza 16:19; zob. także NiP 132:7).

Jedynie w świątyni możemy zostać zapieczętowani na zawsze jako rodzina. Małżeństwo w świątyni łączy mężczyznę i kobietę jako męża i żonę na wieczność, o ile będą szanować swoje przymierza. Chrzest oraz wszystkie inne przymierza przygotowują nas na to święte wydarzenie.

Kiedy mężczyzna i kobieta zawierają małżeństwo w świątyni, ich dzieci, które rodzą się później, również stają się częścią ich wiecznej rodziny. Pary, które zawarły już ślub cywilny, mogą otrzymać te błogosławieństwa, przygotowując siebie i swoje dzieci do pójścia do świątyni i otrzymania obrzędu zapieczętowania. Dzieci, które są prawnie adoptowane przez swoich rodziców, mogą zostać do nich zapieczętowane.

- Co muszą robić małżonkowie, żeby moc pieczętowania wywierała wpływ na ich małżeństwo?

Nasi przodkowie potrzebują naszej pomocy

- Jakie obowiązki mamy względem naszych przodków, którzy zmarli, nie otrzymawszy obrzędów kapłańskich?

Mario Cannamela poślubił Marię Vitta w 1882 roku. Mieszkali w Tripani, we Włoszech, gdzie budowali swoją rodzinę i dzielili razem wiele wspólnych lat. Mario i Maria nie usłyszeli za swego życia przesłania przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa. Nie byli ochrzczeni. Nie mieli możliwości, by pójść do świątyni i zostać zapieczętowani jako wieczna rodzina. Wraz ze śmiercią małżeństwo ich dobiegło końca.

Ponad wiek później miało miejsce wielkie ponowne zjednoczenie. Potomkowie Maria i Marii poszli do świątyni w Los Angeles, gdzie ich prawnuk wraz ze swoją żoną uklękli przy ołtarzu i posłużyli jako zastępcy dla Maria i Marii podczas obrzędu zapieczętowania. Ich oczy wypełniły się łzami, kiedy dzielili radość Maria i Marii.

Wielu z naszych przodków jest pośród tych, którzy zmarli, nie usłyszawszy o ewangelii za swego życia na ziemi. Żyją teraz w świecie duchów (zob. rozdział 41. tego podręcznika). Są nauczani ewangelii Jezusa Chrystusa. Ci, którzy przyjęli ewangelię, czekają, aż dokonane zostaną za nich obrzędy świątynne. Wykonując te obrzędy w świątyni za naszych przodków, możemy dzielić z nimi radość.

- W jaki sposób doktryna zbawienia zmarłych przejawia sprawiedliwość, współczucie i miłosierdzie Boga?
- Jakie doświadczenia otrzymałeś, kiedy pracowałeś w świątyni dla swoich przodków?

Historia rodziny — w jaki sposób rozpocząć pomaganie naszym przodkom

- Jakie są najważniejsze czynności podczas wykonywania pracy związanej z historią rodziny?

Święci w Dniach Ostatnich są zachęceni do podejmowania działań związanych z genealogią. Dzięki tym działaniom zdobywamy informacje o naszych przodkach, które są potrzebne, byśmy mogli

dokonywać za nich obrzędów. Praca nad historią rodziny obejmuje trzy podstawowe działania:

1. Odnajdywanie danych o naszych przodkach.
2. Dowiadywanie się, którzy przodkowie potrzebują obrzędów w świątyni.
3. Zapewnienie im dokonania tych obrzędów.

W większości okręgów i gmin są konsultanci ds. historii rodziny, którzy mogą odpowiedzieć na pytania i pokierować nas do źródeł, które są nam potrzebne. Jeśli w okręgu lub gminie nie ma konsultanta ds. historii rodziny, porady może udzielić biskup lub prezydent gminy.

Odnajdywanie danych o naszych przodkach

Musimy znać imiona i nazwiska naszych przodków, aby dokonać za nich obrzędów w świątyniach. W dzisiejszych czasach dostępnych jest wiele wspaniałych źródeł, które pomagają nam w odnalezieniu imion i nazwisk naszych przodków.

Dobrze jest zacząć zbieranie informacji o naszych przodkach od sprawdzenia tego, co mamy w naszych domach. Możemy posiadać metryki urodzenia, akty ślubu lub zgonu. Możemy również znaleźć rodzinną Biblię, nekrologi, drzewa genealogiczne lub dzienniki i pamiętniki. Poza tym możemy poprosić krewnych o podanie nam posiadanych przez nich informacji. Po zebraniu informacji z naszych domów i od naszych przodków, możemy zbadać inne źródła, takie jak FamilySearch.org. Możemy również odwiedzić jedno z lokalnych kościelnych centrów historii rodziny.

To, czego się dowiemy, będzie zależało od tego, jakie informacje są dla nas dostępne. Możemy posiadać niewiele informacji na temat rodziny i być może, będziemy w stanie odnaleźć jedynie dane o naszych rodzicach i dziadkach. Jeżeli już posiadamy duży zbiór zapisów rodzinnych, może uda nam się odnaleźć dane dotyczące przodków z wcześniejszych pokoleń.

Możemy dodawać zebrane przez nas dane do grupowych rejestrów rodzinnych i wykresów rodowych.

Dowiadywanie się, którzy przodkowie potrzebują obrzędów w świątyni

Obrzędy świątynne za zmarłych były dokonywane od początku istnienia Kościoła. W związku z tym niektóre obrzędy za naszych przodków mogły już być dokonane. Są dwa sposoby sprawdzenia, którzy przodkowie potrzebują obrzędów świątynnych. Nasze własne rejestry rodzinne mogą zawierać informacje o tym, co zostało dokonane. Jeśli ich nie mamy, Kościół posiada rejestr wszystkich obrzędów dokonanych w świątyni. Konsultant ds. historii rodziny w twoim okręgu lub gminie może pomóc ci w tej kwestii.

Zapewnienie dokonania obrzędów

Wielu z naszych przodków w świecie duchów, być może, pragnie otrzymać te obrzędy świątynne. Gdy tylko odnajdziemy dane tych przodków, powinniśmy zaplanować wykonanie tej pracy dla nich.

Jedno z błogosławieństw wykonywania pracy związanej z historią rodziny jest skutkiem uczęszczania do świątyni i dokonywania obrzędów w zastępstwie za naszych przodków. Powinniśmy przygotować się do otrzymania rekomendacji świątynnej, abyśmy mogli wykonać tę pracę, kiedy będzie to możliwe. Jeśli nasze dzieci mają co najmniej 12 lat, mogą mieć udział w tych błogosławieństwach, przyjmując chrzest i będąc konfirmowane za swoich przodków.

Jeśli nie mamy możliwości pójścia do świątyni i uczestnictwa w tych obrzędach, pracownicy świątynni mogą zaaranżować dokonanie tych obrzędów przez innych członków Kościoła.

- W jaki sposób Pan dopomógł tobie lub członkom twojej rodziny w odnalezieniu informacji na temat twoich przodków?

Inne możliwości wykonywania pracy związanej z historią rodziny

- Podaj kilka prostych sposobów brania udziału w pracy nad historią rodziny w przypadku kogoś, kto ma wiele innych obowiązków.

Poza zapewnianiem obrzędów świątynnych przodkom, których znamy, możemy na wiele innych sposobów pomagać tym, którzy są w świecie duchów. Kiedy z modlitwą rozważamy, co powinniśmy

robić, powinniśmy szukać przewodnictwa Ducha. W zależności od naszych warunków możemy robić następujące rzeczy:

1. Uczęszczać do świątyni, tak często jak to możliwe. Po otrzymaniu własnych obrzędów w świątyni, możemy dokonywać obrzędów niezbędnych do zbawienia za innych ludzi, którzy oczekują na nie w świecie duchów.
 2. Możemy poszukiwać informacji o przodkach, które są trudniejsze do odnalezienia. Konsultanci ds. historii rodziny mogą naprowadzić nas na przydatne źródła.
 3. Możemy pomagać w pracy nad kościelnym programem indeksowania danych. Dzięki temu programowi członkowie opracowują informacje genealogiczne, które będą dostępne w kościelnych programach komputerowych dotyczących historii rodziny. Te programy ułatwiają nam odnajdywanie informacji o naszych przodkach.
 4. Możemy przekazywać informacje genealogiczne do aktualnych programów komputerowych Kościoła dotyczących historii rodziny. Programy te zawierają dane genealogiczne zamieszczone przez ludzi z całego świata. Umożliwiają one dzielenie się swoimi informacjami na temat rodziny. Konsultanci ds. historii rodziny mogą udzielić informacji na temat kościelnych programów komputerowych.
 5. Możemy brać udział w pracy organizacji rodzinnych. Możemy osiągnąć dużo więcej, co się tyczy naszych przodków, współpracując z innymi członkami rodziny.
- Zastanów się nad tym, co możesz zrobić, aby w większym stopniu brać udział w pracy świątynnej i pracy nad historią rodziny.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I List Piotra 4:6 (ewangelia była głoszona umarłym)
- Ks. Malachiasza 3:23–24; NiP 2:2; 3 Nefi 25:5–6 (misja Eliasza)
- I List do Koryntian 15:29; NiP 128:15–18 (praca za zmarłych)
- NiP 138 (odkupienie zmarłych)

Świat duchów po śmierci

Rozdział 41

Życie po śmierci

- Co dzieje się po naszej śmierci?

Ojciec Niebieski przygotował plan dotyczący naszego zbawienia. Częścią tego planu było wysłanie nas sprzed Jego oblicza, abyśmy żyli na ziemi i otrzymali ziemskie ciało z krwi i kości. Ostatecznie nasze ziemskie ciała umrą, a nasze duchy pójdą do świata duchów. Świat duchów jest miejscem oczekiwania, pracy, nauki oraz, w przypadku sprawiedliwych, miejscem odpoczynku od trosk i smutku. Nasze duchy będą przebywać tam aż do momentu, gdy będziemy gotowi na nasze zmartwychwstanie. Wtedy nasze ziemskie ciała ponownie zjednoczą się z naszymi duchami i otrzymamy stopień chwały, na który będziemy przygotowani (zob. rozdział 46. tego podręcznika).

Wielu ludzi zastanawiało się nad tym, jak wygląda świat duchów. Pisma święte i prorocy w dniach ostatnich dają nam wiedzę na ten temat.

- Jakie pocieszenie niesie ci wiedza o tym, że istnieje życie po śmierci? W jaki sposób, chcąc pocieszać innych, możemy wykorzystywać nasze zrozumienie na temat świata duchów istniejącego po śmierci?

Gdzie znajduje się świat duchów?

Prorocy w dniach ostatnich powiedzieli, że duchy tych, którzy umarli, nie przebywają z dala od nas. Prezydent Ezra Taft Benson powiedział: „Czasami zasłona, oddzielająca to życie od życia po śmierci, staje się bardzo cienka. Nasi bliscy, którzy odeszli, nie

przebywają z dala od nas” (w: Conference Report, kwiecień 1971, 18 lub *Ensign*, czerwiec 1971, 33). Prezydent Brigham Young nauczał, że świat duchów, do którego idą duchy po śmierci ciała, jest na ziemi, dookoła nas (zob. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 279).

Jaka jest natura naszych duchów?

Istoty duchowe mają taką samą postać ciała jak śmiertelnicy, poza tym, że ich ciało duchowe ma postać doskonałą (zob. Eter 3:16). Duchy przenoszą z ziemi swoje pozytywne bądź wrogie nastawienie wobec prawości (zob. Alma 34:34). Mają te same żądze i pragnienia, które miały podczas życia na ziemi. Wszystkie duchy mają postać osoby dorosłej. Były dorosłymi osobami przed swoim istnieniem na ziemi i mają taką samą postać po śmierci, nawet jeśli umierają jako niemowlęta lub jako dzieci (zob. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], 131–132).

- Dlaczego duże znaczenie ma wiedza o tym, że nasze duchy będą charakteryzowały się taką samą postawą w świecie duchów?

Jakie warunki panują po śmierci w świecie duchów?

Alma, prorok z Księgi Mormona, nauczał o dwóch miejscach lub stanach duszy w świecie duchów:

„Dusze tych, którzy są sprawiedliwi, zostają przyjęte w stan szczęścia nazwany rajem, stan odpoczynku i pokoju, gdzie odpoczywają od wszelkich kłopotów, trosk i smutku.

A dusze niegodziwych — tych, którzy są źli i nie mają nawet części Ducha Pana, albowiem woleli czynić zło niż dobro, i diabeł w nich wstąpił, i zapanował nad nimi — zostaną wyrzucone na zewnątrz w ciemność. Tam będzie płacz i zgrzytanie zębów, a to z powodu ich własnej niegodziwości, która sprowadziła na nich niewolę diabła.

I taki jest stan dusz niegodziwych ludzi — oto pozostają w ciemności, w straszliwym stanie wyczekiwania na wyrok, jaki Bóg wyda na nich w swym gniewie. I pozostają tak, a sprawiedliwi w raju, aż do czasu swego zmartwychwstania” (Alma 40:12–14).

Duchy są podzielone zależnie od czystości swojego życia i posłuszeństwa woli Pana podczas życia na ziemi. Sprawiedliwi są oddzieleni od niegodziwych (zob. 1 Nefi 15:28–30), jednak duchy te mogą dokonywać postępu, w miarę jak poznają zasady ewangelii i żyją według nich. Duchy przebywające w raju mogą nauczać duchy będące w więzieniu (zob. NiP 138).

Raj

Według proroka Almy, duchy sprawiedliwych odpoczywają od ziemskich trosk i smutku. Niemniej jednak, są zajęte wykonywaniem pracy Pana. Prezydent Joseph F. Smith ujrzał w wizji Jezusa Chrystusa, który zaraz po swoim ukrzyżowaniu udał się do świata duchów, w którym przebywali sprawiedliwi. Wyznaczył posłańców, dał im moc i upoważnienie oraz polecił im „ponieść światło Ewangelii tym, co byli w ciemnościach, wszystkim duchom ludzkim” (NiP 138:30).

W świecie duchów jest zorganizowany Kościół, a przywódcy kapłańscy kontynuują tam wypełnianie swoich obowiązków (zob. NiP 138:30). Prezydent Wilford Woodruff nauczał: „To samo Kapłaństwo istnieje po drugiej stronie zasłony. [...] Każdy Apostoł, każdy Siedemdziesiąty, każdy Starszy oraz inni, którzy umarli w wierze, kiedy tylko przechodzą na drugą stronę zasłony, rozpoczynają dzieło służby” (*Deseret News*, 25 stycznia 1882 r., 818).

Więzy rodzinne również są ważne. Prezydent Jedediah M. Grant, doradca Brigham Younga, ujrzał świat duchów i opisał Heberowi C. Kimballowi istniejącą tam strukturę: „Powiedział, że ludzie, których tam zobaczył, byli zorganizowani w rodziny. [...] Powiedział: ‘Kiedy popatrzyłem na rodziny, niektóre z nich były niekompletne, [...] widziałem bowiem rodziny, którym nie pozwolono przyjść i przebywać razem, ponieważ nie uszanowały swojego powołania podczas życia na ziemi’” (*Deseret News*, 10 grudnia 1856 r., 316–317).

Do nauczycieli: Aby pomóc członkom klasy lub członkom rodziny w zrozumieniu różnicy pomiędzy rajem a więzieniem duchów, możesz narysować pionową linię na środku tablicy lub na dużej kartce, tworząc dwie kolumny. W nagłówku jednej z kolumn napisz *Stan sprawiedliwych*. W nagłówku drugiej kolumny napisz *Stan niegodziwych*. Poproś członków o opisanie obydwu stanów w świecie duchów, na podstawie tego, co przeczytali w tym rozdziale. Streść ich komentarze we właściwych kolumnach.

Więzenie duchów

Apostoł Piotr odniósł się do świata duchów istniejącego po śmierci jako do więzienia, które dla pewnych ludzi tym właśnie jest (zob. I List Piotra 3:18–20). W więzieniu duchów znajdują się duchy tych, którzy jeszcze nie otrzymali przesłania ewangelii Jezusa Chrystusa. Duchy te posiadają wolną wolę i mogą być nęczone zarówno przez dobro, jak i przez zło. Jeśli przyjmą ewangelię i obrzędy dokonane za nich w świątyni, mogą opuścić więzienie duchów i przebywać w raju.

W więzieniu duchów znajdują się również ci, którzy odrzucili ewangelię, po tym, jak była im ona głoszona na ziemi lub w więzieniu duchów. Duchy te cierpią, znajdując się w stanie znanym jako piekło. Odseparowali się od miłosierdzia Jezusa Chrystusa, który powiedział: „Bowiem ja, Bóg, cierpiałem je za wszystkich, aby nie cierpieli, jeżeli odpokutują; Ale jeżeli nie odpokutują, cierpieć będą jako ja sam cierpiałem; A cierpienia te sprawiły, że nawet ja sam, będąc Bogiem, ponad wszystko, drżałem z bólu, i krwawiłem ze wszystkich porów, i cierpiałem w ciele i duchu” (NiP 19:16–18). Kiedy skończą cierpieć za swoje grzechy, będzie im dozwolone, dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa, odziedziczyć najniższy stopień chwały, którym jest królestwo tełestialne.

- Jakie jest podobieństwo między warunkami istniejącymi w świecie duchów a warunkami panującymi w tym życiu?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I List Piotra 4:6 (ewangelia głoszona umarłym)
- Mojżesz 7:37–39 (więzienie duchów przygotowane dla niegodziwych)
- NiP 76 (objawienie na temat trzech królestw chwały)
- Ew. Łukasza 16:19–31 (los żebraka i bogacza w świecie duchów)

Zgromadzenie domu Izraela

Rozdział 42

Dom Izraela jest ludem przymierza z Bogiem

- Jakie obowiązki ma lud przymierza z Bogiem wobec narodów świata?

Jakub był wielkim prorokiem, który żył setki lat przed przyjściem Chrystusa. Jako że Jakub był wierny, Pan nadał mu szczególne imię, Izrael, które oznacza „ten, który zwycięża razem z Bogiem” albo „nich Bóg zwycięży” (Bible Dictionary, „Israel”, 708). Jakub miał dwunastu synów. Synowie ci wraz ze swymi rodzinami stali się znani jako dwanaście plemion Izraela lub jako Izraelici (zob. I Ks. Mojżeszowa 49:28).

Jakub był wnukiem Abrahama. Pan zawarł wieczne przymierze z Abrahamem, które zostało odnowione z Izaakiem, Jakubem i jego dziećmi (zob. rozdział 15. tego podręcznika; zob. także ilustracja w tym rozdziale, przedstawiająca Jakuba błogosławiącego swoich synów). Bóg obiecał, że Izraelici tak długo będą Jego ludem przymierza, jak długo będą przestrzegać Jego przykazań (zob. V Ks. Mojżeszowa 28:9–10). Będą błogosławieństwem dla wszystkich narodów świata, zanosząc im ewangelię i kapłaństwo (zob. Abraham 2:9–11). W ten sposób dochowają swojego przymierza z Panem, a On dochowa Swojego przymierza z nimi.

Dom Izraela został rozproszony

Prorocy Pana stale ostrzegali dom Izraela przed tym, co się stanie, jeśli ludzie ci będą niegodziwi. Mojżesz prorokował: „I rozproszy cię Pan pomiędzy wszystkie ludy od krańca po kraniec ziemi” (V Ks. Mojżeszowa 28:64).

Pomimo tego ostrzeżenia Izraelici uparcie łamali przykazania Boga. Walczyli między sobą i podzielili się na dwa królestwa: Królestwo Północne, zwane królestwem Izraela i Królestwo Południowe, zwane królestwem Judy. Dziesięć spośród dwunastu plemion Izraela zamieszkiwało Królestwo Północne. W czasie wojny zostały one pokonane przez swych wrogów i wzięte w niewolę. Później część z nich zbiegła do ziem na północy i zagubiła się po świecie.

Około 100 lat po zniewoleniu Królestwa Północnego, pokonane zostało Królestwo Południowe. W 586 r. p.n.e. została zniszczona stolica kraju, Jerozolima, a wielu członków pozostałych dwóch plemion Izraela zostało wziętych do niewoli. Później niektórzy członkowie tych plemion powrócili i odbudowali Jerozolimę. Krótko przed zniszczeniem Jerozolimy, Lehi wraz ze swoją rodziną, która należała do domu Izraela, opuścił to miasto i osiedlił się w Ameryce.

Po przyjściu Chrystusa, Jerozolima została ponownie zniszczona, tym razem przez rzymskich żołnierzy. Żydzi zostali rozproszeni do wielu części świata. W dzisiejszych czasach Izraelici znajdują się we wszystkich krajach świata. Wielu z tych ludzi nie wie o tym, że są potomkami starożytnego domu Izraela.

- Jakie korzyści odniosły dzieci Boga dzięki rozproszeniu Jego ludu przymierza po całej ziemi?

Dom Izraela musi zostać zgromadzony

- Dlaczego Pan pragnie, aby Jego lud został zgromadzony?
- W jaki sposób zostanie zgromadzony dom Izraela?

Pan obiecał, że pewnego dnia Jego lud przymierza zostanie zgromadzony: „I sam zgromadzę resztę moich owiec ze wszystkich ziem, do których je wygnałem” (Ks. Jeremiasza 23:3).

Bóg dokonuje zgromadzenia Swoich dzieci poprzez pracę misjonarską. W miarę jak ludzie dochodzą do poznania Jezusa Chrystusa, otrzymując obrzędy zbawienia i dotrzymując związków z nimi przymierzy, stają się oni „dziećmi przymierza” (3 Nefi 20:26). Ma On istotne powody, dla których gromadzi Swoje dzieci.

A gromadzi je po to, żeby mogły poznać nauki ewangelii i przygotować się na spotkanie ze Zbawicielem, kiedy przyjdzie powtórnie. Gromadzi je, aby mogły budować świątynie i dokonywać świętych obrzędów za przodków, którzy zmarli, nie mając takiej możliwości. Gromadzi je, aby wzmacniały siebie nawzajem i były zjednoczone w ewangelii, znajdując schronienie przed bezbożnymi wpływami świata. Gromadzi je również po to, żeby mogły się przygotować do dzielenia się ewangelią z innymi.

Moc i upoważnienie do kierowania pracą zgromadzenia domu Izraela zostały nadane Józefowi Smithowi przez proroka Mojżesza, który ukazał się w 1836 roku w Świątyni w Kirtland (zob. NiP 110:11). Od tamtej pory, każdy prorok dzierżył klucze zgromadzenia domu Izraela, które jest ważną częścią pracy Kościoła. Zgromadzenie ludu przymierza dokonuje się przez to, że ludzie przyjmują przywróconą ewangelię i służą Bogu Abrahama, Izaaka i Jakuba (zob. V Ks. Mojżeszowa 30:1–5).

Izraelici mają zostać zgromadzeni najpierw duchowo, a potem fizycznie. Duchowe zgromadzenie następuje wtedy, gdy przystępują do Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich oraz gdy zawierają święte przymierza i dotrzymują ich. To duchowe zgromadzenie rozpoczęło się w czasach Proroka Józefa Smitha i w dzisiejszych czasach odbywa się na całym świecie. Nawróceni w Kościele są Izraelitami przez pokrewieństwo lub adopcję. Należą do rodziny Abrahama i Jakuba (zob. Abraham 2:9–11; List do Galacjan 3:26–29).

Prezydent Joseph Fielding Smith powiedział: „W [...] Kościele reprezentowanych jest wiele narodów. [...] Ludzie ci przybyli do niego, ponieważ spoczął na nich Duch Pana; [...] otrzymali *ducha zgromadzenia*, porzucili wszystko dla ewangelii” (*Doctrines of Salvation*, oprac. Bruce R. McConkie, 3 tomy [1954–1956], 3:256; kursywa w oryginale).

Fizyczne zgromadzenie Izraela oznacza, że lud przymierza „[zgromadzi] się na ziemiach swego dziedzictwa i [osiedli] się na wszystkich swych ziemiach obiecanych” (2 Nefi 9:2). Plemiona Efraima i Manassesza zostaną zgromadzone w Ameryce. Plemię Judy powróci

do Jerozolimy i na otaczające je ziemie. Zaginione dziesięć plemion otrzyma obiecane im błogosławieństwa od plemienia Efraima (zob. NiP 133:26–34).

Na początku istnienia Kościoła, polecono Świętym zgromadzenie się w Ohio, potem w Missouri, a następnie w Dolinie Jeziora Słonego. Jednak obecnie współcześni prorocy nauczają nas, że członkowie Kościoła powinni budować królestwo Boga we własnych krajach. Starszy Russell M. Nelson powiedział: „Decyzja o przystąpieniu do Chrystusa nie zależy od fizycznego położenia, jest to kwestia osobistego zobowiązania. Ludzie mogą ‘poznać Pana’ [3 Nefi 20:13] bez konieczności wyjazdu ze swego kraju. To prawda, że na początku istnienia Kościoła, nawrócenie się często oznaczało również emigrację. Lecz teraz, zgromadzenie ma miejsce w każdym narodzie. [...] Miejsce zgromadzenia brazylijskich Świętych jest w Brazylii; miejscem zgromadzenia nigeryjskich Świętych jest Nigeria; miejscem zgromadzenia koreańskich Świętych jest Korea, i tak dalej. Syjon to ‘ludzie czystego serca’. [NiP 97:21]. Syjon jest tam, gdzie są prawi Święci” (w: Conference Report, październik 2006, 85 lub *Ensign*, październik 2006, 81).

Fizyczne zgromadzenie Izraela nie zostanie zakończone aż do Drugiego Przyjścia Zbawiciela i do Millennium (zob. Józef Smith — Mateusz 1:37). Wtedy wypełni się obietnica Pana:

„Dlatego oto idą dni, mówi Pan, że już nie będzie się mówić: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi egipskiej!

Lecz: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi północnej, ze wszystkich ziem, do których ich wygnał, i sprowadzę ich z powrotem do ich ziemi, którą dałem ich ojcom!” (Ks. Jeremiasza 16:14–15).

- W jaki sposób stałeś się częścią duchowego zgromadzenia Pańskiego ludu przymierza?
- Jaki jest twój wkład w pracę nad zgromadzeniem innych?

Do nauczycieli: Dziękując za swoją historię nawrócenia na przywróconą ewangelię Jezusa Chrystusa, członkowie dzielą się swoimi doświadczeniami dotyczącymi duchowego zgromadzenia. Możesz wcześniej poprosić kilka osób, aby opowiedziały o tym, w jaki sposób nawróciły się na ewangelię.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I Ks. Mojżeszowa 17:1–8 (przymierze pomiędzy Bogiem a Abrahamem)
- List do Rzymian 9:4–8; List do Galacjan 3:29 (ci, którzy podążają za Jezusem Chrystusem i Jego słowami, są dziećmi przymierza)
- 2 Nefi 30:2; Mosjasz 5:10–11 (ludzie, którzy odpokutowują, podążają za wskazówkami proroków i mają wiarę w Jezusa Chrystusa, stają się Pańskim ludem przymierza)
- II Ks. Królewska 17 (Królestwo Północne wzięte do niewoli)
- II Ks. Kronik 36:11–20 (Królestwo Południowe wzięte do niewoli)
- List Jakuba 1:1 (dwanaście plemion rozproszonych po świecie)
- 1 Nefi 10:12–13 (migracja Nefitów była częścią rozproszenia)
- Ks. Jeremiasza 3:14–18 (po jednym z każdego miasta i po dwóch z każdego rodu)
- Ks. Ezechiela 20:33–36 (Izrael zostanie zgromadzony spośród wszystkich krajów)
- 3 Nefi 20:29–46 (Żydzi zostaną zgromadzeni w Jerozolimie)
- 1 Nefi 15:13–18; 3 Nefi 21:26–29 (zgromadzenie rozpocznie się od Przywrócenia ewangelii)
- NiP 38:31–33 (Pański lud przymierza zostanie zbawiony)
- Ks. Izajasza 11:11–13 (Pan odzyska swój lud)
- Objawienie 18:4–8 (głos będzie zwiastował zgromadzenie)
- NiP 133:6–15 (ludzie innych narodów do Syjonu, Żydzi do Jerozolimy)

Znaki Drugiego Przyjścia

Rozdział 43

Jezus Chrystus powróci na ziemię

- Jakie są niektóre ze znaków Drugiego Przyjścia?

Zbawiciel powiedział do Józefa Smitha: „Albowiem ukażę się z nieba w mocy i wielkiej chwale, ze wszystkimi jego zastępami i zamieszkać wraz z ludźmi w prawości na ziemi przez tysiąc lat, a niegodziwi nie wytrwają” (NiP 29:11; zob. także rozdział 44. i 45. tego podręcznika). Jezus powiedział nam, że pewne znaki i wydarzenia będą dla nas ostrzeżeniem, kiedy bliski będzie czas Jego Drugiego Przyjścia.

Przez tysiące lat, naśladowcy Jezusa Chrystusa wyczekiwali Drugiego Przyjścia jako czasu spokoju i radości. Lecz zanim przyjdzie Zbawiciel, mieszkańcy ziemi doświadczą wielkich prób i nieszczęść. Nasz Ojciec Niebieski chce, abyśmy byli przygotowani na te trudności. Oczekuje on od nas również tego, że będziemy duchowo przygotowani, kiedy Zbawiciel przyjdzie w Swej chwale. Dlatego daje nam znaki, którymi są wydarzenia, mówiące nam o tym, kiedy zbliżyć się będzie Drugie Przyjście Zbawiciela. Na przestrzeni wieków Bóg objawiał te znaki Swoim prorokom. Powiedział, że wszyscy wierni naśladowcy Chrystusa będą wiedzieli, co to za znaki i będą ich wyglądać (zob. NiP 45:39). Jeśli jesteśmy posłuszni i wierni, studiujemy pisma święte i wiemy o tych znakach.

Do nauczycieli: Możesz przydzielić każdemu członkowi klasy lub członkowi rodziny po jednym lub dwóch znakach opisanych w tym rozdziale (w dużych klasach niektóre znaki mogą być przydzielone więcej niż jednej osobie). Wyznacz im część lekcji na samodzielne studiowanie informacji dotyczących tych znaków i rozważenie dowodów ich wypełniania, widzianych przez nich w obecnych czasach. Potem poproś ich o podzielenie się swoimi przemyśleniami.

Niektóre znaki przepowiadające Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa już się wypełniły lub wypełniają się obecnie. Inne wypełnią się w przyszłości.

Niegodziwość, wojny i niepokój

Niektóre ze znaków są przerażające i straszne. Prorocy ostrzegali, że na ziemi będzie wielki niepokój, niegodziwość, wojny i cierpienie. Prorok Daniel powiedział, że czas poprzedzający Drugie Przyjście będzie czasem problemów, jakich ziemia dotąd nie знаła (zob. Ks. Daniela 12:1). Pan powiedział: „I oziębnie miłość ludzka, a niegodziwość się rozpowszechni” (NiP 45:27). „I wszystko będzie w zamieszaniu; i [...] strach ogarnie wszystkich ludzi” (NiP 88:91). Możemy się spodziewać trzęsień ziemi, chorób, głodu, wielkich burz, błyskawic i grzmotów (zob. Ew. Mateusza 24:7; NiP 88:90). Burze gradowe zniszczą plony ziemi (zob. NiP 29:16).

Jezus powiedział Swoim uczniom, że wojna ogarnie ziemię: „Potem usłyszycie o wojnach i wieści wojenne. [...] Powstanie bowiem naród przeciwko narodowi i królestwo przeciwko królestwu” (Ew. Mateusza 24:6–7). Prorok Józef Smith powiedział: „Nie popadajcie w zniechęcenie, kiedy mówimy wam o niebezpiecznych czasach, ponieważ muszą niedługo nadejść, gdyż zbliża się miecz, głód i zaraza. Na obszarze tego kraju nastąpi wielkie zniszczenie, gdyż nie możecie oczekiwać, iż nie wypełni wszystko w każdym szczególe z prorocत्व wszystkich świętych proroków i jest wiele, które jeszcze się wypełnią” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 252).

Wiele z tych znaków wypełnia się. Niegodziwość jest wszędzie. Narody stale ze sobą walczą. Występują trzęsienia ziemi i inne klęski. Wielu ludzi obecnie cierpi z powodu niszczących burz, suszy, głodu i chorób. Możemy mieć pewność, że klęski te będą się nasilać przed przyjściem Pana.

Jednak nie wszystkie wydarzenia poprzedzające Drugie Przyjście są przerażające. Wiele z nich przynosi światu radość.

Przywrócenie ewangelii

Pan powiedział: „Światło przebiję się pośród tych co siedzą w ciemności, i będzie to pełnia mojej ewangelii” (NiP 45:28). Prorocy z dawnych czasów przepowiedzieli Przywrócenie ewangelii. Apostoł Jan zobaczył, że ewangelia zostanie przywrócona przez anioła (zob. Objawienie 14:6–7). Wypełniając to proroctwo, anioł Moroni i inni niebiańscy posłańcy ponieśli ewangelię Jezusa Chrystusa Józefowi Smithowi.

Ujawnienie Księgi Mormona

Pan powiedział Nefitom o innym znaku: Księga Mormona miała być dana ich potomkom (zob. 3 Nefi 21). W czasach Starego Testamentu, prorocy Izajasz i Ezechiel przewidzieli ujawnienie Księgi Mormona (zob. Ks. Izajasza 29:4–18; Ks. Ezechiela 37:16–20). Te proroctwa wypełniają się w dzisiejszych czasach. Księga Mormona została ujawniona i jest niesiona całemu światu.

Ewangelia głoszona całemu światu

Kolejnym znakiem ostatnich dni jest to, że „ta ewangelia królestwa będzie głoszona całemu światu, na świadectwo wszystkim narodom” (Ew. Mateusza 24:14; zob. także Józef Smith — Mateusz 1:31). Wszyscy ludzie usłyszą pełnię ewangelii we własnym języku (zob. NiP 90:11). Od początku Przywrócenia Kościoła misjonarze głoszą ewangelię. Od tamtej pory wysiłki misjonarskie zostały wzmożone. Obecnie tysiące misjonarzy głoszą ewangelię w różnych językach w wielu krajach świata. Przed Drugim Przyjściem i w czasie Millennium, Pan umożliwi poniesienie prawdy wszystkim narodom.

Nadejście Eliasza

Prorok Malachiasz prorokował, że zanim Zbawiciel przyjdzie na ziemię po raz drugi, na ziemię zostanie zesłany prorok Eliasz. Eliasz miał przywrócić moce pieczętowania, aby móc pieczętować rodziny. Miał również inspirować ludzi, aby interesowali się swoimi przodkami i potomkami. (Zob. Ks. Malachiasza 3:23–24; NiP 2). Prorok Eliasz przyszedł do Józefa Smitha w kwietniu 1836 roku.

Od tej pory wzrosło zainteresowanie genealogią i historią rodziny. Również mamy możliwość dokonywania obrzędów zapieczętowania w świątyniach, za żywych i umarłych.

Potomkowie Lehięgo staną się wspaniałym ludem

Pan powiedział, że kiedy zbliżyć się będzie Jego przyjście, Lamanici staną się prawym i szanowanym ludem. Powiedział: „Zanim nadejdzie wielki dzień Pana, [...] Lamanici rozkwitną niczym róża” (NiP 49:24). Ogromna liczba potomków Lehięgo w obecnych czasach przyjmuje błogosławieństwa ewangelii.

Budowanie Nowej Jerozolimy

Kiedy będzie nadchodził czas przyjścia Jezusa Chrystusa, wierni Święci zbudują miasto prawości, miasto Boga, zwane Nową Jerozolimą. Sam Jezus Chrystus będzie tam panował. (Zob. 3 Nefi 21:23–25; Mojżesz 7:62–64; Zasady Wiary 1:10). Pan powiedział, że miasto to zostanie wybudowane w stanie Missouri, w Stanach Zjednoczonych (zob. NiP 84:2–3).

To są tylko niektóre ze znaków, jakie dał nam Pan. Pisma święte opisują ich dużo więcej.

- Jakie widzisz dowody wypełniania się tych znaków?

Znajomość znaków czasów może być nam pomocna

- W jaki sposób możemy zachować spokój, nawet kiedy niektóre ze znaków są przerażające i straszne?

Pan powiedział w odniesieniu do Drugiego Przyjścia: „Nikt nie zna godziny ni dnia, ani aniołowie w niebie” (NiP 49:7). Nauczał o tym za pomocą przypowieści o drzewie figowym. Powiedział, że jeśli widzimy drzewo figowe, które wypuszcza liście, możemy poznać, że wkrótce nadejdzie lato. W podobny sposób, widząc znaki opisane w pismach świętych, możemy poznać, że zbliży się czas Jego przyjścia. (Zob. Ew. Mateusza 24:32–33).

Pan daje te znaki, aby nam pomóc. Możemy uporządkować swoje życie oraz przygotować siebie i swoje rodziny na to, co ma jeszcze nadejść.

Ostrzeżono nas przed klęskami i powiedziano nam, abyśmy przygotowali się na nie. Jednak możemy również wyczekiwać przyścia Zbawiciela i radować się. Pan powiedział: „Nie smućcie się, bowiem gdy wszystko to się stanie [znaki], możecie wiedzieć, że spełnione będą obietnice, które wam dano” (NiP 45:35). Powiedział, że kiedy przyjdzie, ci, którzy są sprawiedliwi, nie zostaną zgładzeni, „ale przetrwają ten dzień. I dostaną ziemię w dziedzictwo; [...] dzieci ich urosną bez grzechu. [...] Bowiem Pan będzie pośród nich i chwała jego będzie na nich, i On będzie im królem i prawodawcą” (NiP 45:57–59).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- I List do Koryntian 15:22–28 (nastanie koniec; śmierć zostanie unicestwiona)
- Ew. Mateusza 16:1–4 (rozpoznawanie znaków czasów)
- Ew. Mateusza 24; NiP 29:14–23; 45:17–57; 88:87–94; Józef Smith — Mateusz 1 (znaki Drugiego Przyścia)
- I List do Tesaloniczan 5:1–6 (wypatrujcie znaków i przygotujcie się)
- NiP 38:30 (przygotujcie się, abyście nie zaznali trwogi)
- NiP 68:11 (możemy poznać znaki)

Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa

Rozdział 44

Oczekiwanie na Drugie Przyjście Zbawiciela

Czterdzieści dni po Zmartwychwstaniu Jezusa, On i Jego Apostołowie zebrali się na Górze Oliwnej. Nadszedł czas, by Jezus opuścił ziemię. Ukończył dzieło, którego miał dokonać w tamtym czasie. Miał powrócić do naszego Ojca w Niebie i przebywać z Nim aż do Swojego Drugiego Przyjścia.

Po tym, jak Jezus udzielił wskazówek Swoim Apostołom, wstąpił do nieba. W czasie gdy Apostołowie wpatrywali się w niebo, dwaj aniołowie stanęli obok nich i rzekli: „Mężowie galilejscy, czemu stoicie, patrząc w niebo? Ten Jezus, który od was został wzięty w górę do nieba, tak przyjdzie, jak go widzieliście idącego do nieba” (Dzieje Apostolskie 1:11).

Od tamtej pory do dnia dzisiejszego, naśladowcy Jezusa Chrystusa wyczekują na Drugie Przyjście.

Co uczyni Jezus, kiedy przyjdzie ponownie?

Kiedy Jezus Chrystus ponownie przyjdzie na ziemię, uczyni to, co wymieniono poniżej:

1. *Oczyści ziemię.* Kiedy Jezus przyjdzie po raz drugi, przyjdzie z mocą i w wielkiej chwale. Wtedy niegodziwi zostaną zgładzeni. Wszystko, co jest złe, zostanie spalone, a ziemia zostanie oczyszczona ogniem (zob. NiP 101:24–25).

Do nauczycieli: Możesz przydzielić każdemu członkowi klasy lub członkowi rodziny po jednym z pięciu podpunktów znajdujących się w tym rozdziale. Poproś każdą osobę o samodzielną pracę w trakcie studiowania przydzielonych im podpunktów wraz z fragmentami pism świętych. Potem poproś wszystkich, aby omówili to, czego się dowiedzieli.

2. *Osądzi Swój lud*. Kiedy Jezus przyjdzie ponownie, osądzi narody i oddzieli sprawiedliwych od niegodziwych (zob. Ew. Mateusza 25:31–46; zob. także rozdział 46. tego podręcznika). Jan Objawiciel napisał w odniesieniu do tego sądu: „I widziałem trony, i usiedli na nich ci, którym dano prawo sądu; widziałem też dusze tych, którzy zostali ścięci za to, że składali świadectwo o Jezusie i głosili Słowo Boże [...]. Ci ożyli i panowali z Chrystusem przez tysiąc lat”. Niegodziwi, których ujrzał, „nie ożyli, aż się dopełniło tysiąc lat” (Objawienie 20:4–5; zob. także NiP 88:95–98).
3. *Zapoczątkuje Millennium*. Millennium to okres tysiąclecia, w którym Jezus będzie panował na ziemi. Sprawiedliwi zostaną zagarnięci, aby spotkać Jezusa, kiedy przyjdzie (zob. NiP 88:96). Jego przyjście rozpocznie okres panowania milenijnego. (Zob. rozdział 45. tego podręcznika).

Prezydent Brigham Young powiedział:

„W Millennium, kiedy Królestwo Boże zostanie ustanowione na ziemi z mocą, w chwale i doskonałości, panowanie niegodziwości, które trwało tak długo, zostanie ujarzmione, Święci Boga będą mieli przywilej budowania świątyń i uczęszczania do nich, stając się filarami w świątyniach Boga [zob. Objawienie 3:12] oraz będą wypełniać obowiązki względem swoich przodków. Wtedy to zobaczymy naszych przyjaciół, w tym być może tych, z którymi znaliśmy się tutaj. [...] Poprzez objawienia dane nam będzie poznać naszych przodków aż do Ojca Adama i Matki Ewy oraz będziemy uczęszczać do świątyń Boga i wykonywać pracę za nich. Wtedy [dzieci] zostaną zapieczętowane do [rodziców], aż łańcuch będzie nieprzerwany do czasów Adama, żeby łańcuch Kapłaństwa od Adama do samego końca był doskonały” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 333–334).

4. *Dokończy dzieło Pierwszego Zmartwychwstania*. Z grobów powstaną ci, którzy otrzymali przywilej powstania w zmartwychwstaniu sprawiedliwych. Zostaną zagarnięci, aby spotkać się ze Zbawicielem, kiedy zstąpi z nieba. (Zob. NiP 88:97–98).

Po tym, jak Jezus powstał z martwych, inni sprawiedliwi ludzie, którzy wcześniej zmarli, również zmartwychwstali. Ukazali się w Jerozolimie oraz na kontynencie amerykańskim. (Zob. Ew. Mateusza 27:52–53; 3 Nefi 23:9–10). To był początek Pierwszego Zmartwychwstania. Od tamtej pory jeszcze niektórzy ludzie zmartwychwstali. Ci, którzy już zmartwychwstali oraz ci, którzy zmartwychwstaną, kiedy On przyjdzie, odziedziczą chwałę królestwa celestialnego (zob. NiP 76:50–70).

Po zmartwychwstaniu tych, którzy odziedziczą chwałę celestialną, zmartwychwstanie inna grupa ludzi: ci, którzy otrzymają chwałę terrenalną. Kiedy wszyscy ci ludzie zmartwychwstaną, Pierwsze Zmartwychwstanie zostanie zakończone.

Niegodziwi, którzy będą żyć w czasie Drugiego Przyjścia Pana, zostaną zgładzeni w ciele. Ci, wraz z niegodziwymi ludźmi, którzy już umarli, będą czekać na ostatnie zmartwychwstanie. Wszyscy pozostali umarli powstaną na spotkanie z Bogiem. Jedni odziedziczą królestwo telestialne, inni zostaną wyrzuceni w zewnętrzną ciemność, wraz z Szatanem (zob. NiP 76:32–33, 81–112).

5. *Zajmie Swoje prawowite miejsce jako Król nieba i ziemi.* Kiedy Jezus przyjdzie, ustanowi Swoje rządy na ziemi. Kościół stanie się częścią tego królestwa. Jezus będzie panował nad wszystkimi mieszkańcami ziemi w pokoju przez 1000 lat.

Kiedy Jezus Chrystus po raz pierwszy przyszedł na ziemię, nie przyszedł w chwale. Urodził się w skromnej stajence i został położony w żłobie, na sianie. Nie przybył z wielkimi armiami, czego oczekiwali Żydzi od swojego Zbawiciela. Zamiast tego przyszedł, mówiąc: „Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują” (Ew. Mateusza 5:44). Został odrzucony i ukrzyżowany. Lecz przychodząc po raz drugi, nie zostanie odrzucony, „bowiem usłyszycie go każde ucho, i zegniesz się każde kolano, i wyzna każdy język”, że Jezus jest Chrystusem (NiP 88:104). Zostanie powitany jako „[Pan] panów i [Król] królów” (Objawienie 17:14). Nazwą Go „Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju” (Ks. Izajasza 9:5).

- Jakie myśli i uczucia towarzyszą ci, kiedy zastanawiasz się nad wydarzeniami związanymi z Drugim Przyjściem?

Po czym poznamy, że czas nadejścia Zbawiciela jest bliski?

Kiedy narodził się Jezus Chrystus, bardzo niewielu ludzi wiedziało o tym, że przyszedł Zbawiciel świata. Kiedy przyjdzie ponownie, nie będzie wątpliwości co do tego, kim jest. Nikt nie zna dokładnego czasu powtórnego przyjścia Zbawiciela. „A o tym dniu i godzinie nikt nie wie; ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko sam Ojciec” (Ew. Mateusza 24:36; zob. także NiP 49:7).

Pan posłużył się przypowieścią, aby dać nam wskazówki dotyczące czasu Jego przyjścia:

„A od figowego drzewa ucztę się podobieństwa: Gdy gałąź jego już mięknie i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato.

Tak i wy, gdy ujrzycie, że to się dzieje, wiedzcie, że blisko jest, już u drzwi” (Ew. Marka 13:28–29).

Pan dał nam również kilka znaków, abyśmy wiedzieli, kiedy będzie zbliżać się czas Jego nadejścia. Po tym, gdy ujawnił te znaki, ostrzegł:

„Czuwajcie więc, bo nie wiecie, którego dnia Pan wasz przyjdzie. [...]

[...] Bądźcie gotowi: gdyż Syn Człowieczy przyjdzie o godzinie, której się nie domyślacie” (Ew. Mateusza 24:42, 44).

Aby dowiedzieć się więcej na temat tego, po czym poznamy, że czas Drugiego Przyjścia Jezusa jest bliski, przeczytaj rozdział 43. tego podręcznika.

W jaki sposób możemy się przygotować na przyjście Zbawiciela?

Najlepszym przygotowaniem się na przyjście Zbawiciela jest przyjęcie nauk ewangelii i wprowadzanie ich do naszego życia. Powinniśmy każdego dnia żyć jak najlepiej, dokładnie tak, jak nauczał Jezus, kiedy żył na ziemi. Powinniśmy szukać przewodnictwa u proroka i postępować według jego rad. Możemy żyć godnie,

aby Duch Święty nas prowadził. Wtedy będziemy wyczekiwać przyjścia Zbawiciela z radością, a nie z lękiem. Pan powiedział: „Nie trwóż się trzódko, wasze jest królestwo zanim nie przyjdę. Oto przychodzę szybko. Tak jest. Amen” (NiP 35:27).

- Dlaczego powinniśmy bardziej zajmować się swoim przygotowaniem niż ustalaniem dokładnego czasu Drugiego Przyjścia?

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ew. Jana 14:2–3; Ew. Mateusza 26:64 (Jezus przygotowuje miejsce i przyjdzie powtórnie)
- Ks. Malachiasza 3:2–3; 3:19; NiP 64:23–24 (ziemia zostanie spalona)
- NiP 133:41–51 (niegodziwi zostaną zgładzeni)
- Ew. Mateusza 13:40–43 (Sąd przepowiedziany)
- I List do Koryntian 15:40–42; NiP 76; 88:17–35 (królestwa chwały)
- NiP 43:29–30; 29:11 (przyjście Zbawiciela rozpocznie okres Millennium)
- Zasady Wiary 1:10 (Jezus będzie panował)
- Alma 11:43–44; 40:23 (wyjaśnienie zmartwychwstania)
- NiP 88:96–98 (zmarli powstaną)
- Ks. Zachariasza 14:9; Objawienie 11:15; 1 Nefi 22:24–26 (Jezus będzie panował jako Król)

Millennium

Rozdział 45

Ludzie na ziemi w okresie Millennium

- Kto będzie przebywał na ziemi w okresie Millennium?

Wraz z Drugim Przyjściem Jezusa Chrystusa zaczniesz się na ziemi tysiąc lat spokoju, miłości i radości. Ten okres trwający tysiąc lat jest określany jako Millennium. Pisma święte i prorocy pomagają w zrozumieniu tego, jak będzie wyglądało życie w Millennium.

Jako że wraz z Drugim Przyjściem Zbawiciela niegodziwi zostaną zgładzeni, na początku Millennium będą żyć na ziemi tylko ludzie sprawiedliwi. To będą ci, którzy wiedli cnotliwe i uczciwe życie. Ludzie ci odziedziczą królestwo terrenalne bądź celestialne.

W okresie Millennium na ziemi nadal będą żyć śmiertelnicy, którym w dalszym ciągu będą rodzić się dzieci, tak jak nam w tej chwili (zob. NiP 45:58). Józef Smith powiedział, że istoty nieśmiertelne będą często odwiedzać ziemię. Te zmartwychwstałe istoty będą pomagać w sprawowaniu rządów oraz wykonywać inną pracę. (Zob. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, oprac. Joseph Fielding Smith [1976], 268).

Ludzie nadal będą mieć wolną wolę i przez jakiś czas wielu będzie mogło kontynuować praktykowanie swoich religii i przekonań. Ostatecznie każdy człowiek wyzna, że Jezus Chrystus jest Zbawicielem.

Podczas Millennium, Jezus „będzie osobiście królował na Ziemi” (Zasady Wiary 1:10). Józef Smith wyjaśnił, że Jezus będzie „panował nad Świętymi, będzie zstępował i nauczał ich” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 258).

Do nauczycieli: Kwestia Millennium czasami prowadzi do rozpatrywania teorii, których nie ma w pismach świętych czy naukach proroków w dniach ostatnich. Przeprowadzając tę lekcję, uważaj i unikaj takich spekulacji.

Praca Kościoła podczas Millennium

- Jakie dwa wielkie dzieła będą wykonywane podczas Millennium?

Członkowie Kościoła będą mieli do wykonania dwa wielkie dzieła podczas Millennium: pracę świątynną i pracę misjonarską. Praca świątynna związana jest z obrzędami, które są niezbędne do wyniesienia. Należy do nich chrzest, nałożenie rąk dla nadania daru Ducha Świętego oraz obrzędy świątynne — obdarowanie, małżeństwo w świątyni i zapieczętowanie rodzin.

Wielu ludzi umarło, nie otrzymawszy tych obrzędów. Ludzie na ziemi muszą dokonać tych obrzędów za nich. Ta praca jest obecnie wykonywana w świątyniach Pana. Jest zbyt dużo pracy, aby ukończyć ją przed rozpoczęciem Millennium, więc zostanie ona dokończona właśnie w tamtym czasie. Zmartwychwstałe istoty będą pomagać nam w naprawianiu błędów, które popełniliśmy w czasie poszukiwań dotyczących naszych zmarłych przodków. Będą również pomagać nam w znajdowaniu informacji, których potrzebujemy, aby uzupełnić nasze rejestry. (Zob. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, oprac. Bruce R. McConkie, 3 tomy [1954–1956], 2:167, 251–252).

Drugim wielkim dziełem wykonywanym podczas Millennium będzie praca misjonarska. Wszyscy ludzie będą nauczani ewangelii z wielką mocą. Nawet nie będzie potrzeby nauczania podstawowych zasad ewangelii, ponieważ „wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich — mówi Pan” (Ks. Jeremiasza 31:34).

- W jaki sposób teraz możemy przygotować się na pracę w Millennium?

Warunki panujące w Millennium

- Czym będzie się różniło życie w czasie Millennium od obecnego życia na ziemi?

Prorok Józef Smith nauczał, że podczas Millennium ziemia „zostanie odrodzona i otrzyma swą rajską chwałę” (Zasady Wiary 1:10).

Szatan będzie spętany

W okresie Millennium Szatan będzie spętany. To oznacza, że nie będzie miał mocy, aby kusić tych, którzy będą żyć w tym czasie (zob. NiP 101:28). „Dzieci ich urosną bez grzechu do zbawienia” (NiP 45:58). „I ze względu na sprawiedliwość Jego [Pana] ludu szatan będzie bezsilny. Będzie w niewoli przez wiele lat nie mając władzy nad sercami ludzi, bo żyć będą sprawiedliwie i Święty Bóg Izraela będzie nad nimi panował” (1 Nefi 22:26).

Pokój na ziemi

Podczas Millennium nie będzie wojen. Ludzie będą żyć w pokoju i harmonii. To, co było wykorzystywane do celów wojennych, zmieni swoje zastosowanie na pożytek ludzi. „I przekują swoje miecze na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej” (Ks. Izajasza 2:4; zob. także Ks. Izajasza 11:6–7; NiP 101:26).

Sprawiedliwe rządy

Prezydent John Taylor nauczał: „Pan będzie królem całej ziemi i cała ludzkość będzie dosłownie pod Jego panowaniem, a każdy naród pod niebem będzie musiał uznać Jego zwierzchność i złożyć pokłon przed Jego berłem. Ci, którzy służą Mu w prawości, będą komunikować się z Bogiem i z Jezusem; aniołowie będą im służyć, będą znali przeszłość, teraźniejszość i przyszłość; a inni ludzie, którzy nie okażą pełnego posłuszeństwa wobec Jego praw ani nie będą w pełni pouczeni co do Jego przymierzy, będą musieli całkowicie podporządkować się Jego rządowi. Dlatego będzie to panowanie Boga na ziemi, a On będzie narzucał Swoje prawa i żądał posłuszeństwa od narodów świata, co jest należnym Mu prawem” (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* [2001], 225).

Nie będzie śmierci

W czasie Millennium nie będzie śmierci, jaką znamy. Kiedy ludzie dożyją starości, nie umrą i nie zostaną pogrzebani. Zamiast tego w „mgnieniu oka” zostaną odmienieni ze swojego stanu śmiertelności w stan nieśmiertelności. (Zob. NiP 63:51; 101:29–31).

Ujawnienie wszystkich rzeczy

Niektóre prawdy nie zostały nam objawione. Podczas Millennium wszystko będzie objawione. Pan powiedział, że „ujawni On wszystko — rzeczy, co przeminęły, i rzeczy ukryte, których żaden człowiek nie znał, rzeczy ziemi, przez które została zrobiona, i cel jej i kres — rzeczy najcenniejsze, rzeczy co są w górze i rzeczy, co są w dole, rzeczy, co są w ziemi i na ziemi, i w niebie” (NiP 101:32–34).

Inne zajęcia w Millennium

Pod wieloma względami życie będzie bardzo podobne do teraźniejszości, poza tym, że wszystko będzie czynione w prawości. Ludzie będą spożywać jedzenie i picie oraz nosić ubrania. (Zob. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 333). Ludzie będą nadal siać i zbierać plony oraz budować domy (zob. Ks. Izajasza 65:21).

- Jakie myśli i uczucia towarzyszą ci, kiedy zastanawiasz się nad warunkami, jakie będą panować podczas Millennium?

Ostateczna walka po okresie Millennium

- Jakie będzie ostateczne przeznaczenie ziemi?

Pod koniec tego tysiąca lat, Szatan zostanie uwolniony na krótki czas. Niektórzy ludzie odwrócą się od Ojca Niebieskiego. Szatan zbierze swoje armie, a Michał (Adam) zbierze zastępy niebieskie. W tej wielkiej walce Szatan i jego naśladowcy zostaną wypędzeni na zawsze. Ziemia zostanie przeobrażona w królestwo celestialne. (Zob. NiP 29:22–29; 88:17–20, 110–115).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- Ks. Zachariasza 14:4–9; 1 Nefi 22:24–25 (Jezus będzie panował na ziemi)
- Ks. Daniela 7:27 (Święci otrzymają królestwo)
- NiP 88:87–110 (warunki panujące w Millennium)

- Objawienie 20:1–3; 1 Nefi 22:26 (Szatan zostanie związany)
- NiP 101:22–31 (wrogość ustanie, nie będzie śmierci, Szatan nie będzie miał mocy kuszenia)
- Ks. Izajasza 11:1–9 (wilk i jagnię będą przebywać razem)
- NiP 43:31; Objawienie 20:7–10 (Szatan zostanie uwolniony na jakiś czas)

Sąd Ostateczny

Rozdział 46

Sądy Boże

- Jakie wyroki zapadną, jeszcze zanim nastąpi dzień Sądu Ostatecznego? W jaki sposób sądy te są powiązane ze sobą?

Pisma święte często mówią nam o tym, że nadejdzie dzień, w którym staniemy przed Bogiem i zostaniemy osądzeni. Powinniśmy rozumieć to, w jaki sposób będziemy sądzeni, abyśmy mogli być lepiej przygotowani na to ważne wydarzenie.

Pisma święte pouczają nas, że wszyscy będziemy sądzeni według naszych uczynków: „I widziałem umarłych, wielkich i małych, stojących przed tronem; i księgi zostały otwarte; również inna księga, księga żywota została otwarta; i osądzeni zostali umarli na podstawie tego, co zgodnie z ich uczynkami było napisane w księgach” (Objawienie 20:12; zob. także NiP 76:111; 1 Nefi 15:32; Abraham 3:25–28). Będziemy również sądzeni „według pragnienia [naszych] serc” (NiP 137:9; zob. także Alma 41:3).

Tu na ziemi często jesteśmy osądzani pod względem tego, czy jesteśmy godni otrzymywania sposobności służenia w królestwie Boga. Przyjmując chrzest, zostajemy uznani za godnych dostąpienia tego obrzędu. Kiedy powołuje się nas do służby w Kościele lub przeprowadza się z nami wywiad dotyczący otrzymania wyższego urzędu w kapłaństwie lub rekomendacji świątynnej, jesteśmy osądzani.

Alma nauczał, że kiedy umieramy, nasze duchy zostają przyjęte w stan szczęścia lub stan żałości (zob. Alma 40:11–15). To jest sąd.

Do nauczycieli: Nie musisz nauczać całego materiału zawartego w danym rozdziale. Kiedy z modlitwą będziesz przygotowywać się do nauczania, staraj się o przewodnictwo Ducha, aby dowiedzieć się, do których podrozdziałów powinieneś się odnieść.

Do osądzenia nas wykorzystane będą nasze słowa, czyny i myśli

- Wyobraź sobie, że jesteś sądzony za wszystkie swoje myśli, słowa i czyny.

Prorok Alma świadczył: „Nasze słowa potępią nas, wszystkie nasze czyny potępią nas; [...] nasze myśli także nas potępią” (Alma 12:14).

Pan powiedział: „Z każdego nieużytecznego słowa, które ludzie wyrzekną, zdadzą sprawę w dzień sądu. Albowiem na podstawie słów twoich będziesz usprawiedliwiony i na podstawie słów twoich będziesz potępiony” (Ew. Mateusza 12:36–37).

Wiara w Jezusa Chrystusa pomaga nam w przygotowaniu się na Sąd Ostateczny. Pozostając Jego wiernymi uczniami i odpokutowując za wszystkie nasze grzechy, możemy uzyskać przebaczenie naszych grzechów oraz stać się czystymi i świętymi, abyśmy mogli przebywać w obecności Boga. W miarę jak będziemy odpokutowywać za nasze grzechy, porzucając każdą nieczystą myśl i uczynek, Duch Święty dokona przemiany w naszych sercach tak, że już nie będziemy mieli pragnienia popełniania grzechów (zob. Mosjasz 5:2). Wtedy, będąc sądzeni, zostaniemy uznani za gotowych na to, aby wejść do obecności Boga.

- Zastanów się nad tym, co możesz zrobić, aby udoskonalić swoje myśli, słowa i czyny.

Będziemy sądzeni na podstawie zapisów

- Na podstawie jakich zapisów będziemy sądzeni? Kto będzie nas sądził?

Prorok Józef Smith powiedział, że zmarli zostaną osądzeni na podstawie zapisów dokonanych na ziemi. Będziemy również sądzeni na podstawie „księgi żywota”, która jest prowadzona w niebie (zob. NiP 128:6–8).

„Każdy z was [...] musi stanąć ‘przed tronem sędziowskim Świętego Boga Izraela [...] i [zostać osądzonym] w oparciu o święte prawo Boga’. (2 Nefi 9:15). Według wizji Jana, ‘księgi zostały otwarte; również inna księga, księga żywota została otwarta; i osądzeni zostali

umarli na podstawie tego, co zgodnie z ich uczynkami było napisane w księgach'. (Objawienie 20:12). 'Księgi', o których mowa, odnoszą się 'zapisów [naszych uczynków], które są prowadzone na ziemi. [...] Księga żywota jest zapisem prowadzonym w niebie'. (NiP 128:7)." (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 226–227).

Jest jeszcze inny zapis, który zostanie użyty w celu osądzenia nas. Apostoł Paweł nauczał, że my sami jesteśmy zapisem naszego życia (zob. List do Rzymian 2:15). W naszym ciele i umyśle przechowywana jest pełna kronika wszystkiego, czego dokonaliśmy. Prawdy tej nauczał Prezydent John Taylor: „[Człowiek] opowiada swoją historię i składa świadectwo przeciwko sobie. [...] Ten zapis, który został sporządzony przez samego człowieka na tablicach jego własnego umysłu, ten zapis, który nie może kłamać, zostanie tego dnia rozłożony przed Bogiem i aniołami oraz tymi, którzy będą zasiadać jako sędziowie" (*Deseret News*, 8 marca 1865, 179).

Apostoł Jan nauczał, że „Ojciec nikogo nie sądzi, lecz wszelki sąd przekazał Synowi" (Ew. Jana 5:22). Z kolei Syn wezwie innych do pomocy na Sądzie. Dwunastu Apostołów, którzy towarzyszyli Mu w Jego służbie, będzie sędzić dwanaście plemion Izraela (zob. Ew. Mateusza 19:28; Ew. Łukasza 22:30). Dwunastu uczniów spośród Nefitów będzie sędzić Nefitów i Lamanitów (zob. 1 Nefi 12:9–10; Mormon 3:18–19).

Dziedziczenie miejsca w królestwie chwały

- Jaki wpływ na nasze życie w wieczności będzie miała nasza wierność podczas życia na ziemi?

Na Sądzie Ostatecznym odziedziczymy miejsce w takim królestwie, na jakie będziemy przygotowani. Pisma święte uczają o trzech królestwach chwały — królestwie celestialnym, królestwie terrenalnym i królestwie telestialnym (zob. NiP 88:20–32).

W Naukach i Przymierzach, w rozdziale 76., Pan opisał drogi, jakie wybieramy w naszym ziemskim życiu. Wyjaśnił, że nasze wybory zadecydują o tym, na które królestwo będziemy przygotowani. Z tego objawienia dowiadujemy się, że nawet członkowie Kościoła

odziedziczą różne królestwa, ponieważ nie będą tak samo wierni i dzielni w posłuszeństwie Chrystusowi.

Poniżej wymienione zostały drogi życia, jakie możemy wybrać oraz królestwa, które uzyskamy dzięki naszym wyborom.

Celestialne

„Są to ci, co przyjęli świadectwo Jezusa, i uwierzyli w Jego imię i zostali ochrzczeni, [...] aby, zachowując przykazania mogli zostać obmyci i oczyszczeni ze wszystkich ich grzechów, i otrzymać Ducha Świętego”. Są to ci, którzy przewyżczyli świat poprzez swoją wiarę. Są sprawiedliwi i oddani, dzięki czemu Duch Święty może zapieczętować na nich dane im błogosławieństwa. (Zob. NiP 76:51–53). Ci, którzy odziedziczą najwyższy stopień w chwale celestialnej i staną się bogami, muszą również zawrzeć w świątyni małżeństwo na wieczność (zob. NiP 131:1–4). Wszyscy, którzy odziedziczą królestwo celestialne, będą na zawsze żyć z Ojcem Niebieskim i z Jezusem Chrystusem (zob. NiP 76:62).

Dzięki pracy, jaką wykonujemy w świątyniach, wszyscy ludzie, którzy żyli na ziemi, mogą mieć równą szansę na otrzymanie pełni ewangelii i obrzędów zbawienia, aby mogli odziedziczyć miejsce w najwyższym stopniu chwały celestialnej.

Terrestrialne

Są to ci, którzy odrzucili ewangelię na ziemi, ale potem przyjęli ją w świecie duchów. Są uczciwymi ludźmi ziemi, których przebiegłość ludzka zaślepiła na ewangelię Jezusa Chrystusa. To są również ci, którzy przyjęli ewangelię i otrzymali świadectwo o Jezusie, ale potem nie byli dzielni. Będą odwiedzani przez Jezusa Chrystusa, lecz nie przez Ojca Niebieskiego. (Zob. NiP 76:73–79).

Telestialne

Ludzie ci nie przyjęli ewangelii i świadectwa o Jezusie ani na ziemi, ani w świecie duchów. Będą sami cierpieć za swoje grzechy w piekle aż do zakończenia Millennium, kiedy to zmartwychwstaną. „Są to ci, co są kłamcami, i czarnoksiężnikami, i wiarołomcami, i rozpustnikami, i wszyscy, co kochają kłamstwo”. Ludzie ci są liczni

niczym gwiazdy na niebie i niczym piasek na brzegu morza. Będą odwiedzani przez Ducha Świętego, lecz nie przez Ojca czy Syna. (Zob. NiP 76:81–88, 103–106, 109).

Ciemności zewnętrzne

Są to ci, którzy otrzymali świadectwo o Jezusie poprzez Ducha Świętego i znali moc Pana, ale pozwolili, żeby Szatan ich przewyciężył. Zaparli się prawdy i zaprzeczyli mocy Pana. Nie ma dla nich przebaczenia, bo zaparli się Ducha Świętego po tym, jak go otrzymali. Nie otrzymają żadnego królestwa chwały. Będą żyć w wiecznej ciemności, w cierpieniu i nieszczęściu, wraz z Szatanem i jego aniołami na zawsze. (Zob. NiP 76:28–35, 44–48).

- Jakie cechy charakteru, według Nauk i Przymierzy 76:50–53, 62–70, posiada człowiek, który przewycięża świat poprzez swoją wiarę i jest dzielny w świadectwie o Jezusie?

Teraz powinniśmy przygotować się na sąd

- Co musimy zrobić, żeby być gotowi na Sąd Ostateczny?

W rzeczywistości każdy dzień jest dniem sądu. Nasze słowa, myśli i uczynki odpowiadają prawu celestialnemu, terrestrialnemu lub telectualnemu. Nasza wiara w Jezusa Chrystusa, ukazana w naszych codziennych uczynkach, określa, które królestwo odziedziczymy.

Mamy przywrócić ewangelię Jezusa Chrystusa w jej pełni. Ewangelia jest prawem panującym w królestwie celestialnym. Objawione zostały wszystkie obrzędy kapłańskie konieczne dla naszego postępu. Wstąpiliśmy w wody chrztu i zawarliśmy przymierze, że będziemy żyć na wzór Chrystusa. Pan powiedział, w jaki sposób zostaniemy osądzeni, jeśli będziemy wierni i dotrzynamy zawartych przymierzy. Powie do nas: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, odziedziczcie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata” (Ew. Mateusza 25:34).

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- List do Rzymian 2:6–9; Objawienie 20:12–13 (Sąd)
- Alma 11:41, 45; Mormon 7:6; 9:13–14 (będziemy sądzeni, kiedy zmartwychwstaniemy)
- 2 Nefi 29:11; 3 Nefi 27:23–26 (księgi, które zostaną wykorzystane na Sądzie)
- Alma 41:2–7 (to, jak będziemy osądzeni, zależy od naszych czynów, pragnień naszych serc, tego, czy odpokutujemy i wytrwamy do końca)
- Mormon 3:22 (nawróćcie się i przygotujcie na to, żeby stanąć przed sędziowskim tronem)
- Ew. Łukasza 12:47–48; NiP 82:3 (komu wiele dano, od tego wiele będzie się wymagać)
- NiP 88:16–33 (każdy z nas otrzyma to, na co zasługuje)

Wyniesienie

R o z d z i a ł 47

Plan dotyczący naszego postępu

Kiedy żyliśmy z naszym Ojcem Niebieskim, przedstawił On nam plan dotyczący naszego postępu. Moglibyśmy stać się wyniesionymi istotami, tak jak On. Plan wymagał oddzielenia nas od Niego i przyjscia na ziemię. To oddzielenie było niezbędne do tego, abyśmy udowodnili, że będziemy przestrzegać przykazań naszego Ojca, nawet jeśli nie będziemy już w Jego obecności. Plan ten zakładał, że kiedy życie dobiegnie końca, zostaniemy osądzeni i wynagrodzeni na podstawie naszej wiary i posłuszeństwa.

Z pism świętych dowiadujemy się, że w niebie istnieją trzy królestwa chwały. Apostoł Paweł nadmienił, że znał człowieka, który został „uniesiony [...] aż do trzeciego nieba” (II List do Koryntian 12:2). Paweł wymienił dwa królestwa w niebie: celestialne [niebieskie] i terestrialne [ziemskie] (zob. I List do Koryntian 15:40–42). Królestwo celestialne to najwyższe królestwo, a królestwo terestrialne jest niższe. Dzięki objawieniu w dniach ostatnich dowiadujemy się, że trzecie królestwo to królestwo telestialne (zob. NiP 76:81). Dowiadujemy się również o tym, że w królestwie celestialnym są trzy nieba albo stopnie (zob. NiP 131:1).

Wyniesienie

- Czym jest wyniesienie?

Wyniesienie jest życiem wiecznym, takim życiem, jakie ma Bóg. Żyje On w wielkiej chwale. Jest doskonały. Posiada całą wiedzę i mądrość. Jest Ojcem duchowych dzieci. Jest stwórcą. Możemy stać się jak nasz Ojciec Niebieski. Tym jest wyniesienie.

Jeśli okażemy wierność Panu, będziemy żyć w najwyższym stopniu celestialnego królestwa nieba. Zostaniemy wyniesieni do życia w

wiecznych rodzinach z naszym Ojcem Niebieskim. Wyniesienie jest największym darem, jaki Ojciec w Niebie może dać Swoim dzieciom (zob. NiP 14:7).

Błogosławieństwa wyniesienia

- Jakie błogosławieństwa zostaną dane tym, którzy zostaną wyniesieni?

Nasz Ojciec w Niebie jest doskonały i szczyti się tym, że Jego dzieci mają możliwość stania się takim jak On. Jego dziełem i chwałą jest „przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39).

Ci, którzy otrzymają wyniesienie w królestwie celestialnym dzięki wierze w Jezusa Chrystusa, otrzymają szczególne błogosławieństwa. Pan obiecał: „Wszystko jest ich” (NiP 76:59). Oto niektóre błogosławieństwa dane wyniesionym ludziom:

1. Będą żyć wiecznie w obecności Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa (zob. NiP 76:62).
2. Staną się bogami (zob. NiP 132:20–23).
3. Zostaną zjednoczeni z prawymi członkami swoich rodzin na wieczność i będą mogli mieć wieczny przyrost.
4. Otrzymają pełnię radości.
5. Będą mieli wszystko to, co posiadają nasz Ojciec w Niebie i Jezus Chrystus — wszelką moc, chwałę, panowanie i wiedzę (zob. NiP 132:19–20). Prezydent Joseph Fielding Smith napisał: „Ojciec obiecał nam poprzez Syna, że wszystko, co posiada, będzie dane tym, którzy są posłuszni Jego przykazaniom. *Będą wzrastać w wiedzę, mądrość i moc, zdobywając łaskę po łasce, aż spłynie na nich pełnia dnia doskonałego*” (*Doctrines of Salvation*, oprac. Bruce R. McConkie, 3 tomy [1954–1956], 2:36; kursywa w oryginale).

Warunki otrzymania wyniesienia

Teraz jest czas na spełnienie warunków otrzymania wyniesienia (zob. Alma 34:32–34). Prezydent Joseph Fielding Smith powiedział:

„Aby uzyskać wyniesienie, musimy przyjąć ewangelię wraz z wszystkimi jej przymierzami; wziąć na siebie zobowiązania, które Pan nam zaoferował; chodzić w świetle i zrozumieniu prawdy oraz ‘żyć każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych’” (*Doctrines of Salvation*, 2:43).

Aby otrzymać wyniesienie, musimy najpierw pokładać wiarę w Jezusie Chrystusie, a potem wytrwać w tej wierze do końca naszego życia. Musimy mieć taką wiarę w Niego, żeby dokonać pokuty za nasze grzechy i przestrzegać Jego przykazań.

Nakazuje On nam wszystkim przyjęcie pewnych obrzędów:

1. Musimy zostać ochrzczeni.
2. Muszą zostać na nas nałożone ręce, abyśmy byli konfirmowani na członków Kościoła Jezusa Chrystusa i abyśmy otrzymali dar Ducha Świętego.
3. Bracia muszą otrzymać Kapłaństwo Melchizedeka i rozwijać swoje powołania w kapłaństwie.
4. Musimy otrzymać obdarowanie świątynne.
5. Musimy zawrzeć małżeństwo na wieczność, w tym życiu bądź w życiu następnym.

Poza przyjęciem wymaganych obrzędów, Pan nakazuje nam wszystkim:

1. Kochać Boga i naszych bliźnich.
 2. Przestrzegać przykazań.
 3. Odpokutowywać za nasze złe czyny.
 4. Poszukiwać danych naszych zmarłych krewnych i udostępniać im zbawienne obrzędy ewangelii.
 5. Regularnie chodzić na spotkania kościelne, na tyle, na ile to możliwe, aby, poprzez przyjmowanie sakramentu, odnawiać nasze przymierza chrztu.
 6. Kochać członków naszych rodzin i wzmacniać ich w Panu.
 7. Modlić się jako rodzina i indywidualnie każdego dnia.
-

8. Nauczać ewangelii innych ludzi słowem i przykładem.
 9. Studiować pisma święte.
 10. Słuchać i być posłusznymi natchnionym słowom proroków Pana. Wreszcie, każdy z nas musi przyjąć Ducha Świętego i nauczyć się podążać za Jego radą w swoim indywidualnym życiu.
- W jaki sposób obrzędy i przymierza przygotowują nas na wyniesienie?
 - W jaki sposób wiara w Jezusa Chrystusa pomaga nam w przestrzeganiu przykazań?
 - Dlaczego musimy się nauczyć podążania zgodnie z radami Ducha Świętego, aby zostać wyniesionymi?

Po okazaniu wierności i wytrwałości

- Co stanie się, gdy wytrwamy do końca jako wierni uczniowie Chrystusa?

Pan powiedział: „A jeżeli zachowasz moje przykazania i wytrwasz do końca, życie wieczne mieć będziesz, który to dar jest największym darem Boga” (NiP 14:7). Prezydent Joseph Fielding Smith powiedział: „Jeśli wytrwamy w Bogu, czyli jeśli będziemy przestrzegać Jego przykazań, oddawać Jemu cześć i żyć według Jego prawd, wtedy nadejdzie czas, że będziemy obmyci w pełni prawdy, która będzie w nas jaśnieć coraz bardziej aż do dnia doskonałości” (*Doctrines of Salvation*, 2:36).

Prorok Józef Smith nauczał: „Kiedy wspinasz się po drabinie, musisz zacząć od pierwszego szczebla, potem wchodzisz krok po kroku, aż osiągniesz jej czubek; tak samo jest z zasadami ewangelii — musisz zacząć od pierwszej i iść dalej, aż nauczysz się wszystkich zasad wyniesienia. Jednakże wiele czasu upłynie od chwili naszego przejścia przez zasłonę [śmierci], zanim je poznasz. Nie zdołamy zrozumieć ich w pełni na tym świecie, a nawet po śmierci będziemy musieli dokonać wielkiego wysiłku, aby poznać nasze zbawienie i wyniesienie” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 268).

Józef Smith nauczał: „Podstawową zasadą Ewangelii jest niezawodne poznanie Charakteru Boga. [...] Był On człowiekiem, tak jak my; [...] Sam Bóg, Ojciec wszystkich nas, mieszkał na ziemi, tak samo jak Jezus Chrystus” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, oprac. Joseph Fielding Smith [1976], 345–346).

Nasz Ojciec Niebieski zna nasze próby, nasze słabości i nasze grzechy. Ma dla nas współczucie i miłosierdzie. Chce, aby nam się powiodło, tak jak Jemu.

Wyobraź sobie radość, jaką będzie czuł każdy z nas, kiedy powrócimy do naszego Ojca w Niebie i jeśli będziemy mogli powiedzieć: „Ojcze, żyłem według Twojej woli. Byłem wierny i przestrzegałem Twoich przykazań. Cieszę się, że znów jestem w domu”. Wtedy usłyszymy, jak powie: „Dobrze [...]! Nad tym, co małe, byłeś wierny, wiele ci powierzę; wejdź do radości pana swego” (Ew. Mateusza 25:23).

- Przejrzyj Ew. Mateusza 25:23. Zastanów się nad tym, jak byś się czuł, gdybyś usłyszał te słowa od Pana.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

- NiP 132:3–4, 16–26, 37 (na temat wieczności)
- NiP 131:1–4 (małżeństwo na wieczność jest kluczem do wyniesienia)
- NiP 76:59–70 (objaśnienie błogosławieństw chwały celestialnej)
- NiP 84:20–21 (boska moc jest ukazana w obrzędach kapłańskich)

Do nauczycieli: Kiedy dajesz członkom klasy lub członkom rodziny czas na rozważanie prawd ewangelii, na zastanowienie się nad swoim życiem lub na rozmyślanie nad swoją miłością do Ojca w Niebie i Jezusa Chrystusa, dajesz im także możliwość bycia nauczonymi przez Ducha Świętego.

Wykaz ilustracji

- Na okładce:** *Żywa woda* — Simon Dewey, © Simon Dewey.
Tłó © Artbeats
- Strona 4:** Zdjęcie © NASA i STScI
- Strona 8:** Zdjęcie © NASA i STScI
- Strona 14:** Fragment obrazu *Chrystus w Emaus* — Carl Heinrich Bloch. Wykorzystane za pozwoleniem Narodowego Muzeum Historycznego w Frederiksborgu w Hillerød, w Danii
- Strona 18:** Zdjęcie: Dimitri Vervitsiotis/Digital Vision/Getty Images
- Strona 24:** Zdjęcie © Corbis
- Strona 28:** *Opuszczając Ogród w Edenie* — Joseph Brickey.
© 1998 Joseph Brickey
- Strona 42:** *Józef Smith* — nieznany artysta, dzięki uprzejmości Archiwów Społeczności Chrystusa. *Brigham Young* — Danquart Anthon Weggeland, dzięki uprzejmości Muzeum Historii Kościoła. *John Taylor* — nieznany artysta, dzięki uprzejmości Biblioteki i Archiwów Historii Kościoła. *Wilford Woodruff* — H. E. Peterson. *Lorenzo Snow* — Lewis Ramsey, dzięki uprzejmości Muzeum Historii Kościoła. *Joseph F. Smith* — A. Salzbrenner, © IRI. *Heber J. Grant* — C. J. Fox, © IRI. *George Albert Smith* — Lee Greene Richards, © IRI. *David O. McKay* — Everett Clark Thorpe, © Everett Clark Thorpe. *Joseph Fielding Smith* — Shauna Cook Clinger, © 1983 IRI. *Harold B. Lee* — Grant Romney Clawson, © IRI. Zdjęcie Ezry Taft Benson © Busath Photography. Zdjęcie Thomasa S. Monsona © Busath Photography
- Strona 54:** *Wskreszenie córki Jaira* — Greg K. Olsen. © 1990 IRI
- Strona 64:** *Nie moja, lecz Twoja wola niech się stanie* — Harry Anderson. © Kościół Adwentystów Dnia Siódmego. Nie kopiować
- Strona 86:** Fragment obrazu *Abraham na równinie Mamre* — Harry Anderson. © IRI
-

- Strona 92:** Fragment obrazu *Chrystus ustanawia Dwunastu Apostołów* — Harry Anderson. © IRI
- Strona 100:** Fragment obrazu *Pragnienia mojego serca* — Walter Rane. Dzięki uprzejmości Muzeum Historii Kościoła
- Strona 108:** Fragment obrazu *Jezus Chrystus* — Harry Anderson © IRI
- Strona 142:** *Ostatnia Wieczerza* — Simon Dewey. © Simon Dewey
- Strona 160:** Fragment obrazu *Chrystus i bogaty młodzieniec* — Heinrich Hofmann. Dzięki uprzejmości C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Strona 172:** Fragment obrazu *Jezus obmywający stopy Apostołów* — Del Parson. © 1983 IRI
- Strona 180:** Zdjęcie © Getty Images
- Strona 186:** Fragment obrazu *Dobry Samarytanin* — Joseph Brickey. © 2001 Joseph Brickey
- Strona 192:** Zdjęcie: George Doyle/Stockbyte/Getty Images
- Strona 204:** Fragment obrazu *Idźcie tedy i czynście uczniami wszystkie narody* — Harry Anderson. © IRI
- Strona 216:** *Adam i Ewa składający ofiary* — Keith Larson. © 1996 Keith Larson
- Strona 234:** Zdjęcie: Robert Casey. © 2004 Robert Casey
- Strona 242:** Zdjęcie: Robert Casey. © 2004 Robert Casey
- Strona 264:** Fragment obrazu *Jakub błogosławiący Józefa* — Harry Anderson. © IRI
- Strona 270:** *Drugie Przyjście* — Harry Anderson. © IRI
- Strona 276:** Fragment obrazu *Drugie Przyjście* — Harry Anderson. © IRI
- Strona 282:** Fragment obrazu *Bez gniewu* — Nancy Glazier-Koehler. © 1984 Nancy Glazier-Koehler
- Strona 288:** Fragment obrazu *Sąd Ostateczny* — John Scott. © 1974 IRI
- Strona 294:** Fragment fresku Dana Baxtera
-

Indeks

A

Abraham, przymierze z Bogiem, 88

Adam i Ewa

małżeństwo, 27

oddzielenie od Boga, 29–30

odważne duchy, 27

przyjście Ducha Świętego, 32–33

przykazanie, aby mieli dzieci, 27

przyszli na ziemię jako pierwsi,
27

Upadek, 30

Alkohol, 179, 181

Apostoł, urząd i obowiązki, 83, 104

Zob. także Dwunastu Apostołów

B

Biblia, 47–49

Biskup, urząd i obowiązki, 81

Błogosławieństwa patriarchalne,

10, 82, 139

wypowiedź Thomasa S.

Monsona, 10

Bóg. *Zob.* Ojciec Niebieski

C

Chrystus. *Zob.* Jezus Chrystus

Chrzest, 121–126

daje nowy początek, 126

kto powinien zostać

ochrzczony, 124–125

potrzeba, 121–122

przymierze, 125–126

sposób dokonywania, 123–124

Chwała tełestialna, 291–292

Chwała terestrialna, 291

Ciemność na zewnątrz, 292

Cuda, dar dokonywania cudów,
138

Człowiek

dziecko Boga, 9

ma panować nad stworzeniami
Boga, 5

stworzony na obraz i podobień-
stwo Boga, 6

wypowiedź Josepha F. Smitha
dotycząca boskiego pocho-
dzenia człowieka, 9

Czyny, będziemy sążeni według
nich, 289

Czystość moralna, 241–249

D

Dar Ducha Świętego, 129–131

definicja, 129–130

jeden z największych darów
Boga, 131

otrzymywanie, 130–131

rozpoznawanie wpływu Ducha
Świętego, 131

Dar uzdrawiania, 138

Dar wiary w świadectwo innych,
137

Dary Ducha. *Zob.* Dary duchowe

Dary duchowe, 133–140

atrybut prawdziwego Kościoła,
96
opis, 133–138
rozważa w wykorzystywaniu,
140
rozwijanie, 139
Szatan imituje dary Ducha,
139–140
Dawanie, 199
wypowiedź Stephena L
Richardsa, 199
Diabeł. *Zob.* Szatan
Diakon, urząd i obowiązki, 80
Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa,
275–280
znaki, 269–274, 279
Duch Święty, 32–34
chrzest niezbędny, aby otrzymać
dar Ducha Świętego, 123
Jego cechy, 33
misja, 33–34
przyszedł do Adama i Ewy,
32–33
wypowiedzi Josepha Fieldinga
Smitha, 34
Zob. także Dar Ducha Świętego
Duchy, forma cielesna, 260
Dwunastu Apostołów, sędziowie,
290
Zob. także Apostoł
Dzieci
nakazano Adamowi i Ewie je
mieć, 27
obowiązki dzieci, 232–233
Dzień Pański, 149–150
Zob. także Sabat
Dzień postu, 155–156
Dziesięcina, 197–201
wypowiedź Gordona B.
Hinckleya, 201

wypowiedź Hebera J. Granta,
201
wypowiedź Stephena L
Richardsa, 199

E

Eliasz, nadejście, 272–273
Ewa. *Zob.* Adam i Ewa

G

Gorące napoje, 181
Grzech
definicja, 113
wszyscy są winni grzechu, 113

H

Herbata, 181
Historia rodziny, 251–257

I

Izrael
imię Jakuba zmienione na
Izrael, 263
rozproszenie domu Izraela,
263–265
wypowiedź Josepha Fieldinga
Smitha dotycząca zgroma-
dzenia, 266
wypowiedź Russella M. Nelsona
dotycząca zgromadzenia, 267
zgromadzenie domu Izraela,
263–267
Izraelici, 263

J

Jakub
imię zmienione na Izrael, 263
przymierze jego z Bogiem, 263
Jezus Chrystus

- był posłuszny Ojcu, 219
 chce, abyśmy służyli innym,
 174–175
 Jednorodzony Syn Ojca, 56–57
 Jego doskonałe życie, 57–58
 Jego ofiara, 61–62, 159, 161
 Jego życie, 55–62
 miłość Chrystusa, 58–59
 narodziny i misja przepowiedziane, 55–56
 nauki, 58–59
 odkupienie dzięki Niemu,
 60–61
 przykład miłości bliźniego, 189
 przykład służby, 177
 Stwórca, 23–24
 udostępnił nam błogosławieństwa dzięki
 Zadośćuczynieniu, 60–61
 ustanowiony w życiu przedziemskim, 9–10
 wizja Orsona F. Whitneya dotycząca Jego cierpienia, 60
 wprowadził sakrament, 141, 142
 Zbawiciel i przywódca w życiu ziemskim, 15
 zorganizował Kościół, 59
Zob. także Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Wiara w Jezusa Chrystusa; Zadośćuczynienie
- Języki, dar, 133–135
- K**
-
- Kapłan, urząd i obowiązki, 81
 Kapłaństwo, 73–76
 błogosławieństwa za korzystanie z kapłaństwa we właściwy sposób, 76
 definicja, 73
 klucze, 79–80
 organizacja, 77–85
 potrzeba kapłaństwa, 73–74
 rodzaje, 77–79
 sposób otrzymywania, 74–75
 właściwy sposób wykorzystywania, 75–76
 wypowiedź Josepha F. Smitha, 79–80
 Zob. także Kapłaństwo Aarona; Kapłaństwo Melchizedeka
- Kapłaństwo Aarona
 kwora, 83–84
 urzędy i obowiązki, 80–81
 Zob. także Kapłaństwo; Kapłaństwo Melchizedeka
- Kapłaństwo Melchizedeka
 kwora, 84
 urzędy i obowiązki, 82–83
 Zob. także Kapłaństwo; Kapłaństwo Aarona
- Kawa, 181
- Konfirmacja. *Zob.* Dar Ducha Świętego
- Kościół Jezusa Chrystusa
 cechy charakterystyczne, 93–96
 członkostwo poprzez chrzest, 123
 objawienie w, 93, 94
 odstępstwo od, 97–98
 organizacja, 94–95, 103–105
 po przywróceniu nigdy nie zostanie zniszczony, 106
 przywrócenie przepowiedziane, 98, 101–102
 upoważnienie w, 94, 103
 w Ameryce, 97
 w dzisiejszych czasach, 101–106
 w minionych czasach, 93–98
 zorganizowany poprzez Józefa Smitha, 103–105

Kradzież, 194–195
Królestwa chwały, 291–292
Królestwo celestialne
 chrzest konieczny, aby do niego
 wejść, 123
 wyniesienie w, 291, 295–299
Księga Mormona, 49–51

L

Lenistwo, 169–170
Lucyfer. *Zob.* Szatan
Lud przymierza, 87–91

M

Małżeństwo
 na wieczność, 235–239
 wypowiedź Spencera W.
 Kimballa, 238
Matki
 obowiązki, 231–232
 wypowiedź Boyda K. Packera,
 231–232
Mądrość, dar, 136
Mięso, 182
Millennium, 281–285
 wypowiedź Brigham Younga,
 277
 wypowiedź Johna Taylora, 284
Miłość bliźniego, 185–191
 wypowiedź Józefa Smitha, 190
 wypowiedź Thomasa S.
 Monsona, 188
Modlitwa, 35–39
 dlaczego się modlimy, 35–36
 jak się modlić, 38
 kiedy się modlić, 37–38
 w jaki sposób przychodzą
 odpowiedzi na modlitwy, 39
Myśli, będziemy sądzeni według
nich, 289

N

Naprawienie zła częścią odpoku-
towania, 117
Narada w Niebie, 11
Narkotyki, używanie, 181
Narodzenie, nasz czas i miejsce
 wyznaczone przez Ojca
 Niebieskiego, 10
Nauczanie
 dar nauczania, 136
 z tego podręcznika, 1–3
Nauczyciel, urząd i obowiązki, 81
Nauki i Przymierza, 50–51
Niedziela, dzień Sabatu, 149–151
Nieposłuszeństwo, skutki, 219–220
Nowe i wieczne przymierze,
 90–91

O

Objawienie, atrybut prawdziwego
 Kościoła, 93–94
Obrzędy
 atrybut prawdziwego Kościoła,
 95–96
 przywrócone, 103
Odpoczynek, 170, 182
Odpokutowanie
 błogosławieństwa, 118–119
 definicja, 115
 potrzeba odpokutowania, 113
 teraz jest czas na odpokutowa-
 nie, 119
 wypowiedzi Spencera W.
 Kimballa, 115, 118, 248
 zasady odpokutowania,
 115–118
Odpuszczenie grzechów poprzez
 chrzest, 121
Odstępstwo, Wielkie, 97–98
Ofiary, 197–201

- wypowiedź Gordona B. Hinckleya, 201
wypowiedź Hebera J. Granta, 201
wypowiedź Stephena L Richardsa, 199
Ofiary postne, 156, 201
Ogród Eden, 29
Ojciec, obowiązki, 230–231
Ojciec Niebieski
 atrybuty, 6
 ciało, 6
 Jego dzieło i chwała, 6
 Jego pragnienie, abyśmy rozwinęli cechy posiadane przez Niego, 10–12
 jego realność, 5–6
 ludzie stworzeni na Jego podobieństwo, 6
 nasz potencjał, abyśmy się stali podobni do Niego, 9
 ojcostwo, 9
 panuje nad wszystkim, 5
 Stwórcą wszystkiego, 5
 wiedza o Nim, 6–7
 wypowiedź Josepha F. Smitha dotycząca naszego pokrewieństwa z Nim, 9
 wypowiedź Józefa Smitha dotycząca Jego roli jako naszego Ojca, 5–6
Ojciec w Niebie. *Zob.* Ojciec Niebieski
Okłamywanie, 194
Okręgi, 104–105
Osobowość rozwinięta w życiu przedziemskim, 9–10
Oszukiwanie, 195
Owoce, 182
- P**
- Palik, 104–105
Patriarcha, urząd i obowiązki, 82
Perła Wielkiej Wartości, 51
Pisma święte, 47–52
 cztery księgi, 47–51
 studiowanie, 52
Plan zbawienia, 10–12, 23
Podstawowe zasady i obrzędy, 95–96
 znowu na ziemi w pełni dzięki Przywróceniu, 105–106
Pokusy, pokonywanie, wypowiedź Gordona B. Hinckleya, 246
Posłuszeństwo, 215–221
 chrzest jest okazaniem posłuszeństwa, 123
 wypowiedź Józefa Smitha, 219
Post, 153–157
 błogosławieństwa, 156–157
 właściwy, 153–154
Postęp, konieczność życia ziemskiego, aby robić postępy, 10–12
Poświęcenie, 159–165
Praca, 164–171, 182
 wypowiedź Davida O. McKaya, 171
 wypowiedź Hebera J. Granta, 168
Praca misjonarska, 203–209
 wypowiedź Ezry Tafta Bensona, 206
Prawdy ewangelii, przywrócone, 105–106
Prezydent Kościoła, 43
 błogosławieństwa za posłuszeństwo jego słowom, 45
 popieranie, 44–45
 prowadzi Kościół, 104

współczesny żyjący prorok,
43–44
wypowiedź Wilforda
Woodruffa, 44
Zob. także Prorocy
Prokreacja, moc, 243
Prorocy, 41–45
Bóg powoływał proroków na
przeźrzeni wieków, 43
reprezentują Boga na ziemi,
41–43
słowa proroków są pismem
świętym, 51
ustanowieni przed narodzeniem,
9–10
Prorokowanie, dar, 137
Próba, życie ziemskie, 10–12
Próby, niezbędne dla naszego
postępu, 11
Przodkowie, pomaganie, 254–257
Przykazania, przestrzeganie częścią
odpokutowania, 118
Przymierze
Abrahama, 88–89
chrztu, 125–126
definicja, 87–88
nowe i wieczne, 90–91
odnawiane poprzez sakrament,
144–145
Przywrócenie Kościoła
dokonane przez Józefa
Smitha, 102–106
przepowiedziane, 98, 101–102
Przyznanie się do grzechów częścią
odpokutowania, 117
Pszenica, 182

R

Rada Prezydenta Kościoła, 104
Radość, pełnia, 11
Raj
w świecie duchów, 261
wypowiedź Jedediaha M.
Granta, 261
wypowiedź Wilforda
Woodruffa, 261
Rodzice, obowiązki, 168, 229–232
Rodzina
obowiązki, 229–233
relacje, 224–225
udana, 225–226
ważność, 223–224
wieczna, 223–226
wypowiedź Davida O. McKaya,
223
wypowiedź Harolda B. Lee, 225
zapewnianie jej bytu, 168
Rodzina: Proklamacja dla świata,
10, 223, 225, 227, 229, 230, 232,
233, 243
Rozrywka, 170

S

Sabat, 147–151
błogosławieństwa płynące
z przestrzegania Sabatu,
151–152
cel, 147–149
definicja, 147
historia, 149
niedziela, 149–150
święcenie, 150–151
Sakrament, 141–149
nastawienie w czasie
przyjmowania, 145–146
odnawianie przymierzy,
144–145

- udzielanie, 143–144
wprowadzony przez Chrystusa, 141–143
- Sąd
dokonany przez
 Jezusa Chrystusa, 290
Ostateczny, 287–292
przygotowywanie się, 292
słowa, czyny i myśli zostaną wykorzystane, 289
zapisy zostaną wykorzystane, 289–290
- Sądy Boże, 287
- Siedemdziesiąty, urząd i obowiązki, 83
- Silne napitki, 179–181
- Słowa, będziemy sądzeni według nich, 289
- Słowo Mądrości, 179–184
 wypowiedź Hebera J. Granta, 183
- Służba, 173–177, 200
 wypowiedź Spencera W. Kimballa, 175
- Smith, Józef
 przywrócenie Kościoła przez niego, 103–105
 przywrócenie prawdy przez niego, 105–106
- Starszy, urząd i obowiązki, 82
- Stworzenie
 dokonanie, 23–25
 dziełem Jezusa Chrystusa, 23
 ukazuje miłość Boga, 25–26
- Szatan
 chce, żebyśmy łamali prawo czystości moralnej, 245–247
 imituje dary Ducha, 139–140
 kusił Ewę, 29
 kusi nas, 16
 sprzeciwia się dobru, 20–21
 starł się odebrać wolność wyboru, 13–15
 uwolniony na krótko pod koniec Millennium, 285
 walczył w niebie przeciwko Jezusowi, 16
 wypędzony z nieba, 16
 związany w Millennium, 284
- Ś**
- Świadeństwo, wypowiedź Davida O. McKaya, 137
- Świat duchów, 259–262
 nauczanie Brigham Younga, 260
 wypowiedź Ezry Tafta Bensona, 259–260
- Świątynie
 praca wykonywana w świątyniach, 251–257
 praca wykonywana w świątyniach podczas Millennium, 277, 283
 zawieranie małżeństw na wieczność w świątyniach, 236–237
- T**
- Talenty
 rozwijane w życiu przedziemskim, 9–10
 rozwijanie, 211–214
 wypowiedź Hebera J. Granta dotycząca rozwijania talentów, 213
 wypowiedź Josepha F. Smitha dotycząca odpowiedzialności za talenty, 213

wypowiedź Marvin J. Ashtona
dotycząca rozwijania talentów, 213
Tłumaczenie, dar, 135
Tytoń, 181

U

Uczciwość, 193–196
wypowiedź Brigham Younga, 193
wypowiedź Josepha F. Smitha, 196
wypowiedź Marka E. Petersena, 193
Upadek, 27–30
skutki, 29–30
Upoważnienie
atrybut prawdziwego Kościoła, 94
przywrócone, 103
Ustanowienie przed narodzeniem, 9–10
wypowiedź Józefa Smitha, 10

W

Warzywa, 182
Wiara w Jezusa Chrystusa, 107–112
błogosławieństwa związane z wiarą, 112
dar duchowy, 107, 137
definicja, 107, 110
dlaczego jest nam potrzebna, 109–110
jak możemy zwiększać, 110–112
wypowiedzi Spencera W. Kimballa dotyczące potrzeby dokonywania czynów pełnych wiary, 111

wypowiedź z *Lectures on Faith*
dotycząca skutków posiadania wiary, 112
Wiedza, dar, 136
Wiedza, dar wiedzy o tym, że Jezus Chrystus jest Synem Boga, 137
Wielka Narada, 11
Więzenie duchów, 262
Wino, 179, 181
Wojna w Niebie, 16
Wolna wola
korzystanie z niej, nie pamiętając o życiu przedziemskim, 11
niezbędna w planie zbawienia, 19, 29
odwieczna zasada, 19
Szatan usiłował ją odebrać, 19
zakłada możliwość wyboru, 21–22
Wolność wyboru. *Zob.* Wolna wola
Wybaczanie innym częścią odpokutowania, 117
Wybaczenie
radość dzięki wybaczeniu, 118–119
wypowiedzi Spencera W. Kimballa, 249
za złamanie prawa czystości moralnej, 248–249
Wykładania języków, dar, 135
Wyniesienie, 295–299
małżeństwo na wieczność, niezbędne do wyniesienia, 235–236
stawanie się godnym wyniesienia, 16–17
wypowiedź Josepha Fieldinga Smitha, 296

Wytrwanie do końca, błogosławieństwa za wytrwanie, 298–299

Wyznanie grzechu częścią odpokutowania, 117

Wyższy kapłan, urząd i obowiązki, 82

Z

Zadośćuczynienie, 63–70

Chrystus cierpiał i umarł, aby go dokonać, 60–61, 65–66

Chrystus jedynym, który mógł go dokonać, 65

niezbędne dla zbawienia, 63

opowiadanie Boyda K. Packera obrazujące je, 67–70

wypowiedź Josepha Fieldinga Smitha, 115

zbawienie od grzechu jego wynikiem, 66–70

Zmartwychwstanie jego wynikiem, 66

Zob. także Jezus Chrystus

Zaniechanie czynienia grzechu częścią odpokutowania, 116

Zapieczerowanie, moc przywrócona przez Eliasza, 272–273

Zapisy, będziemy sążeni na ich podstawie, 289–290

Zasłona zakrywa pamięć o niebiańskim domu, 11

Zbawiciel. *Zob.* Jezus Chrystus

Zboża, 182

Zdrowie, Pańskie prawo dotyczące zdrowia. *Zob.* Słowo Mądrości

Zioła, 182

Zmarli, obrzędy za nich, atrybut prawdziwego Kościoła, 96

Znaki czasów. *Zob.* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa

Ż

Żal za grzechy częścią odpokutowania, 116

KOŚCIÓŁ
JEZUSA CHRYSZTUSA
ŚWIĘTYCH
W DNIACH OSTATNICH

